

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Φοβάται, ω πόσο φοβάται... Δεν αισθάνεται ασφαλής. Εκείνος δε που της απειλεί την ασφάλεια, είναι ο ίδιος ο εαυτός της. "Αν μπορούσατε να την βοηθήσετε..."

Την ξένη βοήθεια επικαλείται. 'Η ίδια αισθάνεται ναχη παραλύσει τελείως ή αυτομόλυνά της.

"Όταν το σκέπτεται... Μια γυναίκα με άμωγο παρελθόν. Πέρασε τα νεύατά της χωρίς να λοξοδρομήσει. «Διαγωγή άριστη», όπως έγραφαν τα ενδεικτικά, που έπαιρνε από το 'Αρσάκειο.

'Αρίστη διαγωγή και έξω από το σχολείο της. 'Υποδείγμα αρετής. 'Ωραία και ένάρετη.

Λίγο - πολύ για όλες βρίσκουν κάτι να πουν. Γι' αυτήν τίποτα. 'Ακόμα και η συκοφαντία άφοπλιζόταν μπροστά στη λευκότητά της.

Είχε, φυσικά, τα είδύλλιά της — έκμυστηρευτεί στο γράμμα της. Ειδύλλια με σκίες που τις συναντούσε στην όδον του κινηματογράφου, ή στις σελίδες των μυθιστορημάτων που διάβαζε. Κάποτε τους ήρωές της τους εύρισκε και στη ζωή. Νέοι που τους γνώριζε σε κοσμικές συγκεντρώσεις, ή με τους οποίους διασταυρωνόταν τυχαία στο δρόμο.

Ας βγή όμως ένας απ' αυτούς να πη, ότι υποψιάστηκε την κλίση της, ότι συνέλαβε μια έρωτική ματιά της...

Πρώτος της έρωτας ο άντρας της. Δεν τον άναζητησε. Αυτός έκρουσε πρώτος την πόρτα της.

Είκοσι χρόνια με απόλυτη άρμονία κυλά η ζωή τους. Στα σαράντα της τώρα. 'Η δεύτερη νεότητά. Νέα. Ούτε συζήτηση χωρεί γι' αυτό.

Μόνο που η νεότητα έχει δυό θύρες: τη θύρα της εισόδου και τη θύρα της εξόδου. Και μια κυρία σαράντα ετών, νέα πάντα, βρίσκεται όμως πιο κοντά στην εξοδο παρά στην είσοδο.

Θα μπορούσαμε να ονομάσουμε την έξοδο αυτή, έξοδο κινουμένων. Τί σημασία έχει αν ακηλίδωτη πέρασε η γυναίκα τους έαρινους και τους θερινούς μήνες της; 'Ο έχθρος καιροφυλακτεί στις όμιχλες του φθινοπώρου.

'Η ώρα της άμαρτίας. 'Η ώρα που ο καθρέφτης αρχίζει να δίνει μαθήματα διαφθοράς.

Μάρτυράς της ο Θεός, ούτε πέρασε το πονηρό από τη σκέψη της φθινοπωρινής κυρίας. Γαλήνια πέρασε τη νύχτα στο πλευρό του συζύγου της, γαλήνια πήρε το πρωινό γάλα της και συνώδευσε ως την πόρτα τον άντρα της, που ξεκίνησε για την καθημερινή του απασχόληση, αφού την ασπάσθηκε όπως την ασπάζεται τυπικά κάθε πρωί, πριν φύγει για τη δουλειά του.

Μόνη πιά, κατευθύνθηκε στον κοιτώνα της και κυττάχθηκε μηχανικά στον καθρέφτη. Τί της είπε ο κρυστάλλινος αυτός διαφθορέας; Τί της ψιθύρισε στο αυτί; Τί

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

της έδειξε και την έκανε να μελαγχολήσει.

Να ήταν τα πρώτα ασήμια των μαλλιών; Να ήταν οι πρώτες γραμμές των ρυτίδων που άρχισαν να χαράζουν τα μάγουλά της;

Να ήταν η έκφραση έκείνη της κοπώσεως που άποτελεί την άδρη εισαγωγή στο φθινόπωρο της ζωής; Να ήταν ο μακρυνός αντίλαλος του χειμώνα; Τί απ' όλα αυτά να ήταν άραγε;

Δεν μπορεί να μάς καθορίσει τί ακριβώς ήταν... Ένα ξέρε, ότι κυριεύθηκε από την ανησυχία του ταξιδιώτη, που διαπιστώνει ξαφνικά, ότι δεν του μένουν παρά λίγες μόνο μέρες παραμονής στην πόλη από την οποία περνά και που δεν τη χάρηκε.

Τελευταίες μέρες του καλοκαιριού. Πρόλογος του φθινοπώρου. 'Η καλύτερη εποχή και για τη φύση και για τον άνθρωπο. 'Η γυναίκα στο στάδιο της πλήρους αποδόσεως της γοητείας της. Μεστωμένη, ολοκληρωμένη, πλούσια σε πείρα, κάτοχος των έρωτικών μυστικών. Ναι, αλλά το στάδιο αυτό, που είναι το ωραιότερο, είναι και το τελευταίο. Συμβολίζει ένα έργο θεατρικό, που συγκεντρώνει στην τρίτη και τελευταία πράξι του όλη την όμορφιά του.

Είναι καιρός ακόμα σήμερα. 'Αργά θα είναι αύριο. Αύριο δεν υπάρχει. Της το είπε ο καθρέφτης. Και η κυρία που άκουσε τη γλώσσα του, ένοιωσε αναστάτωση μέσα της.

'Ερωτικός ίλιγγος, ή σκοτοδίνη της άμαρτίας.

Κρατάτε την μην πέση και τσακισθή. 'Ενα μπαστούνι για να στηριχθεί άπάνω του η αρετή της. Την αισθάνεται τόσο έτοιμόρροπη...

Που η παλιά της σιγουριά; Τώρα τρέμει. Μικρό πλεούμενο μέσα σε ταραγμένο άκεανό, άκούει να τρέμουν οι άρμιοί του. Ανατρέχει στο παρελθόν της και «τρέπεται για τους σημερινούς κλονισμούς της.

'Αλλοίμονο, το άσπιλο νεανικό παρελθόν, δεν είναι έγγυθσι για το φθινοπωρινό παρόν.

Και να μη το καταλαβαίνει ο άντρας της,

να μη την προσέχει στις κινήσεις της, να μη δείχνει καμιά δυσπιστία! Με έμπιστοσύνη την περιέβαλε από την αρχή. Με έμπιστοσύνη την περιβάλλει και σήμερα. Μεγαλύτερη μάλιστα από πρώτα. Αυτό δα του έλειπε, να υποψιασθή τώρα εκείνη που ήταν βράχος ήθικης επί είκοσι χρόνια!...

'Η πλάνη του. 'Η μεγάλη πλάνη όλων των συζύγων. 'Ανήσυχος φρουρός, όταν είναι νέες οι γυναίκες τους, χαλαρώνουν ή καταργούν τη φρούρησι, όταν βλέπουν τις συντρόφους των να προχωρούν στο φθινόπωρό του.

Δεν είναι δέ μόνο η φρούρησι που άτονεί είναι ακόμη και η έκδηλωση έρωτικού ένδιαφέροντος που έκμηδενίζεται. Κι' έτσι, χωρίς να παρακολουθείται, δίχως να θερμαίνεται από την έρωτική διάθεση του άντρα της, η φθινοπωρινή γυναίκα, γίνεται πιο εύκολη σε ύποχωρήσεις.

Το ξέρουν όσοι άσχολούνται με το κυνήγι του είδους. Μικρότερη η αντίσταση της φθινοπωρινής. Περισσότερο αίσθησιακή, πιο τολμηρή, πιο άδίστακτη, περισσότερο εύπαθη από τις νέες στις αίσθηματικές. Και τόσο άνυπόμονη, τόσο άνυπόμονη...

Με το άγχος του άδέβαιου αύριο, προσπαθεί να έπωφεληθή από το βέβαιο σήμερα και παραδίδεται άνυπεράσπιστα στη φορά των ανέμων.

Φύλακες γρηγορείτε, θάπρεπε να φωνάξη κανείς στους συζύγους των φθινοπωρινών γυναικών, για το καλό και των ίδιων και των συντρόφων τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

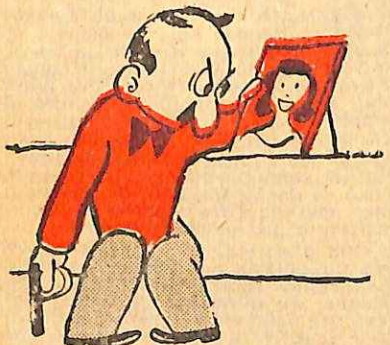
Πόλεμος με τα έντομα

Οι κάτοικοι του μικρού νησιού Μπάρρο Κολοράντο, στη Ζώνη της Διώρυγας του Παναμά, έχουν κηρύξει άμειλικτο πόλεμο έναντι των εντόμων που καταστρέφουν τα καρποφόρα δέντρα τους. Τα άδηφάγα αυτά έντομα ανήκουν σε 42 διάφορα είδη τερμιτών. Τρέφονται δέ με την κυτταρίνη του ξύλου, χωνεύοντάς την με τη βοήθεια ειδικών μικροβίων που ζουν μέσα στο πεπτικό τους σύστημα. 'Εκείνοι, λοιπόν, που έχουν αναλάβει τώρα τον πόλεμο έναντι τους, προσπαθούν να εξοντώσουν με δηλητηριάσεις ουσίες τα μικρόβια αυτά, ώστε να σφωήσουν κατόπιν οι τερμίτες από άσιτία. Είναι το μόνο μέσον, γιατί τα έντομα αυτά έχουν τόσο άντοχη, ώστε δεν δηλητηριάζονται ούτε και με άρσενικό!

Η ΚΟΝΤΗ ΦΟΥΣΤΑ

'Ο σύζυγος: Θέλεις 200 χιλιάδες για μεταποίηση; Θα στη μεταποίηση εγώ!...

'Ερωτική άπογοήτευσι.

ΣΚΙΤΣΑ της εποχής

Εύθυμα έναταντανέ

Η γόσσα που μπαίνει στο λεωφορείο άποσπα άμέως τη προσοχή των επιβατών όχι μονάχα με την γοητεία της αλλά — προ πάντων — με το βαρύ... άρωμα, που άποννέει. Χωρίς άρωμα, καν να ύποπτευεται τις αντίδράσεις των επιβατών που άποστρέφουν πρόσωπα και... μύτες, διαμαρτύρεται για την κατάστασι του λεωφορείου: — Όρικη! Όρικη! Λέει κάθε τόσο.

Κι' ένας τζαναμπέτης έπιέάτης που χάνει την ύπομονή: — Έχετε δίκιο δεσποινίς!

Όρικη μέχρι λιποθυμίας! 'Η γόσσα στρέφει και τον κυττά: — Τί έννοείτε κύριε;

Κι' ο τζαναμπέτης με νόημα: — Κυττάξε στο λεξικό της... καθαρειούσης!

Και η μέν γόσσα ούτε και τώρα κατάλαβε το βαθύτερο νόημα των λόγων του τζαναμπέτη.

Οι άλλοι επιβάτες όμως, που κατάλαβαν μειδιούν με κακεντρέχη ίκανοποιήσι.

Συμπολίτης που δημοσιεύσε στις εφημερίδες μια άγγελία επώνυμης υπηρεσίας στο σπίτι του την έπισκεψι κομψή δεσποινίδια: — Καλημέρα σας, κύριε, λέει ευγενικά, διάβασα την άγγελία σας και ήλθα να δω αν... μου κάνη το σπίτι σας.

'Απορημένος και διατακτικός ο άνθρωπος ρωτά: — Για... υπηρεσίας; — Μάλιστα κύριε. 'Αλλά ξέρετε ένώ είμαι λιγάκι διότροπη.

— Μπα; Και τί ιδιοτροπίες έχετε;

— Πρώτα-πρώτα θέλω το δωμάτιό μου εν τάξει. 'Υπάρχει δωμάτιο υπηρεσίας; — Καί βέβαια.

— Μπορώ να το δω;

'Ο άνθρωπος οδηγεί την ύποψήφια στο δωμάτιο υπηρεσίας, αλλά έκείνη δεν μένει ίκανοποιημένη:

— 'Α, δεν μ' αρέσει. Δεν μπορείτε να με βολέψετε πουθενά άλλου;

Κι' ο συμπολίτης: — Θέλετε, δεσποινίς, να

— Εθλεπε π. χ. λίγη σκόνη πάνω σ' ένα έπιπλο κι' έλεγε:

— Αυτό είναι τεκμήριον άνοικοκυρσώνης!

'Η φορούσε έλαφρώς τσαλακωμένο το καθαρό του πουκάμισο και άπεφθέγγετο:

— Τεκμήριον άσυνειδησίας!

Όπου κάποιο βράδυ έξω έκείλη ο φίλος και κατεπτήσε το «οικιακόν ώραιοόν του». Κι' η σύζυγός του, πίνοντάς του από τον κραγιοναρισμένο γιάκά του, τον ρώτησε:

— Κι' αυτό τί σόι... τεκμήριον είναι;

— Άλλά έκείνος προτίμησε να καταπιή την γλώσσα του.

— Ισάκι ή προκλητική βιτρίνα άπ' όλα τά... χειμωνιάτικα έλεπ. 'Απεναντίας, τραγικάς κενόν και άπιστεύτως κάπσιον τον πορτοφό-

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΙΑΡΟΥ 5 Σ ΙΗΛ. 27-135—29-967 Σ ΙΙΜΗ ΔΡ. 5000

φει τις «Ιστορίες της ζωής».

'Ο άγαπητός λοιπόν Πάνος — παρ' όλιγο να μου ξεφύγη και να γράψω Παπαδόπουλος — διέτυπανε το πικρό του παράπονο σε φίλο και συνάδελφό του:

— Ένα σωρό παιχνίδια έχει ο γυιός μου. 'Από αυτοκινητάκια μέχρι ντρέντ-ντ, από σφυρίχτρα μέχρι σάλλιγγα και από αραπάδες μέχρι έρυθροδέρμων. Και με τί νομίζεις ότι προτιμάει να παίξει;

— Με τί;

— Με άλατιέρες, με στακτοδοχεία, με κουτάλια με κομμάτια έξυλο, με άδεια κουτιά και άλλα παρόμοια. Κι' όμως βρίσκεται στη διάθεσί του μία κάμαρα παιχνίδια.

— Και γιατί, άπορεί ο άλλος, τα κρατάτε και σας πιάνουν τον τόπο; 'Αφού δεν τα κάνει γούστο ο γυιός σου, πετάχτε τα.

— Άδύνατον! Έξανίσταται ο εύτυχής μπαμπάς του «μυστήριου» μπέμπη. Κάποτε που το δοκιμάσαμε, χάλασε τον κόσμο από τις φωνές.

Κι' άναστενάζοντας, προσθέτει με ειλικρίνεια: — Άλλωστε μ' αυτά τα παιχνίδια... παίζω ένώ και περνάω την ώρα μου!

— Πόσων ετών είναι η λαμπή;

— Πότε γεννήθηκε ο Γιώργος ο Παππάς;

— Κοντεύει να σαρανταρήσει η Μανωλίδου;

Και προσπαθούν να εκμαιεύσουν από τους «καλώς πληροφορημένους» υπεύθυνες κι' άνεύθυνες απαντήσεις στ' άγωνιώδη ερωτήματα τους.

Σχετικώς λοιπόν συνέβη το έξης νόστιμο:

Σ' ένα κομικό ζαχαροπλαστείο μία «καθώς πρέπει» συντροφιά είχε ζωηρή συζήτηση γύρω από την ηλικία μιας βεντέτας του τραγουδιού.

— Έγώ σοβ λέω πως είναι πενήνταρά.

— Τί λές, καλέ; Το πολύ, πολύ τριάντα οκτώ.

— Πότε πρωτοβγήκε στο θέατρο;

— Πικρό σκοτάδι, όμως, έ-

— Αυτά είναι τεκμήρια άνοικοκυρσώνης!

'Η φορούσε έλαφρώς τσαλακωμένο το καθαρό του πουκάμισο και άπεφθέγγετο:

— Τεκμήριον άσυνειδησίας!

Όπου κάποιο βράδυ έξω έκείλη ο φίλος και κατεπτήσε το «οικιακόν ώραιοόν του». Κι' η σύζυγός του, πίνοντάς του από τον κραγιοναρισμένο γιάκά του, τον ρώτησε:

— Κι' αυτό τί σόι... τεκμήριον είναι;

— Άλλά έκείνος προτίμησε να καταπιή την γλώσσα του.

— Ισάκι ή προκλητική βιτρίνα άπ' όλα τά... χειμωνιάτικα έλεπ. 'Απεναντίας, τραγικάς κενόν και άπιστεύτως κάπσιον τον πορτοφό-

Λι του χριστιανού που παρακολουθεί άνήσυχος τους ρεμβασμούς του έτέρου του ήμισους.

'Η γυναίκα κυττάζει έκθαμβή την βιτρίνα. Κι' ο άντρας κυττάζει περίτρημος την γυναίκα, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή το

μυρταίο ζέσπασμα.

— Άλλά, εύτυχώς, το ζέσπασμα αυτό είναι σιγανό και παραπονεμένο, περιορισμένο σ' ένα σκέτο:

— Άααα! Να τα είχα όλα!

— Μά, άγάπη μου, της παρρηϊά δειλά, ξέρεις τί χρειάζεσαι για να τ' άποκτήσης δλ' αυτά;

Κι' έκείνη μ' άγανακτισμένο σαρκασμό: — Ξέρω! 'Εναν... άλλο άντρα!...

— Πότε γεννήθηκε ο Γιώργος ο Παππάς;

— Κοντεύει να σαρανταρήσει η Μανωλίδου;

Και προσπαθούν να εκμαιεύσουν από τους «καλώς πληροφορημένους» υπεύθυνες κι' άνεύθυνες απαντήσεις στ' άγωνιώδη ερωτήματα τους.

Σχετικώς λοιπόν συνέβη το έξης νόστιμο:

Σ' ένα κομικό ζαχαροπλαστείο μία «καθώς πρέπει» συντροφιά είχε ζωηρή συζήτηση γύρω από την ηλικία μιας βεντέτας του τραγουδιού.

— Έγώ σοβ λέω πως είναι πενήνταρά.

— Τί λές, καλέ; Το πολύ, πολύ τριάντα οκτώ.

— Πότε πρωτοβγήκε στο θέατρο;

— Πικρό σκοτάδι, όμως, έ-

— Αυτά είναι τεκμήρια άνοικοκυρσώνης!

'Η φορούσε έλαφρώς τσαλακωμένο το καθαρό του πουκάμισο και άπεφθέγγετο:

— Τεκμήριον άσυνειδησίας!

Όπου κάποιο βράδυ έξω έκείλη ο φίλος και κατεπτήσε το «οικιακόν ώραιοόν του». Κι' η σύζυγός του, πίνοντάς του από τον κραγιοναρισμένο γιάκά του, τον ρώτησε:

— Κι' αυτό τί σόι... τεκμήριον είναι;

— Άλλά έκείνος προτίμησε να καταπιή την γλώσσα του.

— Ισάκι ή προκλητική βιτρίνα άπ' όλα τά... χειμωνιάτικα έλεπ. 'Απεναντίας, τραγικάς κενόν και άπιστεύτως κάπσιον τον πορτοφό-

— Τεκμήριον άσυνειδησίας!

Όπου κάποιο βράδυ έξω έκείλη ο φίλος και κατεπτήσε το «οικιακόν ώραιοόν του». Κι' η σύζυγός του, πίνοντάς του από τον κραγιοναρισμένο γιάκά του, τον ρώτησε:

— Κι' αυτό τί σόι... τεκμήριον είναι;

— Άλλά έκείνος προτίμησε να καταπιή την γλώσσα του.

— Ισάκι ή προκλητική βιτρίνα άπ' όλα τά... χειμωνιάτικα έλεπ. 'Απεναντίας, τραγικάς κενόν και άπιστεύτως κάπσιον τον πορτοφό-

— Τεκμήριον άσυνειδησίας!

Όπου κάποιο βράδυ έξω έκείλη ο φίλος και κατεπτήσε το «οικιακόν ώραιοόν του». Κι' η σύζυγός του, πίνοντάς του από τον κραγιοναρισμένο γιάκά του, τον ρώτησε:

— Κι' αυτό τί σόι... τεκμήριον είναι;

— Άλλά έκείνος προτίμησε να καταπιή την γλώσσα του.

— Ισάκι ή προκλητική βιτρίνα άπ' όλα τά... χειμωνιάτικα έλεπ. 'Απεναντίας, τραγικάς κενόν και άπιστεύτως κάπσιον τον πορτοφό-

Μόνη πιά κυττάχθηκε μηχανικά στον καθρέφτη...

Τα δράματα της καρδιάς

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ

Γινόταν η δική μιας γυναίκας που είχε σκοτώσει τον τρυφερό φίλο της. Μία δική όμοια σαν αυτές που γίνονται κάθε μέρα. Κόσμος πολυς στο δικαστήριο απ' όλες τις κοινωνικές τάξεις. Βρήκα με δυσκολία μια θέσι. Η κατηγορούμενη ήταν νέα, ωραία και ντυμένη απλά.

Όταν έφτασε η σειρά της ν' απολογηθεί, ένοιωσε την καρδιά μου να χτυπά δυνατά, γιατί αναγνώρισα στην κατηγορούμενη τη Μάρθα Λαντιέ. Είχαμε ζήσει άλλοτε μαζί έναν χρόνο, είχαμε υποφέρει μαζί. Ήμασταν και οι δύο νέες και κόρες κι' αμέσως η μία αγάπησε την άλλη.

Εγώ την εποχή εκείνη πήγαινα μερικές ώρες την ημέρα στη σύνταξη μιας μεγάλης εφημερίδας κι' έκανα διορθώσεις. Ζούσα φτωχικά και το μόνο μου λούδι ήταν ένα ραδιόφωνο. Έπρεπε όμως και η Μάρθα να βρή δουλειά. Κυτάξαμε τις αγγελίες και στο τέλος είδαμε πως κάποιος κύριος ηλικιωμένος, που ζούσε με μία γρηνή μαγειρίσα γύρισε μία καισαριέρα, νέα και ικανή. Η Μάρθα παρουσιάστηκε και την προσέλασαν αμέσως.

Από τότε, δεν βλέπαμε παρά μονάχα κάθε Τετάρτη, που είχε άδεια π' απόγευμα. Μου έλεγε πως ήταν εύτυχη σμένη, πως ο κύριος της την αγαπούσε και την πείραζε μάλιστα, λέγοντάς της πως ήταν ένα όμορφο λουλούδι, που το άρωμά του τον ζάλιζε.

Αργότερα, η Μάρθα άγνωστο γιατί, έκανε μήνες να φανή στο σπίτι μου. Άνησυχισα και κάθε φορά που χτυπούσε το κουδούνι του σπιτιού μου νόμιζα πως ήταν εκείνη. Πέρασαν έτσι μερικοί μήνες.

Κάποιο βράδυ ήρθε σπίτι μου. Την είδα να κρατάει τη βαλίτσα της. Το πρόσωπό της ήταν χλωμό και τα χείλη της ετρεμάν.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ρωμαίος

Τās άλλας οὐν οὐκίας καθήμενος καὶ πλῆττων κι' ὑπὸ παθῶν ἀποθνήσκω, ἡ παιδεία, εὐνοήτων καὶ εἰσελθὼν εἰς μέγιστον, ἐν τέλει, πειρασμὸν ἔλαβον τηλεφωνικῶς τυχαίον ἀριθμὸν. Κι', ὡς τύχη σκανδαλοειδής! "Ὁ θαῦμα τῶν θαυμάτων! ἔφθασεν εἰς τὰ ὅλα μου ἐν μέσω τῶν συμμάτων φωνὴ γλυκεῖα κι' ἐξοχος ὡς ψιθύρος ἀδρός: «—Εἰδὼ μαιζέλ 'Ιουλιέτ! Τί θέλετε;... 'Εμῶρος!»

«'Ιουλιέτ! ἐσκέφθην, τί ὄνομα κλεινόν!...» Καὶ διαθετὸν ἐπαρῶν καὶ θράσος ἱκανόν, ὡς γόνος ἀκατάχετος κι' ὡς Δὼν - Ζουάν ἀκμαῖος γλυκεῖως ἀναπάντησον: «'Εἰδὼ... μοῖσιου Ρωμαῖος!... Καὶ συστῆντες οὕτω πῶς κι' εἰς προσκλησιν ἐκείνην μετέβην εἰς τὸν οἶκον τῆς κι' ὑπὸ τὸ φῶς Σελήνης ἔθεσον ἀνεμώκαμαι μετὰ ποζὸς ἐγκύρου κι' ἀνέβηκα — Ρωμαῖος γὰρ — μέκρι (τοῦ παραθύρου) — 'Ιουλιέτ! ψιθύρισον, ῥῆλον, ὡ λα- (τρευτή!... (με αὐτῇ, κι' ἀνέκραξεν βαρβαριστὶ, καυχάζου- (σα εὐρώως: —'Εσὺ εἶσαι, βρέ παλινγενεῖ ὁ μέγας ὁ (Ρωμαῖος! Κι' αὐτίκα με ἀπώθησε βιαίως κι' ἀ- (ναίδως καὶ ὁ Ρωμαῖος οὖν ἐγὼ ὁ δρῶν πολυ- (οχιδῶς, ἐκ γὰρ τῆς ἀπωθήσεως, ὡ Δία, ἐκλονί- (σθην κι' ἐκ τῆς σκαλὸς κατέπεσον καί... ἐν- (κρεμοτακισθῆν!... Ὁ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

χοῦς πόνους μιὰς καταραμέ- νης ἀρρώστειας. Ἡ αὐτοῖα εἶχε ἀποδείξει πὺς τὸ θυμὸς ὑ- πέφερε ἀπὸ καρκίνου. Δὲν ἦταν λοιπὸν τὸ ἐγκλημα πὺς εἶχε ὀ- πλισεὶ τὸ χεῖρ τῆς Μάρθας, ἀλλὰ ὁ οἶκτος γιὰ ἕνα πλάσμα καταδικασμένον ἀπὸ πρῶτα. —Ε- πρεπε τὸ δικαστήριον νὰ ἐξα- ντλήσῃ ὅλη τὴν ἐπιείκεια.

—Επειτα ἀπὸ μερικὲς ὥρες βγήκε ἡ ἀπόφασις: ἡ Μάρθα Λαντιέ εἶχε καταδικαστῇ σὲ δύο χρόνια φυλακῇ.

Συνέχισα τὴ ζωὴ μου δου- λεύοντας, ὡπὼς καὶ πρῶτα. Εἶ- χα ἐχῆσαι ὅλη αὐτὴν τὴν πε- ριπέτειαν. Ἀλλὰ τὸ παρελθόν ζαναγυρνᾷ, σχεδὸν πάντα... Γύριζα ἀπὸ κάποιο ταξίδι καὶ ἤμουν γεμάτη χαρούμε- νος ἐμπειρίας. Εἶχα βγῇ ἀπ' τὸ διαμέριόμα μού — ταξί- δευσα μετ' αὐτῶν — στὸ διά-δρομον καὶ κυττάζα ἀπ' τὸ πα- ράθυρο τὸ τοπίο. Ἐξαφνα, κά- ποιο χεῖρ ἀκούμπησε στὸν ὤ- μο, γύρισα καὶ εἶδα — ποιόν; — τὴ Μάρθα!...

—Κλαίρη... Κλαίρη... ἐγὼ εἶμαι... ἡ Μάρθα! μού εἶπε. Σὲ γύρισα γιατί ἀπὸ καιρὸ ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω... νὰ σοῦ ἐξηγήσω...

—Τὴν κῦτταξα προσεχτικά. Ἦταν πῶς ἀδύνατη, πῶς χλω- μὴ, ὅλας πάντα νοστιμὴ καὶ νέα. Ὅταν φτάσαμε στὸν προ- ορισμὸ μας, πῆγαμε ἀμέσως στὸ σπίτι μου.

Καθίσαι καὶ οἱ δύο στὸ ντιάνο, κι' ἡ Μάρθα μὲ διη- γήθηκε πῶς εἶχε σκοτώσει, ὅχι ἀπὸ ἔλεος, ὅχι, ἀλλὰ γιατί ἡ θέλη νὰ σκοτώσῃ ἀπὸ ἐκδίκηση. Δὲν ἤξερε πῶς ὁ φίλος τῆς ἦ- ταν ἀρρώστος ἀπὸ καρκίνου. Αὐτὸ τὸ εἶχε μάθει στὴ φυλα- κῇ κι' ὁ δικηγόρος τῆς τὴν εἶ- χε πείσει νὰ πῇ στὴν ἀπολο- γία τῆς πῶς εἶχε σκοτώσει ἀ- πὸ οἶκτο. Ὅχι, δὲν ἦταν ἀλή-θεια! Εἶχε ἐγκληματήσει, γιὰ- τί ἦταν πῶς κούρασμένη ἀπὸ τόσες ἀπογοητεύσεις, τόσες ὑ- ποσχέσεις, κούρασμένη ἀπ' τοὺς ἀντρες πὺς με γέλασαν!

—Στὸ σπίτι ἐκείνῃ τῆς κυ- ρίας, θυμάσαι, Κλαίρη, ὅπε- ρα τὰ πάνθηνα! Ἦταν μιὰ παγίδα γιὰ ἀφελῇ κορίτσια ὀ- πὼς ἐγὼ, μιὰ παγίδα ἀπ' οὐπο- δύσκαλη, ξεφύγεις. Μιὰ μέρα γνώρισα ἕνα γαστρὸ. Δὲν ἦταν πολὺ νέος καὶ ἦταν χωρισμέ- νος ἀπ' τὴ γυναῖκα του, Μ' ἐ- ρωτεύθηκε καὶ κατὰφερε νὰ με πάρῃ ἀπὸ κεῖ μέσα. Κι' ἐγὼ τὸν ἀγαπούσα... φύγαμε γιὰ μιὰ ἄλλη πόλιν. Οἱ πρῶτοι μῆ- νες τῆς ζωῆς μας ἦταν εὐτυχι- σμένοι. Μου ἔλεγε πῶς μ' ἀ- γαπούσε, πῶς μὲς ἠσπαίρνε διαζύγιο θὰ με παντρευόταν.

—Κάποιο βράδυ, ἔξαφνα, μού εἶπε πῶς ἡ γυναῖκα του ἦ- ταν ἀρρώστη, πῶς θαρχόταν σὲ τρεῖς μέρες καὶ πῶς ἔπρε- πε νὰ πάη κοντά της. Δὲν ἔρ- ωα τότε τί ἐνοίωσα... Τ' αὐ- τιά μου βούζαν... Ἦταν φα- νερὸ ὅτι μ' ἐδίωχνε κι' αὐτὸς, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι. Ὅλοι ἦταν ἐναντίον μιᾶς γυναίκας μόνης, ἀνυπεράσπιστης!...

—Στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του ἦταν τὸ περιστρεφόμενον. Τὸ πῆρα σὺν αὐτόματο καὶ δίχως νὰ τὸ καταλάβω καλὰ τὸν ση- μάδεψα. Πυροβόλησα μιὰ, δύο φορές. Ἐπῆσε νεκρός! Εἶχα ἐκδικηθῇ ὅλη τὴν πίκρα τῆς ζωῆς μου, ὅλη τὴν ψευτιά, ὅ- λη τὴν ἀπάτη, ὅλη τὴν κατα- τροφὴ μου πὺς τὴν χρωστοῦ- σα στοὺς ἀντρες.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Τά- ρα πὺς τὰ ξέρεις ὅλα, νομί- ζω πῶς λυτρώθηκε ἀπὸνα βό- ρος, φεύγω... κάποιος θὰ βρῶ δουλειά... Ἀντίο, Κλαίρη!... —"Ὅχι, Μάρθα, μείνε κον- τὰ μου, τῆς εἶπα. Εἶναι πάν- τα στὸ σπίτι τὸ κρεβάτι σου. Μπορεῖς νὰ μείνεις... Θὰ δουλέ- ψουμε μαζί... Ἡ ζωὴ μπορεῖ νὰ σοῦ χαμογελάσῃ!... —"Ὅχι, Κλαίρη! —Καὶ ἡ Μάρθα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου κλαίγοντας.

ΠΙΕΡ ΜΠΑΣΤΙΝΤ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο δεπορτάζ

Ἐντελὸς ἀνὴρ ὁ θὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐρ- χόμενη ἐβδομάδα τὴς παραστάσεις τοῦ μοναδικοῦ μουσικοῦ θεάτρου τῆς Ἀθή- νας, τοῦ «Παπαϊωάννου».

Ἐκτός ἀπὸ τὴν διαρῦθμισι τῆς πλε- τείας, πὺς μεγάλωσε κατὰ πολὺ μετ' ἀφαιρέσι τῶν θεωρειῶν, ἡ σκηνή, ἐντε- λῶς καινούργια, εἶχε μεγάλο πλάτος, ὡ- στε νὰ ἐμπαρῶν εὐκόλα νὰ χρησιμοποι- ηθοῦν ἐκπομπὰς ἀπὸ «αυτοκίνητα» σκη- νικά.

Στὴν ἐναρκτήριο ἐπιθεώρησι τοῦ θεά- τρου αὐτοῦ, πὺς γράφτηκε ἀπὸ τὴν τρι- ᾶδα Ἀσημακοπούλου — Σπυροπούλου — Παπαδοῦκα, ὁ σκηνογράφος Μάριος Ἀν- γελοπούλου ἐπιφύλασσε στοὺς Ἀθηναί- ουσ θεατροφίλους, πολλὰ ἐνδιαφέροντα «τρυκ».

Ἀξίζει νὰ ἀναφερθῇ ἰδιαίτερα μιὰ βεν- ζινάκος, πὺς θὰ δισακίξῃ θάλασσα, ἐνῶ τὰ κύματα θὰ παφλάζουν, δίδοντας τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶναι ἀληθινά!

Ἐπίσης ἐπιτυχῶς εἶναι κι' ἕνα ἄλλο πολυσύνθετο σκηνικὸ χορὸν με ἐναλλα- σόμενες τεράστιες βεντάλιες. Ἡ «μπά- ρα» τοῦ ἔργου θὰ εἶναι ἕνα μπιζιὺ μετ' αὐτὴν τέρραττα πέτρα τουρκουάζ γιὰ τὸ κακό... μάτι.

—Ἰσχυρὰ ἀπὸ πολλὰ ἔκτροπα, πὺς ἐ- γιναν περὺσι στὴν Αἴγυπτον γιὰ λόγους συναγωνισμοῦ, τὸ υπουργεῖο τῆς Παιδεί- ᾱς πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ἐπιτρέπῃ τὴν ταυτοχρόνιον μετὰδοσι στὴν ἴδια χώ- ρα δύο θιάσων.

Ἐτοῖς ἐφέτος στὴν Πόλιν θὰ παίξῃ μό- νο ὁ θιάσος τῆς Κ. Κατερίνας, ἐνῶ ὁ θιάσος Λεμου, πὺς εἶχε σὺν μετὰδῶ κλει- σει ἕνα θεάτρο ἐκεῖ, ἀναγκάσθηκε νὰ μεταίωσῃ τὸ ταξίδι του.

—Στὴν Αἴγυπτον ἐξ ἄλλου θὰ παίξῃ ἐ- πίσης ἕνας μόνον θιάσος, ὁ θιάσος πρό- ζας τοῦ Περικλῆ Χριστοφορίδου. Στὸν τε-λευταῖο αὐτὸ θιάσο συμμετέχει καὶ ἡ ἀ- δελφὴ τοῦ θιάσάρχου Στέλλα Χριστοφο- ρίδου, πὺς μεταπῶς ἐφέτος γιὰ τρίτη φορὰ ἀπὸ τὸ μουσικὸ θεάτρο στὴν πρῶτα.

—Ἐκτός ἀπὸ τὴς ἀδελφές Καλουτὰ, ἐ- φυγε γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ προχθές καὶ μιὰ ἄλλη τραγουδίστρια τοῦ μουσικοῦ θε- ἀτρου, ἡ Ἡρώ Χαντά.

Ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνης θὰ ἐπισκεφθῇ πρῶτα τὸ Μαρκό καὶ τὴν Τυνίδα, ὅπου μετ' αὐτὴν προστάσι τῶν ἐκεῖ ἑλληνικῶν Κοινοτήτων, θὰ δώσῃ σειρά συναυλιῶν. Ἀργότερα θὰ θὰ μεταβῇ στὴν Αὐστρα- λία, ὅπου θὰ παραμείνῃ ἄρκετὸ διά- στημα.

—Ἡ ντιζέξ Νίτσα Παπαϊωάννου ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺς ἔγραψε ὁ «Θεσμοφύλαξ» ἐστὶ εἶ- ναι καὶ καλὴ ζωγράφος, βρῆκε κυριολε- κτικὰ τὸ μπελά τῆς ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς τῆς πὺς τῆς ζητοῦν νὰ τοὺς κάμῃ τὸ πορτοαῖτο, μετ' αὐτὴν πῶς βέβαια!

—Μιὰ ἄλλη γνωστὴ ντιζέξ, ἡ φραντζέ- σκα Ἰακωβίδου, πὺς ἔδωσε προχθές ἕνα ἐνδιαφέρον ρεσιτάλ στὸ θεάτρο «Κοτο- πούλη», ἐν ἀντιθέσει μετ' ἄλλες καλλι- τέχνιδες πὺς ἔχουν μοναδικὸ δνεῖρο τῆς ζωῆς τὸς νὰ ταξιδεύσων στὸ ἐξωτερικὸ, παραμένει πιστὴ Ἀθηναϊοτάτῃς!

Χαρακτηριστικὸ μάλιστα εἶναι ὅτι πέ- ρουσι, ὅταν ἐφυγε γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη, ὁκίμασε, ὅταν ἐφύγας ἐκεῖ, τὸς νουσταλ- γία καὶ τὸς ἀπογοητεύσι, ὡς τὴν τε- τάρτη μέρα μῆκε στὸ ἀεροπλάνο καὶ γύρισε πίσω!

—Τὸ λαϊκὸ τραγουδάκι τοῦ μαέστρου Κ. Πρέντα «Εἰσαι γλυκεῖα σὺν ἀμαρτίᾳ» πὺς πρωτοαναδύσθηκε ἡ Ροζίτα Σερράνο, ἐγινε τῶρα τῆς μόδας καὶ τραγουδιέται σὲ ὅλα τὰ κέντρα.

—Ἡ Λέλα Μαρτίνι ὑπέγραψε συμβόλαιο μετ' αὐτὸν «Ἀθηναϊκὴ Γυναικὶ» τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ θὰ φύγῃ σὲ τέλη τοῦ μῆ- νος γιὰ τὴν κέντρα.

—Ἐνας ἄλλος γνωστὸς καλλιτέχνης τοῦ τραγουδιοῦ, ὁ βαρυντός Γιώργος Κομποθέκρας, πὺς ἄρεσε πολὺ τὸ Σι- κάγο, ἐμφανίζεται τῶρα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κέντρα τοῦ Χόλλυγουντ.

—Ὁ Ὀμιλος Ἐθνικῶν Χορῶν τοῦ Κ. Γεωργίου Κουσιᾶδου πὺς ἔκανε φέτος πολ- λές ἐπιτυχισμένες ἐμφανίσεις στὴν Ἀ- θῆνα καὶ στὸ Λουτράκι, θὰ δώσῃ μιὰ χορευτικὴ ἀπογευματινὴ στὸ κέντρο «Φλορίντα» στίς 8 Νοεμβρίου καὶ ὡρα 5-9 μ. μ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ἐσχάτως πολὺς ψιθύρος γίνεται εἰς τὰ σαλόνια καὶ φυσικὰ φτάνει μέχρι τὰ ἀ- ριστοκρατικά μου ὅτα. (Αὐτὸ ὅς μου ἔλειπε νὰ μὴ μαθαίνω τί λέγεται ἀπὸ πί- σω μου καὶ ὅταν ἔκνης λεπτὰ δὲν ὑπάρ- χει μουσικόν. Τέλος πάντων). Πὺς λέτε ὁ λόγος τάχα περὶ προσεχούς μου γάμου καὶ ὁ ἕνας λέει τὸ μακρὺ τοῦ καὶ ὁ ἄλ- λος τὸ κοντὸ τοῦ. Παραδειγματὸς χάριν ἡ Κ. Κιτοομήτρου (φαρμακομῆτα ὑπ' ἀρι- θμὸν 1 τοῦ Κολωνακίου) ἔλεγε ἐπρόχως εἰς μιαν δεξίωσιν πρεσβείας περὶ ἀγρίου φλέρτ μου μετὰ ζένου διπλωμάτου καὶ τάχα κατὰ μαγειρεύεται μετὰς ἐμοῦ καὶ τῆς ἐξοχότητος τοῦ (τρομάρα σὲ μα- τζάκια του).

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἐσχάτως — καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺς ἐγκατεστάθην εἰς τὰς πρῶ- χας Ἀθήνας — πολὺς κόσμος παραπῆρ- θάρρος καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπιμένω πάντοτε νὰ κρατῶ τύπους καὶ ἀποστάσεις, μοιραί- αι αἱ παρεξηγήσεις. Διότι ἐδῶ εἰς τὴν πτωχὴν καὶ πεινάλειαν Ἑλλάδα ὁ κοσμὰ- κης (μὴ ἐξαιρουμένης τῆς ἀνωτάτης ὑ- ποστάσεως) δὲν ἔχει τί νὰ κἀν καὶ ἀσο- χολεῖται μετ' αὐτὴς ξένες ἐννοιες. (Τρομάρα τοὺς!).

Τὸ πταίζωμ ἴσως ἰδικὸ μου, ἀλλὰ τί νὰ τοὺς κάνω; Κἀτὶ διπλωματικοὶ (ἀπὸ πρε- σβευτὴ καὶ ἀνω) κατὰ πολιτικὸν μὴ ἐξαι- ρουμένων βιομηχανῶν καὶ πάσης φύσεως πλουσίων συνθιζοῦν νὰ φρεκαντάρουν τὰ σαλόνια μου καὶ τί νὰ τοὺς πῶ; Μὴ πα- τᾶτε εἰς τὰ μέγαρα μου; Δὲν μοῦ πᾶει ἡ ἀριστοκρατικὴ καρδιά μου καὶ λόγῳ συγ- καταθέσεως τοὺς ἀφίνω νὰ με ἐπισκέπτων- ται καὶ φθάνω, μάλιστα, μέχρι σημείου ἀ- στειότητων καὶ τοὺς δίνω θάρρος νὰ ἐπι- δίδωνται εἰς χιούμορ, χωρὰτὰ, ἀνέκδοτα, κομπλιμέντα, παραδειγματὸς χάριν: —Τί ὡραία πὺς εἶπα, μαντάμ!

—Ἡ ἄλλο ἀνάλογον: —Μαγεύομαι πὺς ὅς ἀκούω, μαντάμ! —Ἡ ἄλλο ἀνάλογον: —Εἶπα ἡ κομψότερα γυναῖ- κα τοῦ κόσμου, μαντάμ!

—Ἡ ἄλλο ἀνάλογον: —Ἡ ὑψηλότερα τιμὴ πὺς μοῦ ἔγινε στὸν κόσμῳ, μαν- τὰμ, εἶναι ὅτι μιλῶ μαζί σας!

Καὶ ἄλλα πολλὰ ἀνάλογα μοῦ λένε καὶ ὀμιλοῦν καὶ ὅ- λα εἶναι ἀόψματα μπροστὰ εἰς τὴν πραγματικότητα. Διό- τι τὸ ὅτι εἶμαι ἡ κομψότερα γυναῖκα τοῦ κόσμου δὲν γίνε- ται συζητήσιος καὶ ὅτι κἀμν- τῇ μεγαλῶτερον τιμὴν τῆς ζω- ῆς τοὺς πὺς τοὺς φρεκαντάρ- ω καὶ τοὺς ὀμιλῶ, δὲν συζή- τεῖται. (Αὐτὸ ὅς τοὺς ἐλεί- πε νὰ μὴ τὸ ἀνανυμρίζουν).

Τὸ λοιπὸν πὺς λέτε μετα- ξὺ αὐτῶν ἕνας ξένος διπλω- μάτης (ὄνομα καὶ μὴ χωριὸ) παραπῆρ θάρρος καὶ θὰ τὸν ἐξάσῃ βέβαια στὴν θέσι του, ἀλλὰ λόγῳ τοῦ ὅτι ἀντικεῖ εἰς ζένην δύναμιν δὲν θέλω νὰ περιπλέξω τὴν πτωχολογία χώ- ρα μας εἰς διπλωματικὰς πε- ριπετείας καὶ ποῖος ζέρει τί μπορεῖ νὰ γίνῃ! Ἡ συμπερι- φόρα πρὸς ζένους διπλωμά- τας εἶναι πολὺ λεπτὴ ὑπόθε- σις καὶ ὁμολογῶ ὅτι πολλὰς φορές εἰς τὸ παρελθόν — τί τρελλὰ πὺς ἦμουν τότε! — ἐδημιούργησα διπλωματικὰ ἐ- πεισόδια, πὺς μοῦ ἔκαναν πολ- λὸ γούστο. Ὅταν, ἔξαφνα, ἦ- θελα νὰ πειράξω τὴν Ἀγγλίαν ἐπιδιδόμενος εἰς ζυγρὸν κόρ- τε μετὰ ἀντιπροσώπων τῆς Ρωσίας καὶ ὅταν ἤθελα νὰ πειράξω τὴν Ρωσίαν, ἔσαχα- μάρτζα (ἐμφανῶς) μετ' ἀντι- προσώπων τῆς Ἀμερικῆς καὶ χλὶ-χλὶ καὶ χλοῦ-χλοῦ καὶ ἐ- πρεπε νὰ ἐδλέπατε τότε τὴ Ρωσίαν νὰ βράξῃ ἀπ' τὸ κακό τῆς!

Ἄλλα αὐτὰ εἶναι συμπεριφορὰ καὶ ἀστειότητες τῆς τρελλῆς νεότητος μου, ὅ- ταν ἦμουν θαλασσοδὴ καὶ ἡμπορούσα νὰ βαλῶ νὰ τσακθῶν ἔναι δύναμις, ἀ- πλῶς καὶ χάριν γούστου.

Τέλος πάντων. Ἀς ἐπιστρέψωμ εἰς τὰ πρόβητά μας (ὅπως λένε καὶ οἱ Γάλλοι) καὶ ἀς φθάσωμ εἰς τὰ κοσμικὰ κού- κους (ἐλληνιστὶ κοιτομπολὶδ) περὶ φη- μῶν ἐιδυλλίου καὶ γάμου μετὰ ζένου ἀντι- προσώπων.

Ὁ ἐν λόγῳ κύριος νοστιμούτσικος καὶ — δὲν μπορῶ νὰ πῶ — μοῦ γουστᾶρε λι- γάκι. Λόγῳ διπλωματικῆς σημασίας, μοῦ ἀπαγορεύουν νὰ ἀναφέρω τὸ ὄνομα τοῦ καὶ γιὰ τὴν ἀστενοχωρίαν τὸ ὑπομνή- σεωμενικόν: Ὅλοι οἱ πτωχοὶ μας διπλω- μάται εἶναι κακοὶ καὶ πολλὰς φορές τοὺς ἐτάσσει εἰς τὰ τραπέζια μου. Καὶ τὰ ἀ- στείακά τους μοῦ εἶπαν καὶ τὰ γαλλικὴ- λια τους καὶ τὰ ἀγγλικὴ τους καὶ ἐ- πειδὴς κατὰ τέτοια τὰ παίρνουν κατάκαρ-

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

Ἀστειότητες περὶ γάμου

Ὅς θὰ τοὺς κάνω τὸ κατῆρι νὰ μὴν ἀπο- καλύψω τὸν περὶ οὗ πρόκειται ξένον δι- πλωμάτην (ὄνομα καὶ μὴ χωριὸ).

Τέλος πάντων. Ἡ γνωριμία μας ἐγινε προσφάτως καὶ μόλις μετ' εἶδε τὰ ἔχασε (δικαίως) καὶ ἐμεινε μετ' αὐτὸ ὅτι ἀνοι- κτὸ ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι ἐκὼ φάει τὸν κόσμῳ μετ' αὐτὴν καὶ ὅτι ἐκὼ τὸς ὅλας δολλά- ρας ὡς ἡμπορὸς νὰ ἀγοράσω τὴν πρεσ- βείαν τοῦ ὀλοκλήρου, (τὸ κτίριον) γιὰ νὰ τοποθετήσω μέσα κόττες.

—Κόττες! εἶπε. —Κόττες μουσιῶς, τοῦ εἶπα. —Ἐμεινε σιωπηλὸς μετὰ θαυμασμοῦ καὶ μπόρη ὡρα καὶ ὕστερα πάλιν ἐρώτησε: —Κόττες εἶπατε, μαντάμ;

—Ἡ ὑψηλότερα τιμὴ πὺς μοῦ ἔγινε στὸν κόσμῳ, μαντάμ, εἶπε ὅτι μιλῶ μαζί σας! μοῦ λέγει.

—Κόττες ὅς εἶπα, μουσιῶς καὶ ἐπιμένω. Μὰ πολὺ γούστο ἔκανα τὴν κατάληξί- του, πὺς τὰ ὡραία μάτια τοῦ ἐπῆγαν ν' ἀλλοιωθῶσιν καὶ ἐγὼ εἶχα τρελλὰ στὰ γέλια (ζέρετε ὅς, πτωχοὶ ἀνθρώποι, πό- σο ἀπαινῶς γελᾷ καὶ διασκεδάω).

—Μαντάμ, εἶπε σὲ τέλος, μὰ πῶς εἶναι δυνατόν ν' ἀγοράσετε ἕνα ὀλοκλήρου κτι- ρίον καὶ νὰ τοποθετήσετε μέσα κόττες; Ἀπάντησις μου:

—Διὰ νὰ μοῦ γανθῶν αὐγὰ καὶ νὰ παίρ- νω τὸ πρῶτον μου μπρέκφαστ, ἀπὸ αὐγὸ πρεσβευτικόν!

Ἄν θέλω, βέβαια, τὸ κάνω (κατὰ τέ- τοιο) ἀλλὰ πάντως τὰ αὐγὰ δὲν μοῦ ἀ- ρέσουν καὶ τὴν ὡρὰ ἐκείνη ἀπλῶς ὀμι- λῶσα χάριν χιούμορ καὶ γούστου. Ὅμως

ὁ ἀνὴρ ὅς ἐντυπωσιάσθῃ φοβερὰ καὶ ἐ- πὶ τότε ἄρχισεν νὰ ρωτᾷ καὶ νὰ μαθαίνῃ καὶ νὰ τρῶν τὰ λυσσάκα του:

—Μὲν ντιέ! Μὲν ντιέ! Μὰ τόσα πολλὰ χρήματα ἔχει ἡ μαντάμ σουσού;

Τὰ ἐρωτήματα, βεβαίως, ἀπνύοντο πρὸς τὴς φαρμακομῆτες τοῦ Κολωνακίου καὶ ἐκείνες τί νὰ εἶπουν; Ὅτι δὲν ἔχω λεπτὰ; Μὰ νὰ φτάσῃ εἰς τὰ ὅτα μου κατὰ τέτοιο τῆς πνίγῃ στὰ δολλάρια καὶ τῆς ζεματίζω μετ' αὐτὴν πρὸς δὲν μπο- ροῦν νὰ ἀντεπεξέλθουν. Παραδειγματὸς χάριν τῆς προσκαλῶ νὰ πετάξωμ λίρες ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ νὰ σκοτώνωνται οἱ πειναλέοι νὰ τῆς μαζεύουν πρὸς τέρψιν μας! Ποῖα ἀπὸ δαυτὰς ἡμπορεῖ νὰ μὴ παραβῇ σὲ κατὰ τέτοια; Γι' αὐτὸ ὅταν πρόκειται περὶ χρημάτων ἐμολογῶν ὅτι ἔχω πολλὰ, παρολόνότι τῆς καίει καὶ τῆς ζεματίζει.

Πληροφορημένος, λοιπόν, ὁ ξένος κα- τακτητὴς περὶ πολλῶν χρημάτων σου λέ- ει «αὐτὴ εἶναι τρελλή, τὴν παντρεύο- μαι καὶ τῆς τρῶν τὰ λεπτὰ». Νομίζω (ὁ ἀνόητος) ὅτι ἀρκεῖ νὰ με ζήτησι εἰς γά- μον καὶ ἐγὼ θὰ ζιππατώ ἀπὸ τὴν διπλω- ματικὴν τὸν ἰδιότητα καὶ θὰ πέσω ἀνά- σκελα! Καὶ πὺς νὰ ζέρῃ κατὰ ἐγὼ ἀπὸ ἀ- νέκαθεν ἔκω φάει πρεσβευτὰς καὶ πρεσ- βείες μετ' αὐτὴν κατὰ ἐγὼ ἔχω μπουκτίες ἀ- νηλεῶς!

Ποῦ λέτε, τὸ λοιπὸν, γεμίζει τὸν κόσμῳ πληροφορίες περὶ αἰτίσεως εἰς γάμον καὶ βροῦν τὰ σαλόνια τοῦ Κολωνακίου καὶ ὀρ- γιάζει τὸ «κούς κούς» (ἀγγλιστὶ γκόσπι) περὶ προσεχούς γαμμοῦ ἐμβατηρίου μου. Τὰ μαθαίνω ὅλα αὐτὰ καὶ καλῶ τὸν μέ- γαν καρπαζάρην.

—Τί διαδόσεις ἡ ὑψηλὴ κυρία μου; ἔ- ρωτᾷ ὁ τιτλοῦσος τῆς παλάμης.

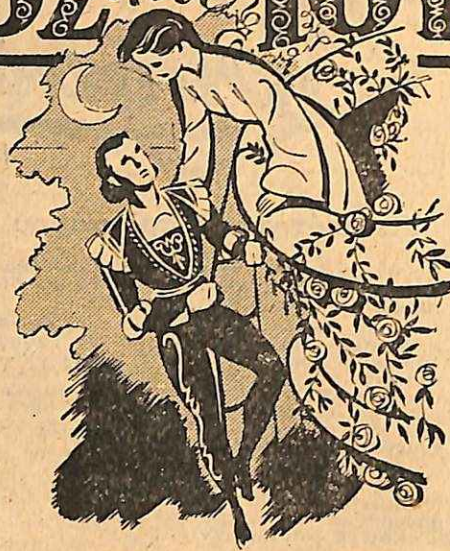
Ἀπάντησις μου: —Τὸ καθῆκον σου! —Ἐναντίον ποῖου;</

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ρωμαίος Μονταίικς και η Ιουλιέττα Καπουλέτου αγαπιούνται μ' όλο που οι οικογένειές τους χωρίζονται από το πιο βαθύ μίσος. Γύρω από τις δύο ευγενικές οικογένειες, οι κάτοικοι της Βερόνας συσπειρώνονται, έτοιμοι να κηρύξουν τον εμφύλιο πόλεμο. Οι Μονταίικοι στέλνουν το φίλιπο Σκίπα στον Άρχοντα της Βερόνας Έσκαλο για να προτείνουν ειρήνη. Ο Άρχοντας δέχεται να μην καταδιώξη τους Μονταίικους, και διατάζει τον Καπουλέτο να καταθέσει κι' αυτός τα όπλα. Ο Καπουλέτος συμφωνεί να αναγκαστικά, πηγαίνει όμως με πονηρία να εξακρυβώσει τις διαθέσεις της κόρης του απέναντι του Ρωμαίου. Η Ιουλιέττα παρασύρεται από το μελιλόι ύψος του και του όμολογεί ότι αγαπάει το γιού του χειρότερου εχθρού του! Ο Καπουλέτος τότε χυμεί να την πνίξη, μα μπαίνει στη μέση η παραμάννα της Ιουλιέττας και τη σώζει από τα χέρια του φοβερού της πατέρα. Η Ιουλιέττα, όταν συνέρχεται από τη λιγοθυμία της βρίσκει φυλακισμένη στο δωμάτιό της, μ' ένα φρουρό, τον κηπουρό Φερνάντο δ'ω από την κλειδωμένη πόρτα. Τον παρακαλεί να ειδοποιήσει τη μητέρα της. Η δέσποινα Καπουλέτου έρχεται ψυχρή κι' αλύγιστη, και λέει στην Ιουλιέττα ότι ο μόνος τρόπος για να ελευθερωθεί από τη φυλακή της είναι να δεχτεί για άντρα της τον ευγενή Πάρη, συγγενή του Άρχοντα της Βερόνας. (Αυ. το δε θα γίνει ποτέ!) αποκρίνεται με δύναμη η περήφανη κόρη.

— Την εύτυχία μου; Θέλετε να πητέ το θάνατό μου!...

— Άν προτιμάς το θάνατο, από την άγκαλιά του Πάρη, θα φταίς μόνο εσύ!... Γεμάτη φρίκη, η κοπέλλα έκανε ένα βήμα πίσω:

— Κι' εσείς, η μητέρα μου, εκείνη που με κρατήσατε μέσα στα σπλάχνα σας, που πονέσατε για να μου δώσετε τη ζωή, ερχόσαστε σήμερα με τέτοια ψυχραιμία και μου συμβουλευέτε το θάνατο;... Δεν κάνετε, ό,τι μπορείτε, ό,τι είναι ανθρώπινα ή και υπεράνθρωπα δυνατό, για να μου εξασφαλίσετε τη ζωή — αυτή τη ζωή που μου δώσατε κάποτε;...

Παγερά, η Καπουλέτου σηκώθηκε: — Όλ' αυτά, είπε, είναι φτηνές φιλολογίες... Σά γυναίκα με πείρα, βρίσκω ότι περνάς μιά ερωτική κρίση, χωρίς βαθύτερη σημασία! σά μητέρα, νομίζω ότι μου επιβάλλεται να εξασφαλίσω με κάθε τρόπο την εύτυχία σου στο πλευρό ενός συζύγου που να σου αξίζει!...

— Όα παντρευτής τον Πάρη!... — Μα αφού σάς λέω, ότι δεν τον αγαπάω;... Κάτι πιο πολύ; Τόν μισώ... Στην αρχή, μου ήταν αδιάφορος: από τη στιγμή όμως που άρχισε να παίζει τόσο έλκεινό ρόλο στη ζωή μου, μούγινε ανυπόφορα αποκρουστικός!...

— Γιατί; Είναι νέος, όμορφος, από καλή γενιά... Όα σέ κάνη εύτυχισμένη!... — Με την καρδιά μου γεμάτη από το Ρωμαίο;... Μα, επί τέλους, δε θεωρώ και τίμιο να δεχτώ το όνομα ενός ανθρώπου, όσο κι' αν αυτός μου είναι μισητός, όταν νοιώθω την ψυχή μου, τη σκέψη μου, από εαυτό μου όλόκληρο πλημμυρισμένο από τη θύμηση ενός άλλου!... Θάναι μιά πρότυχη πράξη ο γάμος αυτός που μου προτείνεται, ένας έλεεινός συμβιβασμός, ανάξιος για μιά τίμια κοπέλλα!...

— Παιδιαρίσματα... Άνοησίες... Είναι, λές, η σκέψη σου γεμάτη από τη θύμηση του Ρωμαίου... Όα σου περάση λίγες μέρες μετά το γάμο σου με τόν Πάρη... Τά ξερούμε κάτι τέτοια... Η δεύτερη εντύπωση σβύνει την πρώτη!...

— Μα, επί τέλους! Ξέσπασε η Ιουλιέττα. Δεν έχετε καρδιά;... Ο πατέρας μου άς πούμε, ότι διευθύνεται από τά συμφέροντά του, από τά πάθη του, από τά μίση του... εσείς όμως; Μιά γυναίκα, ένα πλάσμα με τρυφερή ψυχούσυνθεσι;... Έσείς, η μητέρα μου;...

— Έγώ, η μητέρα σου, της αποκρίθηκε σταθερά η Καπουλέτου, έχω πιο μεγάλο λόγο να θέλω την εύτυχία σου!... Μ' ένα γέλιο τρελό, η Ιουλιέττα φώναξε:

— Και δε μου αξίζει ο Ρωμαίος;...

— Όχι!...

— Ο άπόγονος της πιό λαμπρής γενιάς της Βερόνας, ο νέος με το πιο δοξασμένο όνομα;...

Με σφιγμένα χείλια, η Καπουλέτου αποκρίθηκε:

— Η πιό λαμπρή γενιά της Βερόνας είναι η δική σου και πιό δοξασμένο από όλα είναι το όνομα των Καπουλέτων!...

— Συμφωνώ απόλυτα... Μετά τούς Καπουλέτους, όμως, άμέσως δίπλα τους, δέι είναι οι Μονταίικοι;...

— Έσφιξε πιο δυνατά τά χείλια της η φοβερή γυναίκα:

— Ναί! σά μισητοί έχθροί!...

— Άφησε το ωραίο κεφάλι της να πέση στο στήθος της η Ιουλιέττα με φοβερή άπογοήτευσί... Από τη γυναίκα αυτή δεν έπρεπε να περιμένη τίποτα!... Δεν ήτανε καν γυναίκα... Μέσ' στο κρύο στήθος της, άκίνητοσε μιά πέτρινη καρδιά θηρίου!...

— Η Καπουλέτου έκανε ένα βήμα προς την πόρτα:

— Μείνε μόνη σου... είπε, 'Η νύχτα θα σου δώση καλές συμβουλές!...

— Ξετρελλωμένη η Ιουλιέττα, έτρεξε κι' έπιασε τά χέρια της μητέρας της:

— Σάς παρακαλώ!... Μή φεύγετε!... την ικέτεψε. Μείνετε μαζί μου!...

— Για ποιο λόγο;...

— Με φοβίζει η μοναξιά!...

— Προτίμησε τότε τη συντροφιά του άντρα σου, του Πάρη!...

Είδε η φτωχική κοπέλλα, ότι δεν ήτανε δυνατό να κλονισή αυτή τη σιδερένια βέλησι, κι' άφησε τά χέρια της μητέρας της.

— Τούλάχιστον, μουμούρισε, δε θάτανε δυνατό να μου ξαναδώσετε την παραμάννα μου;...

— Τη συνένοχό σου, θες να πής! Φώναξε η Καπουλέτου με άκράτητο μίσος.

— Σάς ορκίζομαι, ότι μ' αγαπάς; σάν παιδί της, πολύ περισσότερο από ό,τι μ' αγαπάτε σεις!...

— Και γι' αυτό σέ βοήθησε στην ελεεινή περιπέτειά σου με τόν Μονταίικ;...

— Τί φταίει αυτή η φτωχική!... Μήπως αυτή μ' έβαλε να τόν αγαπήσω;...

— Αυτή σέ βοήθησε να τόν βλπής;... Τώρα τά καταλαβαίνουμε όλα — τί ζητούσε ο πιο μεγάλος έχθρός μας μέσα στο ίδιο μας το σπίτι!...

— Άφήστε την παραμάννα μου νάρθη δίπλα μου!...

— Είναι φυλακισμένη στο πιο σκοτεινό υπόγειο του μεγάρου!...

— Φυλακισμένη να την κρατήσετε και κοντά μου... Ο Φερνάντο θα κλειδώση πάλι την πόρτα και θα μάς φυλάη και τις δύο!...

— Δεν ξέρω... Δε μπορώ ν' άποφασίσω... Αυτό είναι μόνο ζήτημα του πατέρα σου!...

— Πηγαίνετε τότε να τόν βρήτε... Παρακαλέστε τον έκ μέρους μου... Άς άφήση την παραμάννα μου νάρθη κοντά μου... Φοβάμαι, σάς λέω!... Είμαι αδύνατη, νοιώθω το κορμί μου όλο πληγωμένο... Ποιόν θα φωνάξω αν χρειαστώ κάτι;

— Τό Φερνάντο... Έχει διαταγή να σ' έξυπνητή σ' ό,τι χρειαστής!...

— Έκανε άλλο ένα βήμα προς την πόρτα η Καπουλέτου.

— Καληνύχτα, λοιπόν, κόρη μου... είπε στην Ιουλιέττα μ' ένα χαμόγελο. Έλπίζω αύριο να σέ βρώ άλλαγμένη — στο καλύτερο!...

— Πλησίασε την πόρτα και χτύπησε:

— Φερνάντο!... φώναξε, Άνοιξε μου!...

— Η πόρτα άνοιξε και ξανάκλεισε. — Η Ιουλιέττα έμεινε μόνη της, μέσα στο δωμάτιο που τό φώτιζε άμυδρά το καντηλέρκι... Μόνη κι' άπελπισμένη!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΛΣΤ'.

Τί νύχτα φοβερή! Νύχτα γεμάτη φαντάσματα κι' εφιάλτες... Την πέρασε η Ιουλιέττα ζύπνια, πότε ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, πότε άνακαθισμένη πάνω σ' αυτό, πότε όρθη, περπατώντας πυρετικά άπάνω-κάτω μέσα στο παρθενικό της δωμάτιο, που ξαφνικά είχε γίνει αποκρουστικό κελλί φυλακής... Κάπου-κάπου, χτύπαγε την πόρτα, όχι να ζητήσει τίποτα από το φύλακά της, όσο για ν' άκούση τη φωνή του — τη φωνή ενός ανθρώπου, επί τέλους, πουδίωχνε την παγερή όμοιομορφία της σιγής... Κι' ο Φερνάντο άνοιγε πρόθυμος την πόρτα, άποκρινότανε στη μικρή του κυρία, την κύτταζε με συμπόνια και ξανάδινε!...

Μέσα στο ταραγμένο μυαλό της φτωχικής φυλακισμένης, ένα σωρό σκέψεις έτελούσανε τόν πιο τρελό χορό: — Έπρεπε άποσώδηποτε να βρη το Ρωμαίο ή, τουλάχιστον, να τόν ειδοποιήση για τά παθήματά της, και να τόν ικετέψη να δώση άποφασιστικά και παλληκαρίσια λύσι σ' όλες αυτές τις περιπέτειές τους... Ο πάτερ-Λαυρεντίος, ειδοποιημένος τώσες μέρες τώρα πριν, τούς περιμενε για να εύλογηση την ένωση τους με τις εύχες της εκκλησίας. Δεν υπήρχε λόγος ν' αναβάλουν άλλο το γάμο τους. Τώρα, οι Καπουλέτοι ξέρανε πια το τρελό αίσθημα της κόρης τους, κι' είχαν αντίδρασει άμεσα και σκληρά. Τί άλλο τούς έμενε να κάνουν; Θα προσπαθούσανε, χωρίς άλλο, να έμποδίσουν αυτό το γάμο: όταν όμως θα τούς εμφανιζότανε σάν τετελεσμένο γεγονός, τί θα κάνανε;... Όα τόν συνηθίζανε...

— Έπρεπε να δη το Ρωμαίο η Ιουλιέττα!... Ναί, αλλά πώς;... Η καλή της παραμάννα έλειπε. Ο συνδεσμος άνάμεσα στους δύο έρωτευμένους, είχε κοπή... Ποιός θα δεχότανε να έξυπνητήση την Ιουλιέττα, αφηρώντας τη φοβερή όργη του Καπουλέτου;...

Σε μιά στιγμή, η φτωχική κοπέλλα συλλογίστηκε το Φερνάντο. Ο γίγας αυτός που είχε τοποθετηθή στην πόρτα της σά δεσμοφυλάκας, της είχε δείξει πάντα συμπάθεια! Από μικρούλα, η Ιουλιέττα είχε συνηθίσει να πλανιέται στόν κήπο του άρχοντικού της, να ζυγώνη τόν ψηλόσωμο κηπουρό και να του λέη χαμογελαστά «καλημέρα». Ο Φερνάντο της πρόσφερε τά πιο ωραία λουλούδια, από αυτά που καλλιεργούσε. Κι' η μικρούλα Ιουλιέττα τόν ευχαριστούσε μ' ένα γλυκό της χαμόγελο!...

— Άποφασιστικά, χτύπησε γι' άλλη μιά φορά την πόρτα η ωραία φυλακισμένη. Σε λίγα δευτερόλεπτα, η πόρτα είχε άνοιξει και στο άνοιγμά της ξαναφάνηκε το άγαθό πρόσωπο του γίγαντα, λίγο νυσταγμένο.

— Φερνάντο... τού είπε με το γλυκό της χαμόγελο η Ιουλιέττα. Με συγχωρείς... Σε ζύπνησα!...

— Με συμπαθάς, κυριούλα μου... Καθώς καθόμουν άπάνω στην καρέκλα μου, με πήρε λίγο ο ύπνος!...

Τού χαμογέλασε πάλι η Ιουλιέττα: — Φερνάντο... τού είπε. Καταλαβαίνεις πόσο δυστυχισμένη είμαι!...

— Κυριούλα μου... Πόσο λυπάμαι γι' αυτό! Τί μπορώ να κάνω όμως;... Πές μου!...

— Τίποτα, το ξέρω... Έσύ είσαι ένα όργανο που έκτελείς παθητικά διαταγές... Κι' όμως!...

— Κι' όμως;... ρώτησε ο Φερνάντο, πνιγώντας με προσπάθεια ένα χασμουρητό.

— Νά! ίσως μπορούσες να μου φαινόσουν α χούσιμα — άρκεί νάθελες!...

— Άνοιξε τά μάτια του, γεμάτος έκπληξη άνακατωμένη με άνησυχία, ο Φερνάντο.

— Νά σου φανό χρήσιμος, είπες!... Με ποιόν τρόπο;...

— Όχι;...

— Άν περνάη από το χέρι μου!...

— Περνάει, Φερνάντο!...

— Λέγ' ου τότε, μικρή μου κυρά!...

Κάθε εβδομάδα
Ο
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
με πολύχρωμη
έκτύπωση
Φωτο-Ήφσει
Σελίδες
84

Στάθηκε για λίγο, σάν άναποφασιστή, η όμορφη κοπέλλα, κι' ύστερα είπε, χαμηλώνοντας πολύ τη φωνή της: — Φερνάντο... Πρέπει να πäs ένα γράμμα!...

— Γράμμα;... — Ναί!... — Δικό σου; — Δικό μου!... — Και σέ ποιόν θα τó πäs;...

Δίστασε πάλι η Ιουλιέττα. Δεν ήτανε δυνατό, όμως, να υποχωρήση! έπρεπε να έμπιστευθή υποχρεωτικά σ' αυτόν το μεγάλο μυστικό της:

— Όα τó πäs... στο Ρωμαίο Μονταίικ, Φερνάντο!...

— Υποχώρησε γεμάτος φρίκη ο φύλακας: — Στο Ρωμαίο Μονταίικ!... Τρελλάθηκες, κυριούλα μου;... Όες να με κρεμάσες;... — Φοβάσαι, Φερνάντο;...

— Άν φοβάμαι, λέει! Μα μόνο να μάθω ο πατέρας σου αυτά που λέμε εδώ, θα μού πάρη το κεφάλι!...

— Άν τó μάθω, μπορεί δε θα τó μάθω, όμως!...

— Σε παρακαλώ, να ζήσης, μικρή μου κυριούλα... Μή με βάζης σε μπλεζάνες, κι' είμαι οικογενειάρχης, φτωχός!...

— Δε θες να με σώσης, Φερνάντο;...

— Έξυσε το πηγούνη του με δραματική άμχανία ο άγαθός γίγας:

— Όέλω... Πώς δε θέλω!... Νά μη χαθώ όμως κι' εγώ!...

— Δε θα χαθής... Πώς θα χαθής;... Έγώ θα σου δώσω ένα γράμμα, έσύ θα τó κρύψης κάπου, έτσι που να μη στό βρίσκουνε!...

— Στο καπέλλο μου μέσα! συμπλήρωσε μηχανικά ο Φερνάντο.

— Μπράβο! Στο καπέλλο σου... Κι' ύστερα, όταν φύγης, όταν αλλάξουνε τη βάρδια σου και βάλουν άλλον στη θέση σου, τότε τρέχεις και πäs τó γράμμα στο Ρωμαίο!...

— Έξυσε πάλι το πηγούνη του ο κηπουρός:

— Καλά τά λές!... Μα... Άν με πιάσουνε;...

— Ποιός θα σέ πιάση;... Ποιός μπορεί να σέ υποπτευθή;...

— Ο γίγας είχε άρχισι να κλονίζεται.

— Βέβαια... Ποιός θα συλλογιστή να ψάξη τó καπέλλο μου;...

— Είδες που τó λές και μόνος σου;... Λοιπόν, έλα, Φερνάντο... Σώσε με!... Έσύ είσαι ο μόνος φίλος που μούμεινε!... Και να ξέρης, ότι η εύγνωμοσύνη μου θάναι παντοτεινή!...

— Έψαξε γύρω της κι' η ματιά της σταμάτησε σ' ένα μέρος του τοίχου. Έτρεξε εκεί, πίεςε κάποιο άόρατο κουμπί, ο τοίχος υποχώρησε κι' ένα άνοιγμα φάνηκε σκοτεινό. Έχωσε τó άδρό της χέρι μέσα σ' αυτή την τρύπα η Ιουλιέττα και τράβηξε έξω ένα μικρό βελουδένιο κουτί. Τό άνοιξε κι' έδειξε στο Φερνάντο μιά πολυτελέστατη καρφίτσα από πλατίνα και μαργαριτάρια, που στη μέση τους σελαγίζε ένας υπερφυσικός σε μέγεθος άμέθυστος.

— Σ' άρέσει, Φερνάντο;... ρώτησε η όμορφη κοπέλλα τó δεσμοφυλάκά της, που τό βλέμμα του είχε μαγνητιστή και δε μπορούσε να ξεκολλήση από τό υπέροχο κόσμημα.

— Άν μ' άρέση!...

— Άπλωσε τó χέρι της που κρατούσε τό κουτί:

— Πάρτο, Φερνάντο!... τού είπε. Είναι δικό σου!...

— Δικό μου;...

— Ναί! στό χαρίζω!...

Δεν τολμούσε να πάρη στά χέρια του αυτό τό θησαυρό ο φτωχός άνθρωπος.

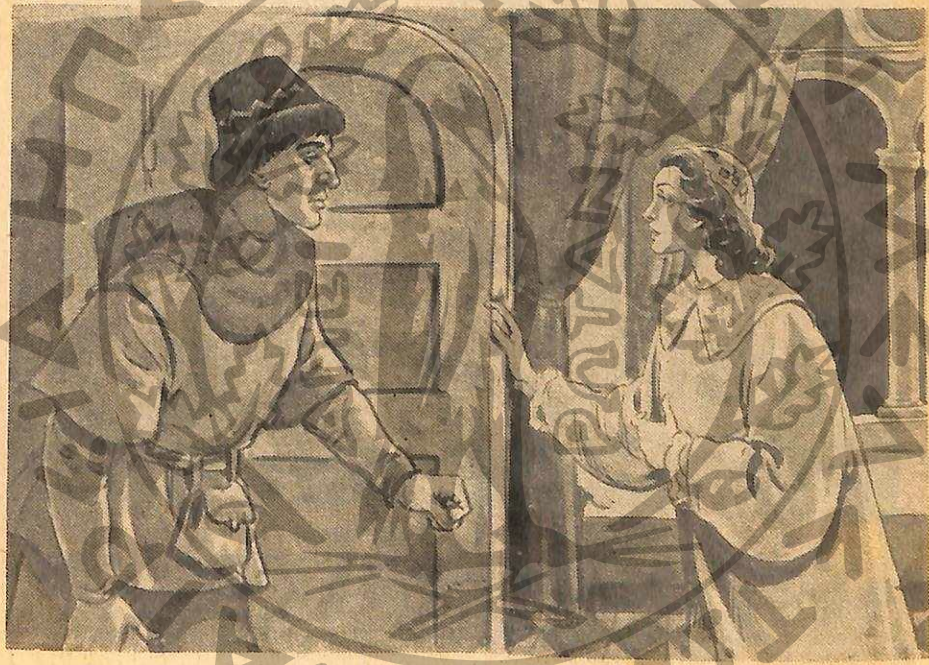
— Κοροϊδεύεις, κυριούλα μου;... ψέλλισε.

— Καθόλου! μιλάω πολύ σοβαρά!... Δεν έχω τίποτ' άλλο να σου χαρίσω, σου δίνω, λοιπόν, αυτό!...

Με χέρια που τρέμανε, ο Φερνάντο πήρε τό κόσμημα που άστροποδολούσε και τό χάιδεψε πολλές φορές με τά χοντροδάχτυλά του.

— Τί ωραίο που είναι! ψιθύρισε μαγεμένος.

— Πάρτο! Είναι δικό σου, Φερνάντο! — Τί να τó κάνω;... — Παύλησέ το... Όα πάρος ένα σωρό λεφτά!... Θαύμασε λίγο ακόμα την πλατινένια

—Φερνάντο... Πρέπει να πäs ένα γράμμα... τού είπε η Ιουλιέττα.

καρφίτσα ο Φερνάντο, κι' ύστερα έκλεισε το βελουδένιο κουτί και τόχωσε στα βράδια της τσέπης του. Ύστερα γονάτισε μπροστά στην 'Ιουλιέττα και της φίλησε με συγκίνηση τα χέρια.

— Σ' ευχαριστώ, χρυσή μου κυριούλα! Ψιθύρισε γεμάτος ένθουσιασμό. Τί πρέπει να κάνω γιά να σου δείξω την αίσια ευγνωμοσύνη μου...

— Τί να κάνεις;... Δεν άκουσες; Να πιάς το γράμμα που σε παρακάλεσα...

— Στο Ρωμαιο Μονταίκι;

— Ναι...

Κύτταξε με προφύλαξι γύρω του ο Φερνάντο, κι' ύστερα, παίρνοντας ξαφνικά την απόφασί του, είπε:

— Καλά... Δώστο...

Χύμηξε η 'Ιουλιέττα σ' ένα μικρό γραφειάκι, άνοιξε το σκέπασμά του, έβγαλε από μέσα ένα χαρτί και χάραξε άπάνω του λίγες λέξεις με πυρετικό χέρι.

Ύστερα, διπλώσε το χαρτί και τόδωσε στο Φερνάντο:

— Πάρτο...

Το άρπαξε εκείνος και τόχωσε μέσα στο καπέλλο του.

— Έν τάξει... είπε, κυττάζοντας πάλι ένα γύρω με άνησυχία.

— Θα το πιάς;

— Όποτε εύκαιρήσω... Δηλαδή, όποτε μου αλλάξουνε βάρδια...

— Μπράβο, Φερνάντο... Είσαι καλός και πιστός... Δε θα το ξεχάσω ποτέ αυτό που κανες σήμερα γιά μένα...

— Το άκριδοπληρώσε, καλή μου κυριούλα...

— Δεν είναι τίποτα άκριβά πληρωμένο, όταν πρόκειται γιά το Ρωμαιο!

— Θα τόχη το γράμμα σου το γρηγορότερο... Και τώρα, καληνύχτα, κυριούλα μου... Προσπάθησε να κοιμηθείς... Δεν κάνει να μάς δη κανένα μάτι να μιλάμε τέτοια ώρα, γιάτί μπορεί να μάς ύποπτευθουνε...

— Έχεις δίκιο, Φερνάντο... Καληνύχτα...

Μπήκε πάλι μέσα στο δωμάτιό της η άμορφη κοπέλλα και, πίσω της, ο γίγας έκλεισε την πόρτα και την κλείδωσε με διπλή στρόφι του κλειδιού.

Μένοντας μόνη της η 'Ιουλιέττα, έπεσε στο κρεβάτι της κι' έκλεισε τα μάτια της. Μιά άπεράντη εύτυχία πλημμύριζε την καρδιά της: Θάχε πάλι έπαφή με το αγαπημένο της!... Θα μάθαινε νέα της, θα μπορούσε να της στείλει κι' αυτός δικά του!...

Ύστερα από τόσων ημερών σιωπής, η έπαφή θάδινε και στους δυό τους την έλπίδα...

Καθουχασμένη άρκετά, η άμορφη φυλακισμένη, κατάφερε να κοιμηθεί στην άγκαλιά των πιο γλυκών όνειρών...

Εύπνησε, όταν ο ήλιος χρύσωσε το προσκέφαλό της με τις φλογερές του άχτίνες. Άνοιξε τα μάτια της, κι' άνασκήκωθηκε στο κρεβάτι της. Στη στιγμή, χυμήκανε μέσα στο μυαλό της οι άναμνήσεις της προηγούμενης νύχτας. 'Ο Φερνάντο... Νάχε, άρα γε φύγει από την πόρτα της;... Νάχε πάει στο Ρωμαιο;

Σηκώθηκε από το κρεβάτι της, κι' έτσι όπως ήταν, με γυμνά τα κρινόλευκα πόδια της και λυμένα τα μεταξένια της μαλλιά, προχώρησε στην πόρτα και χτύπησε.

— Φερνάντο!... φώναξε, κολλώντας το στόμα της στο χοντρό ξύλο της πόρτας.

Άκούστηκε άμέσως ο κρότος του κλειδιού που γυρίζει στην κλειδαριά, και η πόρτα άνοιξε. Στο άνοιμά της όμως, δε φάνηκε η καλοκάγαθη φυσιογνωμία του γίγαντα, αλλά το άγριο πρόσωπο ενός άγνωστου άντρα με σμιχτά φρύδια και πυκνά δόλουαρα γένεια.

Η 'Ιουλιέττα ύποχώρησε, γεμάτη φόβη. — Ποιός είσαι σύ;... ρώτησε σιγά.

— 'Ο άγριάνθρωπος χαμογέλασε, δείχνοντας μία διπλή σειρά από κιτρινισμένα δόντια:

— 'Ο φύλακάς σου, μικρή μου κυρά...

— Και ο Φερνάντο;... Τί έγινε;...

— Πήγε να κοιμηθεί... Δε με θες έμένα;...

— Έξένα;... Καί, πρώτα-πρώτα, ποιός είσαι σύ;...

— Είμαι σείζης μέσα στους σταύλους του πατέρα σου... Ευστριζώ τα άλογα...

— 'Ο άνθρωπος αυτός προκαλούσε άφάνταστο άποτροπισμό στη φτωχική κοπέλλα.

— Έκλεισε δυνατό την πόρτα της γιά να μη τον βλέπει...

— Άκουσε το κλειδί να γυρίζει στην πόρτα. Πήγε και ζύγωσε το παράθυρο, το άνοιξε, κι' άνάσανε με άνακούφιση την πρωινή αύρα. Τα λουλούδια του κήπου των Καπουλέτων της στείλανε την εύωδιαστή τους παρηγοριά. 'Ο ήλιος της χάιδεψε με τις ζεστές του άχτίδες και την έκανε να νοιώση ήδονικό φρικίασμα, σά νάταν έρωτικό χάδι.

— 'Ο Φερνάντο, λοιπόν, είχε αλλάξει βάρδια... Αυτό ήτανε κακό και καλό: κακό, γιάτί τον είχε άντικαταστήσει έξω από την πόρτα της αυτός ο κτηνάνθρωπος' καλό,

γιάτί ο πιστός Φερνάντο είχε βρή χωρίς άλλο εύκαιρία να τρέξει στο Ρωμαιο, γιά να του δώσει το γράμμα της αγαπημένης του...

Το πρώϊνο ήτανε γεμάτο φως και χρώματα, που πλημμύριζαν την άνήσυχη ψυχή της με χρυσογάλαξη αίσιοδοξία... 'Ο ούρανός ήτανε διάφανος' τα λουλούδια στολίζανε τις άλδες με τους δροσερούς τους κάλυκες. 'Όλη η άτμόσφαιρα ήτανε πλημμυρισμένη έρωτα. Κι' ο έρωτας, γέμιζε την ψυχή της άμορφης κοπέλλας με τις πιο γλυκές έλπίδες... Ήτανε νέα, δε μπορούσε, θά νικούσε στη μεγάλη μάχη με την κακή της τύχη! 'Ο έρωτάς της θα κατατρόπωνε τα πάθη, τα μίστη, τα συμφέροντα, και θα μεσουρανούσε σά φτερνάς θριαμβευτής!...

— Ένα βαρύ βήμα άκούστηκε έξω από την πόρτα της. Το κλειδί έτρεξε στην κλειδαριά, η πόρτα άνοιξε, και στο άνοιμά της φάνηκε, βλοσυρός, άγριος ο πατέρας της, ο Καπουλέτος!...

Προχώρησε σιωπηλός στο δωμάτιο, κυττάζοντας με άγρια βλέμματα την 'Ιουλιέττα, που, όσο τον έβλεπε να προχωρή, ύποχωρούσε αυτή... Τα χείλη του γέρου εύπατριδη μισάνοιγε ένα χαμόγελο γεμάτο σαρκασμό.

— Όταν η 'Ιουλιέττα ένοιωσε πίσω της τον τοίχο, τότε μόνο, άναγκαστικά, σταμάτησε να ύποχωρή... 'Ο φοβερός πατέρας της όμως, δεν έπαψε να προχωρή... Όταν έφτασε πολύ κοντά της, τόσο πού η φτωχική κοπέλλα ένοιωσε την πυρωμένη του άνάσα να της καίη το πρόσωπο, μίλησε:

— 'Ηρθα να σου πώ την τρυφερή καλημέρα μου, μικρή έρωτευμένη μου κόρη!...

— Η φωνή του ήτανε βροχινή.

— 'Ο Καπουλέτος σήκωσε ένα ματωμένο χαρτί και της τόδωσε. Η 'Ιουλιέττα το πήρε μηχανικά.

— Τί είν' αυτό, πατέρα;... ρώτησε τρέμοντας.

— Το ραβασάκι στον αγαπημένο σου!...

της άποκρίθηκε εκείνος με φοβερή έκφραση στο σκεπασμένο του πρόσωπο. Μόνο πού γιά να το πάρουμε, άναγκαστήκαμε ν' άνοίξουμε την κοιλιά του ήλιθιου που δέχτηκε να σου κινή τον ταχυδρόμο και πληρώσε με τη ζωή του την κουταμάρα του!...

— Η 'Ιουλιέττα έβγαλε μία φοβερή κραυγή, κι' άφησε γεμάτη φόβη και πείση από τα δαχτύλα της το έρωτικό γραμματάκι πουχε γράψει λίγες άρες πριν, και που τώρα ζανάφτανε στα χέρια της, ματωμένο, φριχτό, κουρέλι!...

— Ύστερα, έκανε να πιαστή από το κενό, δεν τα κατάφερε, κι' έπεσε βαρεία στο πάτωμα, άναίσθητη!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΑΖ'.

Λίγο πριν από τα έφημερώματα, ο άρχηγός της φρουράς του Καπουλέτου, ήρθε ν' αλλάξει το φύλακα έξω από το δωμάτιο της 'Ιουλιέττας.

Βρήκε το Φερνάντο να μισοκοιμάται άπάνω στο κάθισμά του και τον χτύπησε με το χέρι του μαλακά στον ώμο:

— Σύντροφε... του είπε. Καιρός είναι να πιάς να κοιμηθείς...

— 'Ο άγαθός γίγας, πετάχτηκε, τεντώθηκε, χασιμυρήθηκε κι' άπάντησε:

— Καιρός ήτανε!... Γιάτί είχα άρχισει να νυστάζω!...

Γύρισε και κύτταξε μία στιγμή εκείνον που θά τον άντικαθιστούσε:

— Ά, έσύ είσαι, Γκιουζέππε;... έκανε, άναγνωρίζοντας τον ήπιοκόμο του μεγάρου.

— 'Εγώ είμαι, Φερνάντο... άποκρίθηκε άχρωμα, άνέκφραστα ο σείζης. Πήγαινε στα λουλούδια σου, γιάτί ο φτωχός ο 'Αντζέλο στραβογέρας πιά και δεν έμπνείει πρωί γιά να ποτίση τις άλδες...

— Πάω πρώτα-πρώτα να ξαπλώσω λίγο το κουρασμένο μου κορμί σε κανένα κρεβάτι, γιάτί, τόσες άρες βλέπεις άπάνω στην καρέκλα, μούδιασα...

Γέλασε βραχνά ο άρχηγός της φρουράς:

— 'Ε, είσαι και λίγο μακρύς... τον πείραζε. Δεν υπάρχει καρέκλα που να σε χωρέση!...

— Άπάνω σ' αυτά, ο Γκιουζέππε πήρε τη θέση του στην καρέκλα, έξω από την πόρτα της 'Ιουλιέττας, ενώ ο Φερνάντο άκούθησε τον άρχηγό της φρουράς.

Περπατήσανε μαζί σιωπηλοί, άνάμεσα

στους σκοτεινούς διαδρόμους και τις σκοτεινές σκάλες. Στο τέλος, ο Φερνάντο σταμάτησε έξω από τα διαμερίσματα των ύπνρετών.

— Καληνύχτα... είπε στον άξιωματικό του άφέντη του.

— Καληνύχτα... του άποκρίθηκε κι' εκείνος. "Η, πιο καλά, καλημέρα — άφου σε λίγο ξημερώνει!...

Και χωρίς έπαυση.

Μόλις βρέθηκε όμως πίσω από την πόρτα της κάμαράς του, ο Φερνάντο, την κλείδωσε και στάθηκε, άκούοντας τα βαρεία βήματα του άξιωματικού ν' άπομακρύνωνται μακριά στο διάδρομο...

— Ύστερα, όταν η ήσυχία κυριάρχησε πάλι σ' όλο το μέγαρο, ο Φερνάντο ξεκλείδωσε την πόρτα, τη μισάνοιξε και, μη βλέποντας κανέναν στο διάδρομο που φωτιζόταν άμυδρά από ένα λυχναρί σε μία γωνιά, βγήκε έξω από την κάμαρά του, έκλεισε προσεχτικά, μαλακά την πόρτα, και γλύστρησε άνάμεσα από το διάδρομο προς την πόρτα που άγαίνε στον κήπο του μεγάρου. Τον διάσχισε, βαδίζοντας προσεχτικά, σά γάτα, κι' ύστερα, φάντανος σε μία μικρή πορ, τίτασε της δυτικής πλευράς, την άνοιξε μ' ένα κλειδί πουδγαλε από τη μέση του και βγήκε στο δρόμο.

Οι πρώτες ύπνοιες της αύγης άραιώνανε λίγο τα σκοτάδια, εκεί προς το μέρος της άνατολής.

— 'Ο Φερνάντο περπατούσε γρήγορα. Άνυπόπτος όσο και βιαστικός, δε γύρισε ούτε μία στιγμή να κυττάξη πίσω του. Γιάτί, άν κυττάζε, θάβλεπε δυό σκιές ύποπτες, πουχανε γλυστρήσει κι' αυτές, πίσω του, από την ίδια μικρή πορτίτσα του κήπου, και τώρα τον άκολουθούσανε από μικρή άπόστασι, προσέχοντας να μη τον χάσουν, άλλα και να μη του προκαλέσουνε την προσοχή...

— 'Ο κηπουρός του Καπουλέτου τραβούσε γραμμή, βαδίζοντας βιαστικά, γιά το μέγαρο των Μονταίκων. Οι δυό σκιές που τον άκολουθούσαν, τον είχανε τώρα πλησίει πολύ. Σε μία στιγμή, άκούγοντας πίσω του βήματα, ο Φερνάντο σταμάτησε, έστριψε άπότομα και βρέθηκε φάτσα μ' ένα άντρα άδύνατο, που, σηκώνοντας άπότομα ένα μικρό άλλα βαρύ ρόπαλο, πουκρυβε κάτω από τα ρούχα του, τον χτύπησε άρκετά δυνατά στο κεφάλι!...

— 'Ο Φερνάντο ζαλίστηκε και τρίκλισε. Σφύριξε τότε έλαφρειά ο άνθρωπος που τον είχε χτυπήσει, και άμέσως έτρεξε κοντά του κι' η δεύτερη σκιά. Οι δυό άγνωστοι, άστραπιαία, δέσανε τα χέρια του γίγαντα με χοντρό σκοινί και του ψιθύρισανε πολύ σιγά με άπειλητικά στο αυτί:

— Τράβα πίσω, γιάτί άλλιώς ήρθε η τελευταία σου ώρα!

— 'Ο Φερνάντο προσπάθησε μάταια να σπάση το χοντρό σκοινί. Δεν το κατάφερε και γύρισε γεμάτος άπορία σ' αυτούς που τον είχανε δεσει:

— Τί έχετε από μένα;... Ποιοί είστε σεις;...

— Ποιοί είμαστε δε σε νοιάζει... του άποκρίθηκε άρκετά άπότομα η μία από τις δυό σκιές. "Όσο γιά το τί θέλουμε, αυτό θα σου το πη ο άρχοντας μας που σε περιμένει!...

— Ποιός;... 'Ο Καπουλέτος;... έκανε ο Φερνάντο μ' ένα ρίγος.

— Ναι!...

— Και τί μπορεί να με θέλη;...

Σήκωσε τους ώμους του ο ένας από τους δυό διώκτες του, και μουρμούρισε σά να μονολογούσε:

— Ξέρω κι' εγώ;... Άσε να στα πη ο 'ίδιος...

Ξεκίνησανε πίσω γιά το μέγαρο του Καπουλέτου. Στις κάπως πιο έντονες λάμψεις της αύγης, που σκορπίζανε όλο και πιο πολύ τα σκοτάδια της νύχτας, ο Φερνάντο άναγνώρισε τη μία από τις δυό σκιές: Ήταν ο Πάολο, ο βοηθός του μεγάρου.

— Τί έχεις μαζί μου, Πάολο;... τον ρώτησε, ενώ κοντοστεκότανε λίγο.

Οι δυό άντρες, που τον κρατάγανε δυνατό, ο ένας από το δεξιό μπράτσο κι' ο άλλος από το άριστερό, τον άναγκάσανε να περπατήση.

— Τα πολλά λόγια είναι περιττά!... του άποκρίθηκε άπότομα ο Πάολο. 'Εκείνος που μάς έβαλε να σε παρακολουθήσουμε

και να σε πιάσουμε, ξέρει τί έχει μαζί σου...

Είδε ο Φερνάντο, ότι μία σοβαρή ύποψία είχε άναγκάσει τον Καπουλέτο να στείλη εκείνους τους δυό φοβερούς ανθρώπους να τον παρακολουθήσουνε. Μέσα στη φόδρα του καπέλλου του, ένοιωθε το γραμματάκι της μικρής του κυράς να τον καίη...

Κι' άποφάσισε να δράση άμέσως, χωρίς άναβολή καμιά! Καθώς τον κρατούσαν οι δυό άντρες, έκανε μία και τους έστρώσε δυνατά με τους άγκώνες του δεξιά κι' άριστερά. Το σπρώξιμο ήτανε τόσο άπότομο, πού οι δυό άνθρωποι του Καπουλέτου χάσανε την ήσορροπία τους, τρικλίσανε τριάνεσσερα βήματα μακριά του και πέσανε κατά γής. Τότε ο Φερνάντο τάβαλε στα πόδια!...

— Έλπιζε πως θα χαθή μέσα στα στενά δρομάκια της Βερόνας, πού τα σκέπαζε το μισοσκόταδο της έωθινής εκείνης άρας... Μάταια η έλπίδα όμως του φτωχού γίγαντα!...

Οι δυό άντρες, ύστερα από την πρώτη τους έκπληξη, σηκώθηκαν άστραπιαία και άρχισαν να τον κυνηγάνε. 'Ο Φερνάντο είχε, βέβαια, μακριά πόδια, δε μπορούσε όμως να τρέξη όσο γρήγορα θάπρεπε, γιάτί τα δεμένα χέρια του πίσω από την πλάτη, τον έμποδίζανε πολύ στην τρεχάλα. Ύστερα, ο Πάολο του πέταξε μ' έπιδεδιότητα το ρόπαλο που κρατούσε στα πόδια. Το ρόπαλο υπερέδευτηκε άνάμεσα στα πόδια του γίγαντα, έκείνος τρίκλισε, κι' έπεσε με τα μούτρα!

— Άπάνω του πέσανε σάν άγρια σκυλιά που χυμάνε άπάνω στη λεία τους, οι δυό διώκτες του...

— Ύστερα από μικρή πάλη — γιάτί ο Φερνάντο, πέφτοντας, είχε χτυπήσει δυνατά στα πλευρά — οι δυό άνθρωποι του Καπουλέτου κατάφεραν να δέσουνε μ' ένα δεύτερο σκοινί, λεπτό μα στερεό, και τα πόδια του αϊχμαλώτου τους. Του άφίσανε μόνο περιθώριο να περπατάη με μικρά βηματάκια.

— Άντε, γυρίλιε ο Πάολο, να δοίμε τώρα άν θα καταφέρης να μάς ξεφύγης πάλι!...

Πολύ άνήσυχος, ο Φερνάντο άναγκάστηκε να περπατήσει στο πλάι τους. Οι δυό άντρες κανονίσανε τα βήματά τους με το άναγκαστικά μικρό βήμα του φυλακισμένου τους, ώσπου φτάσανε έξω από τη μικρή πορτίτσα του κήπου των Καπουλέτων. Ήτανε από πριν ξεκλειδωτή. Τη σπρώξανε, την άνοιξαν και σπρώξανε μέσα το Φερνάντο.

Προσπάθησε εκείνος να διαμαρτυρηθί μία φορά ακόμα:

— Γιάτί μου φέρεστε έτσι, βρε παιδιά;... Τί έκανα; Κανένα έγκλημα;...

Τον έστρώξε πάλι βανάυσα ο Πάολο και του είπε:

— Φτάσαμε... Θα στο πη αυτό που ζητάς ο άφέντης!...

Τον μπάσανε στο ισόγειο. 'Εκεί, στη μεγάλη αίθουσα της ξιφασκίας, πού φωτιζότανε από ένα κηροπήγιο με τρία κεριά, περίμενε, βλοσυρός, άνυπόμονος, ο Καπουλέτος, κάνοντας νευρικές βόλτες άπάνω-κάτω μέσα στο εύρύχωρο δωμάτιο.

Βλέποντας τα δυό όργανά του να μπαίνουνε μαζί με το δεμένο Φερνάντο, γύρισε και πήγε σε προϋπάντησί τους. Τα χείλια του μισάνοιξαν από ένα άγριο χαμόγελο.

— Μπράβο, Πάολο!... είπε. Μπράβο Τζοβάννι!... Τον πιάσατε, λοιπόν!...

— Όχι χωρίς μεγάλη δυσκολία, άφέντη!...

— Προσπάθησε να σάς το σκάση;... Δυό φορές... Μά, βρήκε ανθρώπους! Τον δέσαμε, όπως βλέπεις, χεροπόδαρα, και στον φεραμε!...

— 'Ο Φερνάντο έτρεμε σύγκορμα. 'Ο Καπουλέτος τον ζύγωσε πολύ, τον κύτταξε στα μάτια με μίσος και περιφρόνησι και του είπε:

— Έτσι, λοιπόν, παληόσκυλο! Σου δίνω την έμπιστοσύνη μου, και σύ με προδίδεις!...

— Εγώ, άφέντη;... έκανε ο γίγας. Πώς το κατάλαβες αυτό;...

— Πού πήγαινες τρέχοντας τόσο πρωί, άμέσως μόλις αλλάξαμε βάρδια έξω από την κάμαρα της κόρης μου;...

— Ξεροκατάπιε ο Φερνάντο:

— Πού πήγαινα;... Πήγαινα... Στάθηκε. Δεν εύρισκε εύκολα το ψέμα... Το όχι και τόσο εύστοφο μυαλό του, είχε ολοκληρωτικά άκηνητήσει!...

— Πού πήγαινε, Πάολο;... ρώτησε ο Καπουλέτος, γυρίζοντας στο βοηθό του μάγαρα.

— Γραμμή γιά το μέγαρο των Μονταίκων!... άποκρίθηκε πρόθυμος ο Πάολο, βέβαιος, ότι με την άπόκρισί του εξασφάλιζε την εύνοια και την έμπιστοσύνη του φοβερού άφέντη του...

— Έτρεξε τα δόντια του ο Καπουλέτος:

— Έτσι, λοιπόν!... είπε.

— Ψέματα, άφέντη! φώναξε με δύναμι ο Φερνάντο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Η ΡΙΤΑ ΒΡΗΚΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Η Ρίτα Χαίηγουορθ, όχι μόνο είναι κατενθουσιασμένη με τον νέο της σύζυγο Ντεκ Χαίημς, αλλά και οι δυό κόρες της Ρεβέκκα (από τον 'Όρσον Ουέλλες) και Γισμίν (από τον 'Αλφ Χάν) βρήκαν στο πρόσωπό του ένα καλό και στοργικό πατέρα, τα χάδια και οι φροντίδες του οποίου τους είχαν λείψει μέχρι σήμερα. Στο μεταξύ η Ρίτα εξακολουθεί να λαμβάνη άπειλητικές επιστολές, έπειδη άνατρέπει την μικρή Γισμίν με καθαρά άμερικάνικο τρόπο και όχι σύμφωνα με τα μωαμεθανικά έθιμα. Στη φωτογραφία μας η εύτυχισμένη οικογένεια, ενώ παίρνει το πρόγευμά της.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ ΜΕ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Η κυβέρνηση της Κίνας έθεσε τελευταία σε κυκλοφορία μία νέα πρωτότυπη σειρά γραμματοσημών, που προορίζονται γιά την αλληλογραφία του έξωτερικού. Τα γραμματοσημα αυτά είναι όρθιμμένα και χωρίς σε μία μικρή επεξηγησι άποτελούν ένα μάθημα γυμναστικής! Το κράτος έλπίζει έτσι να κινή τον λαό ν' άναστήση την φυσική άγωγή και να συστηματοποιήση την γυμναστική, που είναι άγνωστη στους περισσότερους από τους κατοίκους της άχανος Κίνας.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ πού έφερε τόν πλούτο

Πώς βρέθηκαν τὰ πετρέλαια
του Κουβαίτ

Ο παγκόσμιος τύπος δημοσίευσε πρό ημερών την είδηση της έκρηξης ενός επαναστατικού κινήματος στο Κουβαίτ. Για όσους δεν ξέρουν τη χώρα αυτή, πρέπει να εξηγήσουμε πως είναι μία γυνή κι' αραϊκοποιημένη λουρίδα εδάφους, ανάμεσα στο Ιράκ και στη Σαουδική Αραβία. Μέχρι πρό όλίγων ετών, την άγνοουσε ο περισσότερος κόσμος. Σήμερα όμως, το Κουβαίτ συγκεντρώνει το παγκόσμιο ενδιαφέρον, γιατί έχουν ανακαλυφθί σ' αυτό πετρελαιοπηγές άπίστευτα πλούσιες.

Με τὰ ποσά που παίρνει από τις ξένες εταιρείες που εκμεταλλεύονται το πετρέλαιο, ο σείχης του Κουβαίτ έχει γίνει ένας από τους πλουσιωτέρους ανθρώπους του κόσμου. Άλλα κι' οι υπήκοοί του, φτωχοί και κακομοιρασμένοι επί αιώνες, γνώρισαν ξαφνικά τις ανέσεις του πλούτου.

Η ιστορία λοιπόν της ανακάλυψης των πετρελαιοπηγών αυτών είναι περιεργότατη και συνδέεται... μ' ένα όνειρο. Το 1937, ο σείχης του Κουβαίτ παρακολουθούσε με όλοένα μεγαλύτερη απογοήτευση τις δοκιμαστικές γεωτρήσεις που γίνονταν κοντά στη θάλασσα, για την αναζήτηση πετρελαίου.

Τὰ γεωτρήματα είχαν φτάσει ήδη πολύ βαθύτερα απ' όσο είχαν προβλέψει στην αρχή οι ειδικοί. Κι' όμως δεν είχε βρεθί ούτε σταγόνα πετρελαίου!

Την εποχή εκείνη, βρισκόταν στο Κουβαίτ ο Βρετανός συνταγματάρχης Ντίκσον, πολιτικός πράκτωρ των Άγγλων και στενός φίλος του σείχη. Όπως κι' ο περίφημος Λόρενς, είχε εξομοιωθί κι' αυτός με τους Άραβες στην ψυχολογία και στον τρόπο της σκέψης. Μεταξύ άλλων, πίστευε ότι τα όνειρα, αν εξηγηθούν σωστά, μπορεί να προφητεύουν το μέλλον.

Μιά νύχτα λοιπόν, όνειρεύτηκε ότι αυτός κι' η γυναίκα του είχαν καταστρώσει κοντά σ' ένα μεγάλο δέντρο «σίντρο». Ξαφνικά, φύσηξε ένας τρομερός άνεμος πνέοντας κι' ανοίγει μια μεγάλη τρύπα στην άμμο. Μέσα σ' αυτήν, ο Ντίκσον είδε μια όραση: τρία γυναικεία μορφή, που ζωντανέψαν σιγά-σιγά, σηκώθηκαν και του είπα:

— Κοιμόμουν χιλιάδες χρόνια, και κρυώνω τώρα! Δώσε μου κάτι να φάω κι' ένα ζεστό ρούχο να φορέσω!

Ο συνταγματάρχης της έδωσε δ,τι του ζήτησε, κι' εκείνη γι' αντάλλαγμα του χάρισε ένα παλιό χάλκινο νόμισμα. Του είπε ύστερα πως κινδύνευε από κάποιους αστατικούς ανθρώπους, που θα τη σκοτώναν και θα την ξανάθαψαν αν μάθαιναν πως είχε έρθει στη ζωή. Τη στιγμή εκείνη ακριβώς, παρουσιάστηκε ένα πλήθος από ανθρώπους που φώναζαν. Όλοι αυτοί την άρπαζαν, για να τη σκοτώσουν. Άλλ' ο Ντίκσον επένε-θη και τη γλύτωσε απ' τὰ χέρια τους.

Στο σημείο αυτό, ο συνταγματάρχης ζήτησε. Του είχε κάμει όμως τόσο ζω-ήρη εντύπωση το όνειρό του, ώστε τα-ξίδεψε 65 χιλιόμετρα με τ' άλογο, για να βρή μια γρήγη ίθαγενή, περίφημη «όνειροκρίτρα».

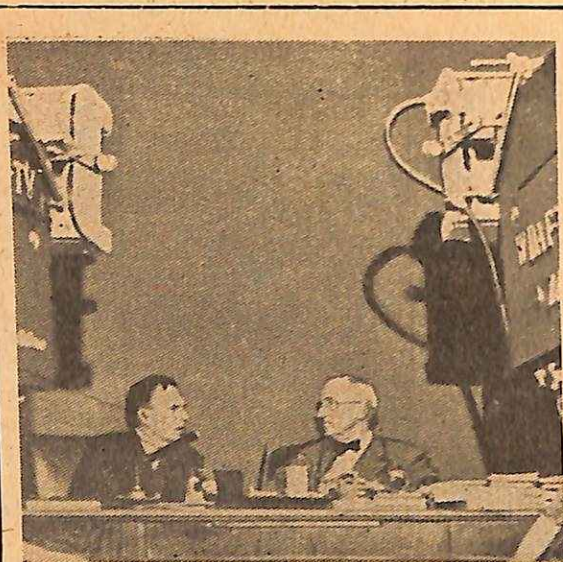
Τ' όνειρό σου έχει μία σπουδαία ση-μασία! του είπε εκείνη. Η γυναίκα που ζωντανέψαν, συμβολίζει το πετρέλαιο. Οι άνθρωποι που ζητούσαν να την ξανα-θάψουν, είναι ώριμοι προδοτές, που έχουν συμφέρον να μη βρεθί πετρέλαιο στο Κουβαίτ. Και το άρχαιο νόμισμα παριστάνει τόν πλούτο που θα φέρη το πετρέλαιο.

Οδήγησε ύστερα το Ντίκσον να πή σεις ότι γοιτώτερα, στους λόφους Μπουρ-γαν, θάβονταν ένα δέντρο «σίντρο». — Πες τους να σκάψουν κοντά σ' αυ-τό! πρόσθεσε η γρή.

Ο Ντίκσον διηγήθηκε τότε όλη την ιστορία στο σείχη του Κουβαίτ, κι' έ-βρευνα στους λόφους Μπουργαν. Πρα-γματικά λοιπόν, βρέθηκε εκεί ένα μο-ναχικό δέντρο «σίντρο».

Οι διευθυντές της εταιρείας, επηρεα-σμένοι απ' την επιμονή του συνταγμα-τάρχη, αποφάσισαν να κάνουν μία δοκι-μή, κι' εγκατέστησαν τὰ γεωτρήματα τους κοντά στο δέντρο.

Απ' το σημείο λοιπόν εκείνο ξεπήδη-σε ύστερα από λίγους μήνες ο άστει-ρευτος πίδακας του πετρελαίου, που έ-φερε τόν πλούτο στο Κουβαίτ!

Ο ΤΡΟΥΜΑΝ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Ο τώως πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών Χάρρυ Τρούμαν έφυγε, ως γνωστόν, από τόν Λευκό Οίκο πάλμπωχος. Έμφανίζεται, λοιπόν, μία φορά το μήνα από το σταθμό τηλεόρασης του Κάνσας-Σίτυ και δίνει, για λογαριασμό μιας βιομηχανίας αθλητικών ειδών, συμβουλές στους νέους, ποιά σπορ πρέπει να προτιμούν ανάλογα με τη διάπλαση του σώματός των. Ο κ. Τρούμαν για τις συμβουλές του αυτές πληρώνε-ται με 5.000 δολάρια τόν μήνα.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΑΓΑΠΗ

Τ' είν' η αγάπη; Τ' είν' η αγάπη;
Μήπως είν' ένα μικρό
γλυκοχρυσωμένο χάπι
κι' από μέσα πιό πικρό;
Μήπως είναι σ' ένα θρόνο
πόθος της καρδιάς κορυφή
κι' είναι φώς απ' έξω μόνο
και δεν έχει μέσα φώς;

Τ' είν' αυτό που αιχμαλωτίζει
μ' άλλον είδος εξουσία
και καθέναν μας έλπιζει
κι' όταν νοιώθει απελπισία;
Τ' είν' η αγάπη; Τ' είν' εκείνο,
τόν το νοιώθει μία καρδιά
γλυκομυριστο σαν κρίνο,
λίγως νάχη ευωδιά;

Τ' είν' η αγάπη; Είναι μήπως
κάτι τι μοναδικό,
σαν λουλουδιασμένο κήπος
σαν τοπίο εξωτικό;
Είναι ούρανος με τ' άστρα,
δύναμη μαγνητική,
ή τυχόν κρεμίζει κάστρα
σαν μία βόμβα ατομική;

Είναι μήπως άκρογιαλί
με γαλήνη κι' ήρεμία
κι' έρχεται τό κύμα αγάλη
και τού φέρνει τοικυμμία;
Μήπως είναι τάχα γλέντι
δίγως διόλου ταραχή
ή μην είναι κάποιο άνέντι
που μεθάει την ψυχή;

Τ' είν' η αγάπη; Ό,τι νάναι
ούτ' άμφισβόλια δεν μένει
θυμοφρα μ' αυτήν περνώνε
πάντα τόσο δρωτευμένο!...
Τους κερνά και την κερνάει
και την βοίζουν από πίσω:
— Σοοκισμένη η Αγάπη νάναι!
Ούτε θα ξαναγαλήσω!...

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Πώς έγιναν γνωστά στην
Ευρώπη

Έμφανίστηκαν σέ όλη τους τη δόξα τὰ πρώτα φθινοπωρινά λουλού-δια, τὰ χρυσάνθεμα, της 'Αϊδημητρί-δες, όπως τὰ λέει εδώ ο λαός η' «Όκτωβρούδες» όπως τὰ λένε στην Κύπρο.

Τὰ χρυσάνθεμα ήταν γνωστά και έκαλλιουργούντο στην 'Ιαπωνία πολ-λόν καιρό πριν εισαχθούν στην Εύ-ρώπη. Έκεί μάλιστα ο λαός δεί-χνει γι' αυτά μία λατρεία σχεδόν θρησκευτική.

Τὰ γαλιανέζικα χρυσάνθεμα είναι ωραιότερα, μεγαλύτερα κι' έχουν τὰ παραδοξότερα χρώματα.

Το χρυσάνθεμο στην 'Ιαπωνία θεω-ρείται ως εθνικόν άνθος και όποι-ος καταστρέψη χρυσάνθεμο θεωρεί-ται ύπολογος απέναντι του ίδιου του αυτοκράτορα!...

Άλλα και στην Κίνα τὰ χρυσάν-θεμα έχουν όχι όλιγώτερους θαυμα-στές. Οι Κινέζοι τὰ έλεγαν «κιακί», και οι καλλιτέχνες συνηθίζουν να ζωγραφίζουν απάνω σέ πορσελάνι-νες πλάκες τὰ καλύτερα είδη τους.

Επίσης και στις χώρες τις 'Α-νατολής ο κόσμος έχει ιδιαίτερη α-γάπη στα χρυσάνθεμα. Στις γιορ-τές στολίζει τὰ σπίτια και τὰ τρα-πέζια με χρυσάνθεμα και οι γυναι-κές τὰ φορούν με φιλαρέσκεια στα μαλλιά τους.

Στην Ευρώπη τὰ χρυσάνθεμα άρ-γισαν πολύ να εισαχθούν. Η εισα-γωγή τους όφείλεται στους Όλλαν-δούς, που κατά τὸ 1664 έφεραν στην πατρίδα τους από την Κίνα πολυάριθμα δοχεία πορσελάνης με χρυσάνθεμα. Έτσι έγιναν αίτια να γνωστή στη χώρα τους τὸ όμορφο αυτό λουλούδι.

Στη Γαλλία τὰ χρυσάνθεμα εί-σχεθησαν τὸ 1789 από έναν πλοί-αρχο, που τὸν έλεγαν Μπλανσάρ. Αυτός είχε ταξιδεύει στην Άπω Άνατολή και γυρίζοντας από εκεί, φρόντισε να πάρη μαζί του ένα ώ-ραίο είδος χρυσάνθεμων, κόκκινων από τὸ κάτω μέρος και λευκών από πάνω, που εὐδοκίμησε κυρίως στο έδαφος της Προβηγκίας.

Όστερ από λίγα χρόνια ο βα-σιλικός κήπος της Γαλλίας είχε γε-μάτος από χρυσάνθεμα, που έπειτα κατά την 'Επανάσταση, έπεσαν και αυτά θύματα της όργης του λαού. Θεωρήθηκαν ότι αντιπροσώπευαν την άριστοκρατία τὸν λουλουδιών! Σερριζώθηκαν λοιπόν όλα και στη θέσι τους φυτεύθηκαν πατάτες!...

Έπειτα, τὰ χρυσάνθεμα ξεχάστη-καν και μόλις στα 1827 βγήκαν ά-πό την άφάνεια, χάρις στα φιλανθι-αίσθήματα κάποιου Γάλλου γεωπό-νου, που κατάρθωσε να δημιουργή-ση και νέα είδη.

Από τότε τὰ χρυσάνθεμα καλλι-εργούνται με αγάπη απ' όλους σχε-δόν τους λαούς και σήμερα διοργα-νώνονται ειδίκες εκθέσεις γι' αυτά.

Λέγεται επίσης ότι τὸ χρυσάνθε-μο διαδόθηκε στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες από τη Γερμανία. Υπάρχει μάλιστα σχετικά και ο ακόλουθος θρύλος:

Μιά μέρα κάποιος καρβουνιάρης είχε πάει για έβλα στον Μέλαντα Δρυμό. Έκεί βρήκε ένα βρέφος έγ-Δρυμό. Και έπειδή ήταν καταλελειμμένο. Και έπειδή ήταν άνθρωπος με καλή καρδιά, τὸ πήρε και τὸ πήγε στο σπίτι του, όπου τὸ παρέδωσε στη γυναίκα του.

Τη νύχτα όμως τὸ μωρό εξαφα-νίστηκε και τὸ πωρή ο καρβουνιά-ρης βρήκε στη θέσι του όμορφα χρυ-σάνθεμα με θαυμάσιο χρώμα. Και σάνθεμα με θαυμάσιο χρώμα. Και τότε κατάλαβε πως τὸ βρέφος εκεί-νο ήταν ο ίδιος ο Χριστός!...

ΣΤΑ ΔΥΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ

ΣΤΗΝ όδόν τάδε αριθμός τόσο, είνε ένα εύπρόσωπο σπίτι με δυό-μιου όρόφους. Το ισόγειο, το άνώγειο και τὸ ημιώγειο, που η σπιτονοικοκυρά δεν καταδέχεται να τὸ πῇ έτσι, αλλά τὸ λέει «ημι-ισόγειο». Όπως και να τὸ πῇ όμως, μέσα είσαι. Γιατί, για να πᾶς στο ισόγειο ανεβαίνεις πέντε σκαλοπάτια και για να κατεβῇς στο ημι-τέτιο, κατεβαίνεις άλλα πέντε.

Αυτό τὸ σπίτι τὸ άφισε μαζί με την καλή του άνάμνησι ο μακαρί-της 'Αναστάσης στην κυρία Πηνελόπη τη γυναίκα του. Ήταν η μόνη περιουσία που κατέφερε να φτιάξη και η κυρία Πηνελόπη ζῇ από τὰ νοίκια που μαζεύει κάθε μήνα. Η κυρία Πηνελόπη, λοιπόν, κάθεται στο ημιτέταρτο μαζί με την άδελφή της την Άσπασία που έμεινε άνύπαντη. Και νοικιάζει τους δυό όρόφους. Κάθε όροφος διαιρείται σε δυό διαμερίσματα. Στὸ πρώτο διαμέρισμα, πόρτα άριστερά, δω-μάτια τρία, μένει ο κ. Τάσος Β. — δεν λέω τὸ επώνυμό του για να μην τὸν έκθέσω τὸν άνθρώπο — και η σύζυγός του, η κυρία Φωφό. Ο κ. Τάσος είναι τραπέζιτικός. Άντρώγυνο σοβάρο, καθώς πρέπει και ήσυχο.

Δίπλα από την πόρτα άριστερά είναι η πόρτα δεξιά που άνοίγει στο άλλο διαμέρισμα τὸ ισόγειο, δωμάτια δυό και τὰ λοιπά. Έκεί μένει η δεσποινίς Ντίνα — για τὸν ίδιο λόγο δεν λέω επώνυμο — μαζί με τη θεία της, που κάμποσους μήνες τους περνάει εδώ και κάμποσους στην έπαρχία, στην άλλη της άντηιά. Η δεσποινίς Ντίνα είναι δα-μασκάς.

Κι' έτσι έγινε, σύμφωνα με τὸ σχέδιο. Οι δυό κύριοι άνέθηκαν τὰ λίγα σκαλοπάτια, αφού πρώτα η κυρία Πηνελόπη, που έτυχε στην εί-σοδο χαϊρετήθηκε κι' αντιχαιρέτησε.

— Περσάτε κύριε Δημητριάδη! είπε φωναχτά ο Τάσος, άνοίγοντας την πόρτα.

Ήταν η ώρα έννεα και ο κ. Δημητριάδης βγήκε κατά τις δυό μετά τὰ μεσάνυχτα. Και μία που έπιασε αυτό τὸ άπλό κόλπο, συνεχίζονταν για άρκετες νύχτες ακόμα. Μόνο που ο κ. Δημητριάδης είχε προσθέ-σει κι' ένα χαρτοφύλακα στο «άνοσμπλ».

Και τώρα πάμε στο άλλο διαμέρισμα, δε-ξιά. Η θεία της Ντίνας άποφάσισε να πάη για λίγον καιρό να μείνη στην άλλη της άντηιά. Η Ντίνα θάμνε μονάχη, όχι για πρώτη φορά. Και η Ντίνα με τὸ σεμνό πα-ρουσιαστικό ήταν μία άλλη σιγανοπαθί-τσα. Μόνο που την ιδέα δεν την είχε έκείνη, αλλά ο Λάκης, συνάδελφος στην ίδια έται-ρεία, που τὸν είχαν βαφτίσει και «γός». Δεν ήταν εύσωμος, αλλά πολύ κομψός, όμορφώ-λης, έξυπνούλης και χαριτωμενούλης. Όταν η Ντίνα τὸν είπε πως η θεία της άνεχώρησε, χτύπησε τὸ μέτωπό του:

— Εύκαιρία! είπε.
— Τι εύκαιρία;
— Άπόψε θάρθω σπίτι σου, να σου κρα-τήσω συντροφιά.
— Παραλογίζεσαι, Λάκη. Ένας νέος στο σπίτι μου; Τι θα πὸν οι συγγάτικοι; Τι θα πῇ η κυρία Πηνελόπη; Θα μάς πετάξη και τους δυό από τὸ παράθυρο. Θα γίνω βούκινο σ' όλη τη γειτονιά!

— Δεν μού λες Ντίνα. Άν έρθη στο σπίτι σου να σ' έπισκεφθῇ μία δεσποινίς, θα ύ-πάρξη παρεξήγησις;
— Για μία γυναίκα, αλάξει!
— Λοιπόν, κατά τις όχτώμισι να είσαι στο σπίτι. Θάρθῃ μία δεσποινίς πολύ γνωστή και

κυτογράφος σε κάποια έταιρία και είναι και πολύ νόστιμη, εδώ που τὰ λέμε.

Στὰ επάνω διαμερίσματα κάθονται ο γιατρός κ. Πικρίδης και ο μηχανικός κ. Φρέσκος. Γι' αυτούς δεν θα πῶ λεπτομέρειες, γιατί δεν χρειαζόταν.

Όλο σοβάρο έννοικιασται, καθώς βλέπουμε. Γιατί η κυρία Πηνελό-πη είχε πάντα την καλή συνήθεια, πριν νοικιάσει ένα κομμάτι τὸ σπι-τιό της, να εξεμαχνίη τους ανθρώπους που θάβαζε. Όλοι αυστημένοι πήγαιναν. Και πρό παντός έδινε ξεχωριστή σημασία στα ζητήματα της λεγόμενης ήθικης. Μπορούμε να πούμε πως δεν θα νοικιάζε τὸ δεξί διαμέρισμα στη Ντίνα, αν δεν ήταν μαζί και η σεβάστη θεία της κι' αν δεν την είχαν βεβαιώσει πως ήταν κοπέλλα από πρώτης τά-ξεως ολκογένεια, παλαιών άρχων. Έξ' άλλου και η ίδια η Ντίνα είχε σεμνότητα παρουσιαστικό, από κείνα τὰ παρουσιαστικά που πολύ σπά-νια ή συναντά κανείς στις έλαφρες ημέρες μας.

Αυτό είναι τὸ περιεχόμενο τὸ σπιτιού της κυρίας Πηνελόπης και τὰ νοίκια της δεν καθυστερούνται ούτε μία μέρα.

Και τώρα πάμε στο πρώτο διαμέρισμα, άριστερά. Ο κ. Τάσος και η κυρία Φωφό είναι ένα άντρώγυνο που τὰ πάει καλά. Πολύ άνση-μένο. Ο Τάσος φαίνεται πολύ έν τάξει από συζυγική πίστι. Φαίνεται, αλλά δεν είναι. Γιατί, μ' όλη του τη σοβαρή εμφάνιση είναι μία σιγα-νοπαθίτσα που δεν έχει τὸ τάρσι της. Άγαπάει τη Φωφό, αλλά τὰ μάτια του πετάνε και πιό έξω. Που και που σκαρώνει στα κρυφά καμ-μιά άπιστία, έτσι για ποικιλία. Μία ζωή την έχουμε, γιατί να της στε-ρούμε μερικές διασκεδάσεις; Τὸν τελευταίον καιρό σότη η διασκέδα-σι είναι μία αξιόλογη ύπαρξη, που τη λένε Φούλα. Έξυπνη, όμορφη και ταχαπίνια, όπως πρέπει ναίει κάθε γυναίκα που έχει πὸν ευγένηκο προορισμό να προσφέρει τη χαρά της ποικιλίας. Τὰ ραντεβού τους γί-νονται με αστυρή έχεμυθεία, με μεγάλες προφυλάξεις και δεν διαρ-κοῦν πολλές ώρες.

Άλλά να πὸν βρέθηκε η εύκαιρία για περισσότερη διάρκεια. Μία μέρα η Φωφό έλαβε γράμμα πως η μαμά της, στην έπαρχία, ήταν άρρωστη. Χρέος είχε να πάη να την δῇ. Έγινε ο χωρισμός. Ο Τάσος έπαίξε με τέχνη τὸ ρόλο τὸ στενοχωρημένου κι' όταν τὸ τραίνο ξεκί-νησε, έτριψε με χαρά τὰ χέρια του.

— Επί τέλους μόνος!
Μόνος με τη Φούλα κι' ένα σπίτι στη διάθεσί του. Άφού τὸ σκέ-φτηκε καλά τὸ ζήτημα, είπε:

— Γιατί όχι; Τέτοια εύκαιρία πότε θα την ξαναβρῷ;
Κι' έτρεξε στη Φούλα:

— Λοιπόν, έξερεις τί σκέφτηκα; Άν στο πῶ, θα με παραδεχτής;
— Για λέγε.

— Άπόψε τὸ βράδυ θάρθης στο σπίτι μου.
— Τρελός είσαι; Άν μάς δῇ η σπιτονοικοκυρά σου; Η καγένας συγ-κάτοικος;

Κι' έτρεξε στη Φούλα:

— Λοιπόν, έξερεις τί σκέφτηκα; Άν στο πῶ, θα με παραδεχτής;
— Για λέγε.

— Άπόψε τὸ βράδυ θάρθης στο σπίτι μου.
— Τρελός είσαι; Άν μάς δῇ η σπιτονοικοκυρά σου; Η καγένας συγ-κάτοικος;

Κι' έτρεξε στη Φούλα:

— Λοιπόν, έξερεις τί σκέφτηκα; Άν στο πῶ, θα με παραδεχτής;
— Για λέγε.

— Άπόψε τὸ βράδυ θάρθης στο σπίτι μου.
— Τρελός είσαι; Άν μάς δῇ η σπιτονοικοκυρά σου; Η καγένας συγ-κάτοικος;

Κι' έτρεξε στη Φούλα:

— Λοιπόν, έξερεις τί σκέφτηκα; Άν στο πῶ, θα με παραδεχτής;
— Για λέγε.

— Άπόψε τὸ βράδυ θάρθης στο σπίτι μου.
— Τρελός είσαι; Άν μάς δῇ η σπιτονοικοκυρά σου; Η καγένας συγ-κάτοικος;

Κι' έτρεξε στη Φούλα:

— Λοιπόν, έξερεις τί σκέφτηκα; Άν στο πῶ, θα με παραδεχτής;
— Για λέγε.

— Άπόψε τὸ βράδυ θάρθης στο σπίτι μου.
— Τρελός είσαι; Άν μάς δῇ η σπιτονοικοκυρά σου; Η καγένας συγ-κάτοικος;

Κι' έτρεξε στη Φούλα:

— Λοιπόν, έξερεις τί σκέφτηκα; Άν στο πῶ, θα με παραδεχτής;
— Για λέγε.

— Άπόψε τὸ βράδυ θάρθης στο σπίτι μου.
— Τρελός είσαι; Άν μάς δῇ η σπιτονοικοκυρά σου; Η καγένας συγ-κάτοικος;

Κι' έτρεξε στη Φούλα:

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

—Μα δεν θάρθης έτσι!

—Άλλά;

—Θα μεταμφιεσθῇς σε άντρα. Θα σου φέρω να φορέσης ένα παντε-λόνι μου, τὰ παπούτσια μου, θα ρίξεις μία καμπαρτίνα και θα βάλεις στο κεφάλι σου μία ρεπουμπλικα.

—Ωρα είναι να μου πῇς πως θα βάλω και λίγο μουστάκι!

—Λαμπρή ιδέα. Ένα ψεύτικο μαύρο μουστακάκι για να συμπληρω-θῇ τὸ σύνολο. Κι' άς έρθῃ η κυρία Πηνελόπη να καταλάβῃ ότι ο Ντίνας είναι Φούλα!

—Τι μηχανεύεσαι, πάνανθεμά σε! Μ' άρέσει αυτή η φάρσα, γιατί φο-φάω για κάτι τέτοια. Άλλά πως θα περπατάω στο δρόμο;

—Μην είσαι άφελής. Θα μπούμε μαζί σ' ένα ταξί και θα κατεβούμε στη γωνία. Βράδυ θάνατι, νομίζεις πως ο καθένας θα προσέχη έσένα; Αυτές οι δουλιές θέλουν θράσος!

—Έν τάξει!

Κι' έτσι έγινε, σύμφωνα με τὸ σχέδιο. Οι δυό κύριοι άνέθηκαν τὰ λίγα σκαλοπάτια, αφού πρώτα η κυρία Πηνελόπη, που έτυχε στην εί-σοδο χαϊρετήθηκε κι' αντιχαιρέτησε.

— Περσάτε κύριε Δημητριάδη! είπε φωναχτά ο Τάσος, άνοίγοντας την πόρτα.

Ήταν η ώρα έννεα και ο κ. Δημητριάδης βγήκε κατά τις δυό μετά τὰ μεσάνυχτα. Και μία που έπιασε αυτό τὸ άπλό κόλπο, συνεχίζονταν για άρκετες νύχτες ακόμα. Μόνο που ο κ. Δημητριάδης είχε προσθέ-σει κι' ένα χαρτοφύλακα στο «άνοσμπλ».

Και τώρα πάμε στο άλλο διαμέρισμα, δε-ξιά. Η θεία της Ντίνας άποφάσισε να πάη για λίγον καιρό να μείνη στην άλλη της άντηιά. Η Ντίνα θάμνε μονάχη, όχι για πρώτη φορά. Και η Ντίνα με τὸ σεμνό πα-ρουσιαστικό ήταν μία άλλη σιγανοπαθί-τσα. Μόνο που την ιδέα δεν την είχε έκείνη, αλλά ο Λάκης, συνάδελφος στην ίδια έται-ρεία, που τὸν είχαν βαφτίσει και «γός». Δεν ήταν εύσωμος, αλλά πολύ κομψός, όμορφώ-λης, έξυπνούλης και χαριτωμενούλης. Όταν η Ντίνα τὸν είπε πως η θεία της άνεχώρησε, χτύπησε τὸ μέτωπό του:

— Εύκαιρία! είπε.
— Τι εύκαιρία;
— Άπόψε θάρθω σπίτι σου, να σου κρα-τήσω συντροφιά.
— Παραλογίζεσαι, Λάκη. Ένας νέος στο σπίτι μου; Τι θα πὸν οι συγγάτικοι; Τι θα πῇ η κυρία Πηνελόπη; Θα μάς πετάξη και τους δυό από τὸ παράθυρο. Θα γίνω βούκινο σ' όλη τη γειτονιά!

— Δεν μού λες Ντίνα. Άν έρθῃ στο σπίτι σου να σ' έπισκεφθῇ μία δεσποινίς, θα ύ-πάρξη παρεξήγησις;
— Για μία γυναίκα, αλάξει!
— Λοιπόν, κατά τις όχτώμισι να είσαι στο σπίτι. Θάρθῃ μία δεσποινίς πολύ γνωστή και

κυτογράφος σε κάποια έταιρία και είναι και πολύ νόστιμη, εδώ που τὰ λέμε.

Στὰ επάνω διαμερίσματα κάθονται ο γιατρός κ. Πικρίδης και ο μηχανικός κ. Φρέσκος. Γι' αυτούς δεν θα πῶ λεπτομέρειες, γιατί δεν χρειαζόταν.

Όλο σοβάρο έννοικιασται, καθώς βλέπουμε. Γιατί η κυρία Πηνελό-πη είχε πάντα την καλή συνήθεια, πριν νοικιάσει ένα κομμάτι τὸ σπι-τιό της, να εξεμαχνίη τους ανθρώπους που θάβαζε. Όλοι αυστημένοι πήγαιναν. Και πρό παντός έδινε ξεχωριστή σημασία στα ζητήματα της λεγόμενης ήθικης. Μπορούμε να πούμε πως δεν θα νοικιάζε τὸ δεξί διαμέρισμα στη Ντίνα, αν δεν ήταν μαζί και η σεβάστη θεία της κι' αν δεν την είχαν βεβαιώσει πως ήταν κοπέλλα από πρώτης τά-ξεως ολκογένεια, παλαιών άρχων. Έξ' άλλου και η ίδια η Ντίνα είχε σεμνότητα παρουσιαστικό, από κείνα τὰ παρουσιαστικά που πολύ σπά-νια ή συναντά κανείς στις έλαφρες ημέρες μας.

Αυτό είναι τὸ περιεχόμενο τὸ σπιτιού της κυρίας Πηνελόπης και τὰ νοίκια της δεν καθυστερούνται ούτε μία μέρα.

Και τώρα πάμε στο πρώτο διαμέρισμα, άριστερά. Ο κ. Τάσος και η κυρία Φωφό είναι ένα άντρώγυνο που τὰ πάει καλά. Πολύ άνση-μένο. Ο Τάσος φαίνεται πολύ έν τάξει από συζυγική πίστι. Φαίνεται, αλλά δεν είναι. Γιατί, μ' όλη του τη σοβαρή εμφάνιση είναι μία σιγα-νοπαθίτσα που δεν έχει τὸ τάρσι της. Άγαπάει τη Φωφό, αλλά τὰ μάτια του πετάνε και πιό έξω. Που και που σκαρώνει στα κρυφά καμ-μιά άπιστία, έτσι για ποικιλία. Μία ζωή την έχουμε, γιατί να της στε-ρούμε μερικές διασκεδάσεις; Τὸν τελευταίον καιρό σότη η διασκέδα-σι είναι μία αξιόλογη ύπαρξη, που τη λένε Φούλα. Έξυπνη, όμορφη και ταχαπίνια, όπως πρέπει ναίει κάθε γυναίκα που έχει πὸν ευγένηκο προορισμό να προσφέρει τη χαρά της ποικιλίας. Τὰ ραντεβού τους γί-νονται με αστυρή έχεμυθεία, με μεγάλες προφυλάξεις και δεν διαρ-κοῦν πολλές ώρες.

Άλλά να πὸν βρέθηκε η εύκαιρία για περισσότερη διάρκεια. Μία μέρα η Φωφό έλαβε γράμμα πως η μαμά της, στην έπαρχία, ήταν άρρωστη. Χρέος είχε να πάη να την δῇ. Έγινε ο χωρισμός. Ο Τάσος έπαίξε με τέχνη τὸ ρόλο τὸ στενοχωρημένου κι' όταν τὸ τραίνο ξεκί-νησε, έτριψε με χαρά τὰ χέρια του.

— Επί τέλους μόνος!
Μόνος με τη Φούλα κι' ένα σπίτι στη διάθεσί του. Άφού τὸ σκέ-φτηκε καλά τὸ ζήτημα, είπε:

— Γιατί όχι; Τέτοια εύκαιρία πότε θα την ξαναβρῷ;
Κι' έτρεξε στη Φούλα:

— Λοιπόν, έξερεις τί σκέφτηκα; Άν στο πῶ, θα με παραδεχτής;
— Για λέγε.

— Άπόψε τὸ βράδυ θάρθης στο σπίτι μου.
— Τρελός είσαι; Άν μάς δῇ η σπιτονοικοκυρά σου; Η καγένας συγ-κάτοικος;

Κι' έτρεξε στη Φούλα:

— Λοιπόν, έξερεις τί σκέφτηκα; Άν στο πῶ, θα με παραδεχτής;
— Για λέγε.

— Άπόψε τὸ βράδυ θάρθης στο σπίτι μου.
— Τρελός είσαι; Άν μάς δῇ η σπιτονοικοκυρά σου; Η καγένας συγ-κάτοικος;

Κι' έτρεξε στη Φούλα:

— Λοιπόν, έξερεις τί σκέφτηκα; Άν στο πῶ, θα με παραδεχτής;
— Για λέγε.

— Άπόψε τὸ βράδυ θάρθης στο σπίτι μου.
— Τρελός είσαι; Άν μάς δῇ η σπιτονοικοκυρά σου; Η καγένας συγ-κάτοικος;

Kim, N. 2007. *Journal of Korean Studies* 40: 1-18.

Τα λουλούδια

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

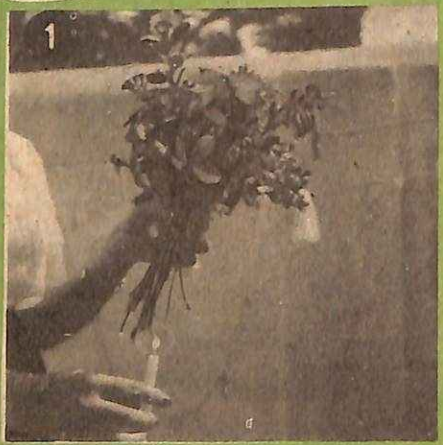
Πώς θα παρατείνετε τη ζωή τους

Λουλούδια, γυναίκες! Δυο πράγματα πολύ σχετικά, που παρουσιάζουν πολλές αναλογίες μεταξύ τους: είναι το ίδιο λεπτεπίλεπτα, φανταχτερά, διακοσμητικά, ώμορφαίνουν τη ζωή μας και χρειάζονται φροντίδες και περιποιήσεις για να διατηρηθούν περισσότερο τη φρεσκάδα τους.

Γι' αυτό, τόσοι ποταί και συγγραφείς έχουν παρομοιάσει τις γυναίκες με ζωντανά λουλούδια. Και γι' αυτό επίσης έτρεφαν και τρέφουν αληθινή λατρεία για τα λουλούδια οι κόρες της Εύας, ο' όλες τις εποχές και τα γεωγραφικά πλάτη. Ένα ωραίο λουλούδι για όποιον ξέρει να το μεταχειριστή όπως πρέπει, αποτελεί το ασφαλέστερο κλειδί που άνοιγει κάθε γυναίκα καρδιά.

Κι' αυτό το ξέρουν καλά οι διάφοροι Καζανόδες και Δόν Ζουάν και το εκμεταλλεύονται με το παραπάνω...

Για να διατηρηθούν περισσότερο καιρό δροσερά και ζωντανά τα λουλούδια μέσα στα βάζα σας, απαιτούν μια προπαρασκευή και ωριμμένες περιποιήσεις. Είναι εύκολη η τέχνη αυτή και δεν χρειάζεται πολύ κόπο, ούτε δαπάνη χρόνου. Άρκει μόνο να ξέρε κανείς μερικά μικρά μυστικά.

Αυτά λοιπόν θ' αναλάβουμε να σας διδάξουμε, στις γενικές τους γραμμές.

Πρώτα απ' όλα αν έχετε δικό σας κήπο και μαζεύετε μόνες σας τα λουλούδια που θα στολισουν τ' ανθογυάλια του σπιτιού σας, πρέπει να ξέρετε πότε και πώς θα τα κόψετε.

Εφόσον λοιπόν είναι δυνατόν, προτιμάτε να τα μαζεύετε όταν όλοι οι φυτικοί ιστοί είναι γεμάτοι υγρασία: δηλαδή πρωί, ένωρις, που είναι ακόμη βρεγμένα τα φυτά απ' τις νυχτερινές δροσοσταλίδες, είτε έπειτα από βροχή και πριν ακόμη στεγνώσουν τελείως.

Ωριμμένα είδη λουλουδιών, όπως οι ασφόδελοι, οι τουλίπες, τα τριαντάφυλλα, οι πεωνίες, οι ίριδες, οι γλαδιόλοι κλπ., πρέπει να κόβονται μόλις αρχίζουν ν' ανοίγουν τα μπουμπουκιά. Είτοι, θα ζήσουν περισσότερες μέρες μέσα στα βάζα του σπιτιού σας.

Οι παπαρούνες, οι ντάλιες, οι μαργαρίτες και πολλά άλλα λουλούδια (που διακρίνονται απ' το άσπρο χρώμα του χυμού τους) πρέπει να κόβονται έντελώς καθαρά λίγο πριν το μπουμπουκί. Ύστερα καθαρίζετε λίγο την τομή τους μ' ένα κέρι (εϊκ. 1) ή με άλλη φλόγα, για να μη μπορούν πια να βγουν από εκεί οι χυμοί που περιέχουν τα λουλούδια. Τα βουτάτε κατόπιν σε κρύο νερό και τ' αφήνετε σε μέρος δροσερό, για να «αφίξουν» οι ιστοί τους.

Αντίθετα, σ' όλα τ' άλλα είδη λουλουδιών, η τομή πρέπει να γίνεται λοξά στο κοτσάνι.

Κλωνάρια φυτών με ξυλώδες στέλεχος και ανθισμένοι θάμνοι απορροφούν γρη-

γορώτερα νερό και ζουν περισσότερο στο βάζο, αν φροντίσετε να κοπανάτε ελαφρά την κάτω άκρη του κοτσανιού, ή να τη χαράξετε κατά μήκος της. Μ' αυτό τον τρόπο, διευκολύνεται σημαντικά η είσο-

δος του νερού του βάζου στα άγγεϊα του φυτού.

Θα ξέρετε, βέβαια, ότι οι πασχαλιές έχουν το μειονέκτημα να μαραίνονται εύκολα.

Ωστόσο, μπορεί να διατηρηθούν περισσότερο καιρό τη δροσιά και το άρωμά τους, αν τις ραντίζετε με νερό δυο-τρεις φορές την ημέρα.

Ένας γενικός κανόνας για τη μακρό-

τερη διατήρησι των λουλουδιών είναι ο εξής:

Βουτάτε τα κοτσάνια τους βαθειά σε νερό πολύ κρύο (εϊκ. 2). Είτοι, προκαλείτε ένα «σốc» των φυτικών ιστών που σταματάει την ανάπτυξη και την ωρίμανση τους, και το αποτέλεσμα είναι ότι άργουν να μαραθούν.

Αν τα λουλούδια έχουν κοπή το μεσημέρι, με καιρό ζεστό και ξηρό, ή αν έχουν ήδη μαραβή λίγο, απορροφούν το χλιαρό νερό γρηγορώτερα κι' ευκολώτερα απ' το κρύο. Γιατί, στις περιπτώσεις αυτές, το κρύο νερό προκαλεί ένα είδος αποσκληρύνσεως των ιστών, που δυσκολεύει την απορρόφησι του νερού.

Για ν' απορροφούν περισσότερο νερό τα λουλούδια και τα φύλλα πολλών φυτών, μπορείτε να τα ραντίζετε ελαφρά κι' ύστερα να τα σκεπάζετε με κηρόχαρτο, που συγκρατεί την υγρασία γύρω απ' τα πέταλά τους (εϊκ. 3). Προσοχή όμως! Τα τριαντάφυλλα, οι τουλίπες, οι ασφόδελοι και οι πεωνίες δεν πρέπει να βρέχονται, γιατί αλλιώς η υγρασία σχηματίζει σκούρους και άοιστους λεκέδες πάνω στα πέταλά τους.

Είπειτα απ' το σκέπασμά τους με το κηρόχαρτο, βάζετε τα λουλούδια μέσα σε κρύο νερό και τ' αφήνετε έτσι προφυ-

λαγμένα σε μέρος ψυχρό, αλλά όχι παγωμένο.

Φροντίζετε να μη τα βρίσκουν ρεύματα αέρος.

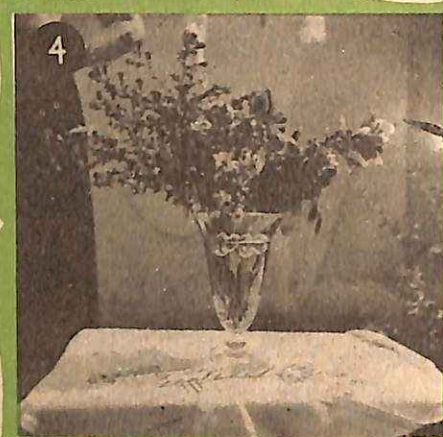
Είτοι, μπορείτε να τα διατηρήσετε επί πολλές μέρες, ως ότου σας χρειαστούν για μία ειδική περίπτωση, π. χ. για μία γιορτή.

Όταν πρόκειται για λουλούδια που ανοίγουν τμηματικά — όπως είναι οι γλαδιόλοι — ή τα διατίοντα — αγοράστε από ένα κατάστημα γεωργικών ειδών λίγη «τροφή φυτών» και διαλύστε μισή κουτάλια του γλυκού απ' αυτήν σε 3 όκες νερό. Γεμίστε τα βάζα με τη διάλυσι αυτή, και αλλάζετε την τακτικά, ημέρα παρ' ημέρα.

Σε κάθε τέτοια αλλαγή του νερού των βάζων, μην παραλείπετε συγχρόνως να κόβετε λίγο στην άκρη τα κοτσάνια των λουλουδιών.

Σε θερμά κλίματα, ή αν τα δωμάτια του σπιτιού θερμαίνονται πολύ, οι ειδικοί συνιστούν την προσθήκη μερικών κομματιών πάγου στο νερό των βάζων, για να διατηρηθεί κάπως δροσερό μ' αυτό τον τρόπο (εϊκ. 4).

Τη νύκτα, βάζετε τα λουλούδια σας να κοιμηθούν, φορώντας τους ένα νυχτικό σκούφο από κηρόχαρτο γύρω απ' το κάθε άνθος ή μπουμπουκί. Τοποθετείτε δε

τα βάζα σε μέρος δροσερό, μακριά από ρεύματα αέρος.

Και κάτι άλλο, που συντελεί στη διατήρησι των λουλουδιών: Κόβετε όλα τα χαμηλότερα φύλλα, που θα σάπιζαν αλλέως μέσα στο νερό και θα τ'ό μολύναν, ενώ συγχρόνως θα παρουσίαζαν ένα θέα-

μα αντίαισθητικό (εϊκ. 5).

Όταν τακτοποιήτε μέσα σε τελείως διαφανή κρυστάλλινα βάζα τριαντάφυλλα με κοντά κοτσάνια στοιβάζετε γύρω τους κομμάτια από φύλλα σελοφάν, για να τα συγκρατούν ακίνητα στη θέση που τους δώσατε.

Το ίδιο όμως αποτέλεσμα μπορείτε να επιτύχετε και με κάμποσους βάλους από άχρωμο γυαλί.

Τα τριαντάφυλλα με μακριά κοτσάνια σχηματίζουν κάποτε «μάτια», που παρεμποδίζουν την κανονική τροφοδοσία του λουλουδιού με νερό. Για να το αποφύγετε, τυλίγεται τα κοτσάνια με σύρμα Νο 20 (απ' αυτό που μεταχειρίζονται οι ανθοπώλες).

Ανοίγουν τα κουνούρια

Ξανανοίγουν τα βαρέλια με τα νέα τα κρασιά, που το κέφι μας... κερνάνε και χαρίζουν ξενιοσσία κι' οι πιστοί του Βάκχου φίλοι κατακλύζουν τις ταβέρνες, τις παλές και τις μοντέρνες, για να πνίξουν στο ποτήρι κάθε... πίκρα και μαράζι, και γι' αυτό πολλοί τα πίνουν, μέχρι που... γλυκοχαράζει!

Παρεούλες-παρεούλες, είτε κατά ζευγαράκια, δοκιμάζουν όλοι κι' όλες τα καινούργια ποτηράκια κι' οι πρωταρχικές οι πότες κι' οι ορθόδοξοι γλεντιέδες, τις μισές τους παραγγέλνουν, με λογής-λογής... μεζέδες, εξαιρέσει ωριμένων νεαρών έρωτιδέων, τολμηρών ύπέρ το δέον, που, συχνά, στο... «βάσανό τους» ζαλισμένοι, δέθεν, γέρ- (νουν) κι' απ' το «σπλάχνο» τους, με τρόπο... μεζεδάκια πάντα (παίρνουν)!

Το καινούργιο το κρασάκι, ή ρετσίνα κι' όλα τ' άλλα, που τ' αδειάζεις μονορούφι, ή το πνίξεις στάλα-στάλα, φέρνει αυθόρμητα το κέφι, το τραγούδι και το γλέντι και πολλάκις, όπως λένε, «χάνει ο σκύλος τον αφέντη». Το «πικ άπ» είναι στο «φόρτε», τα ζευγάρια κουρντισμένα κι' οργιάζουν τα «μοτίβα» τα κονσερβοποιημένα!

Δίνουν, δηλαδή, και παίρνουν τ' αργεντινικά ταγκό, οι σκοποί που έχουν σχέση με τη μάγικη άρκτο... Κάνει πάταγο ή σάμπα, το φόξ-τρού, το βαλς κι' ακόμα ή χασάπικη φιγούρα, με τη μάχαιρα στο στόμα!

Ετό ξεφάντωμα έκείνο, αρκετοί επίσης πότε, με τα δόντια τους σηκώνουν το τραπέζι, πότε-πότε κι' ή Άλένα καμαρώνει τον λεβέντη της τον Βάγγο, που σηκώνει με τα δόντια το... τραπέζι και τον πάγκο και νομίζει, κατά βάθος, τις στιγμές πούναι μαζί του, το λιγώτερο πώς είναι μιά «κυρία...τραπεζίτου»!

Ετόν γαόν του Βάκχου, όμως, δεν θα δής κραυγάλη μόνον μεταξύ των κάθε τύπου κι' αμφοτέρως θαμώνων... θ' αντικρύσης, μέσα στ' άλλα, και τους πότες τους δυστύ- (χους), που τα πίνουν, ξεροσφύρι, μοναχοί τους σε μιάν άκρη και θυμίζουν τον Πολέμη τους πασίγνωστους τους στίχους, επειδή κι' αυτοί... νερώνουν το κρασάκι τους με... δάκρυ!

Μοναχός του κάποιος Μίμης στής ταβέρνας το πατάρι με πιστή του παρεούλα το γιομάτο κατσάρι, αργοπίνει και θυμάται την σκληροκόρδη του Νέλλη, που με τ' αλικά της χείλη τον κερνούσε... «κοκκινέλι»!

«Τώρα μ' άλλον, συλλογιέται, κάνει... «μέλιτος ταξίδι» και τον Μίμη της, έμένα, με ποτίζει άράδα... ξύδι! Τών φιλιών το γιοματάρι άλλος εύτυχής το πίνει και για μένα ούτε σώμα πια δεν έχει απομείνει!

Ε' άλλη άκρη της ταβέρνας, ολόμυαχος κι' ο Σπύρος παρηγόρια περιμένει να του δώση κάποιος... πύρρος. Επειδή κι' αυτός άπειρος και θερμός και... διαπύρρος,

αγαπάει, εδώ και χρόνια, την ολόξανθη Άννούλα, που θυμίζουν τα μαλλιά της την ξανθή τη... ρετινούλα! Για χατήρι της στο σπίτι ξημερώματα γυρίζει, σάν... νανάγιο, περίπου, τραγικό μέσ' στη σερρή και ξεχνά με τη ρετσίνα, το κρασί που... πιπερίζει, ότι «δάγκωσε κι' έκείνος ο φωτός την... πιπεριά»!

Νά κι' ο Τάκης, ζαλισμένος, παραγγέλνει στο ποδάρι πρώτο, δεύτερο και τρίτο, πέμπτο κι' έκτο κατο-

Και τραβά για νά... «τραβήξη» και σε άλλα ταβερνάκια, της ερωτοθεραπείας τα καλύτερα... σκονάκια! Τό Ποπάκι του θυμάται, το γλυκύτατο σάν μέλι, που μεθύσε το φίλι του σάν σαμώτικο κρασί και καθόλου, τελευταίως, το Ποπάκι δεν το μέλλει, αν ο Τάκης έχη χάσει τη ζωή του τη μισή... Στις μισές, λοιπόν, το ρίχνει και ζαλίζει το κεφάλι, για να μη θυμάται ότι έχει μείνει ο ίδιος... φίλη! Και, καθώς όλα τα βράδια, παραπαλώντας γυρίζει και ουδέποτε του έχει σταθερότητα βηματών, αμπελοφιλοσοφώντας, κάθε τόσο, μουρμουρίζει: «Δεν υπάρχει, στον καιρό μας... σταθερότης αίσθημάτων»!

Ο καθένας πάντα έχει κι' ένα λόγο να το πίνει. Τό τραβάει, λοιπόν, άράδα και λογαριασμό δεν δίνει. Κι' αδιαφορεί επίσης — δείγμα αυτό φιλοσοφίας! — αν τον κινή ο Χριστοδούλου θέμα... γελοιογραφίας!

Εισιτηρηφίει
Jma. Tazdria
i Zovogianus T.

**Η Βαρβάρα Στάνγουϊκ
γιορτάζει την 25ετηρίδα
της στην όθονη!**

Τα 25 χρόνια

ΜΙΑΣ ΣΤΑΡ

Πριν από λίγον καιρό, ένα μεγαλοπρεπές πάρτυ δόθηκε στο κοσμικό κέντρο «Μοκάμπο» του Χόλλυγουντ, προς τιμήν της Βαρβάρας Στάνγουϊκ. Οι ένθουσιώδεις και τιμητικοί λόγοι, που ακούστηκαν και τα άμετρητα δώρα αξίας που της προσφέρθηκαν, έπαιξαν στην λαμπρή μέχρι σήμερα κινηματογραφική καριέρα της διάσημης στάρ. Το βράδυ εκείνο, το

Ιουλίου του 19... και το πραγματικό της όνομα είναι Ρούμπι Στήβενς. Δεν μπορεί να αποκαλύψει την ακριβή χρονολογία. Αρκεσθήτε στη βεβαίωση, ότι σήμερα είναι μεταξύ 39 και 45 χρόνων... Είχε και εξακολουθεί να έχει συμμετρικά και ωραία πόδια, αδιάφορο αν ελάχιστες φορές τα έχει δείξει στην όθονη. Το γεγονός πάντως είναι, ότι από 14 ετών ανήκε στα περίφημα «Ζίγκφιλντ Φόλλις».

Στο Χόλλυγουντ, συνεχίζει η «Αστωρ», έφτασε για πρώτη φορά το 1928. Ήταν μια πολύ όμορφη μικρούλα, που έκανε μεγάλη εντύπωση στους κινηματογραφικούς κύκλους με την τέχνη της στο χορό. Λίγο καιρό αργότερα, ένα καινούργιο αστερί της όθονης, είχε γεννηθεί: Ήταν η Ρούμπι Στήβενς, που είχε πάρει το ψευδώνυμο Βαρβάρα Στάνγουϊκ. Από τότε άρχισε μια καριέρα που προοιωνίζει λαμπρό μέλλον. Πάντα πρόθυμη, ακούραστη, γεμάτη δικές της ιδέες και σχέδια, άρχισε να γυρίζει τη μία ταινία μετά την άλλη, ενώ το κοινό, ύστερα από κάθε εμφάνιση, ενθουσιαζόταν περισσότερο μαζί της.

Στις 70 ταινίες που έχει μέχρι τώρα στο ενεργητικό της, έπαιξε με τη διεύθυνση των πόντων γνωστών σκηνοθετών και στο πλευρό των πιο αγαπητών «ξένων πρεμιέ». Πολλές από τις ταινίες της, κέρδισαν διεθνή βραβεία.

Μια απόδειξη της εργατικότητάς της είναι το γεγονός, ότι πέτυχε πρωταγωνίστησε σε 6 ταινίες για λογαριασμό 4 στούντιο και φέτος μέχρι τώρα έχει ετοιμέες άλλες τέσσερις, οι οποίες, μέχρι το τέλος του χρόνου, θα γίνουν ασφαλώς 6.

Η Βαρβάρα Στάνγουϊκ όπως είναι σήμερα

«Μοκάμπο» είχε μεταβληθεί σε ένα απέραντο άνθος από εκατοντάδες καλάρια, με πανάκριβα λουλούδια, ανάμεσα στα οποία ξεχώριζε η Βαρβάρα, μ' ένα θαυμάσιο βραδυνό «χαρμό», έχοντας στο πλευρό της τον από υιοθεσία «γιό» της Ντάιον, 10 χρόνων τώρα.

Εικοσιπέντε χρόνια ακούραστης κινηματογραφικής ζωής!... Είναι ένα πολύ ζηλευτό ρεκόρ, που ελάχιστες μεγάλες στάρ του Χόλλυγουντ έχουν να επιδείξουν. Εικοσιπέντε χρόνια δράσεως και εξαντλητικής δουλειάς στα στούντιο. Όσο για τον αριθμό των ταινιών της, ξεπερνά τις 70 μέχρι τώρα! Ο αριθμός αυτός δεν έχει τόση σημασία, όση το γεγονός, ότι η διάσημη Βεντέτα έμεινε απείραχτη από το πέρασμα του χρόνου. Τα χρόνια αρχίζουν να βαραίνουν στους ώμους της, ή φημι, ή δόξα και ο πλούτος την έχουν πλημμυρίσει. Κι όμως συνεχίζει μια καριέρα, που δεν φαίνεται πιθανόν να διακόψει πριν φτάσει τον συνολικό αριθμό των 100 ταινιών στο ενεργητικό της, ύστερα δηλαδή από 5 χρόνια άκομης, αν λάβουμε υπ' όψη το γεγονός, ότι συνήθως γυρίζει 5 - 6 ταινίες το χρόνο!

Πλησιάζουμε μια γωνιά του απέραντου κοσμικού κέντρου, όπου ένας όμιλος από νεότερους, αλλά γνωστούς αστερίσες, παρακολουθεί με ενδιαφέρον τις «ανάμνησεις» μιας ώριμης πιά κυρίας. Είναι η παλαιά στάρ Μαίρη Άστορ, που, φυσικά, μιλάει για την Βαρβάρα που γιορτάζει: — Η Βαρβάρα, λέει η Άστορ, γεννήθηκε στο Μπρούκλιν της Ν. Υόρκης, στις 16

Η τελευταία από τις 4 ταινίες, είναι με το σύστημα των τριών διαστάσεων και, φυσικά, σημειώνει την πρώτη επιτυχία της και στο καινούργιο αυτό κινηματογραφικό είδος.

«Αλλά αν η Βαρβάρα πέτυχε τόσο πανηγυρικά ως ηθοποιός και το άστρο της εξακολουθεί να μεσουρανή σήμερα, όπως και πρό 10ετίας, δεν κατάρθωσε να πετύχει το ίδιο και για την ιδιωτική της ζωή. Παντρεύτηκε για πρώτη φορά το 1929 με τον θεατρικό impresario Φράνκ Φαίη. Έζησαν μαζί 7 χρόνια κι όταν κατάλαβαν ότι δεν ταίριαζαν πιά, χώρισαν το 1936, χωρίς ν' αποκτήσουν παιδιά. Τα επόμενα 4 χρόνια, έζησε ως ζωντοχήρα, αλλά το 1939, ύστερα από ένα και μοναδικό φιλμ, που γυρίσαν μαζί, έρωτεύθηκε παράφορα τον Ρόμπερτ Τάιηλορ, τον παντρεύτηκε τον Μάιο του ίδιου χρόνου. Έζησαν μαζί 12 ολόκληρα χρόνια, τότε εύχισμένοι και, τότε με καυγάδες. Χώρισαν τέλος το 1951, χωρίς ν' αποκτήσουν παιδιά. Τυπικά, η Βαρβάρα εξακολουθεί να φέρει το επώνυμο Τάιηλορ, γιατί δεν ξεδόθη στο μεταξύ το διαζύγιο. Δεν υπάρχει δέ και απ' τα δύο μέρη καμμία προθυμία για την επίσημοσή του, πράγμα που δίνει κατά καιρούς λαβή σε πολλές φήμες για τη συμπύλνισή τους. Είναι άγνωστες όμως οι σκέψεις των δύο τέως συζύγων. Ο Ρόμπερτ πάντως δεν ξεχώρισε την εικοσιπενταετηρίδα της. Μ' ένα φιλικό και ευγενικό τηλεγράφημά του από το Λονδίνο, όπου με την Άβα Γκάρνερ γυρίζει το φιλμ «Ίπποτες της στρατογυλής τραπέζης», της έστειλε τις καλύτερες ευχές του για ένα μέλλον ακόμη πιο λαμπρό!...

Από το 1951 που έφυγε ο Μπόμπι, η Βαρβάρα ζή στην απέραντη βίλλα της στο Μπέρνερ Χιλς του Χόλλυγουντ, με τη συντροφιά του «γιού» της Ντάιον και των ιδιαίτερων γραμματέων της. Είναι φανερό, ότι ο δεύτερος «χαρμό» της κόστισε πολύ.

Αλλά αντέδρασε άμέσως πέφτοντας κυριολεκτικά «με τα μούτρα» στη δουλειά και γυρίζοντας περισσότερες ταινίες από άλλα χρόνια. Η διαρκής απασχόλησή της με τα στούντιο, τα σενάρια και τα ντεκόρ, φαίνεται πως δεν της αφήνει καιρό να σκεφθεί τον Μπόμπι. Κι έτσι κατορθώνει να δίνει την εντύπωση πως και τώρα είναι το ίδιο εύτυχης, όσο ήταν και πρώτα! Ας σημειωθεί, ότι από πενταετίας κατέχει δικαιώματα, ή τον τίτλο της «στάρ φρή», της ηθοποιού δηλαδή που δεν δεσμεύεται με συμβόλαια με κανένα στούντιο.

Η αρχή που εφαρμόζει είναι ότι, όταν ένα σενάριο είναι κατάλληλο για το καλλιτεχνικό ύψος της, δέχεται να το γυρίσει σε ταινία, αδιαφορώντας για την φήμη του στούντιο. Φυσικά, τα ποσά που εισπράττει για κάθε ταινία, ανερχονται σε πολλές χιλιάδες δολάρια...». —

Κι η Μαίρη Άστορ, τελειώνοντας, πρόσθεσε: — Η Βαρβάρα είναι σήμερα μια από τις πιο μεγάλες δόξες του αμερικανικού κινηματογράφου!

«Ας σημειωθεί, ότι με την ευκαιρία της εικοσιπενταετηρίδας της, γυρίσαμε όλα τα αρχεία της πόλεως του κινηματογράφου, αναζητώντας φωτογραφίες της από τα ελάχιστα φιλμ της στα οποία δείχνει τα όμορφα πόδια της. Καταρθώσαμε να βρούμε μερικές, τις οποίες κρατούμε σαν κειμήλιο που θυμίζει την πρώτη αφορμή της επιτυχίας της στάρ.

P. ΣΤΗΝΤ

Η Κάθριν Γκρέυσον

Τα νεώτερα των αστέρων

Σύντομες ειδησεύλες

Η Μαίριλυν Μονρόε, που είχε από καιρό το όνειρο να επισκεφθεί τους στρατιώτες της Κορέας και να τους διασκεδάσει, θα μπορούσε επί τέλους να το πραγματοποιήσει. Της δόθηκε η άδεια, τόσο από το στούντιο της όσο και από τις αρχές και έτσι η Μαίριλυν ετοιμάζει τώρα τις βαλίτσες της. Σε μια απ' αυτές έδωσε ο-λες τις τουαλέτες, που η λογοκρίσια δεν της επέτρεπε να φορέσει στο φιλμ «Πώς να παντρευτείς έναν εκατομμυριούχο» χαρακτηρίζοντας τις ως πολύ... αποκαλυπτικές.

Στο φιλμ «Αθηνά», που το Χόλλυγουντ ετοιμάζεται να παρουσιάσει ως μια μεγάλη έκπληξη, θα πρωταγωνιστούν 7 από τις ωραιότερες γυναίκες του Χόλλυγουντ. Προς το παρόν έχουν προσηλωθεί γι' αυτό η Έστερ Ουίλλι-αμς, η Κάθριν Γκρέυσον, η Τζάννετ Λή, η Ντέμν Ρένουαλτς και η Έλεν Στιούαρτ.

Υστερα από την παγκόσμια επιτυχία που γνωρίζει το «Κόδο Βάντις», μια εταιρεία του Χόλλυγουντ ετοιμάζεται να γυρίσει στη Ρώμη μια νέα έκδοση του θρυλικού «Μπέν Χούρ». Το φιλμ θα είναι αυτή τη φορά έγχρωμο και θα γυριστή με το σύστημα Σινε-μασκόπ. Ο Ρόμπερτ Τάιη-λορ, που έχει ειδικευθεί τελευταίως στους ιστορικούς ρόλους, θα υποδυθεί τον ρόλο που παίζει άλλοτε ο Ραμόν Νοβάρο.

Τα τριδιάστατα φιλμ άρχισαν να κυκλοφορούν τους «Αμερικανούς». Δύο φιλμ, που είχαν γυριστή ανάγλυφα: «Τα φτερά του γερακιού» και «Το Μπανάν», ξανα-γυρίζονται τώρα στον παλαιό τύπο των δύο διαστάσεων.

Ο Μπάρτ Λάνκαστερ έλαβε μια πρόταση των στούντιο της Γιουγκοσλαβίας να πρωταγωνιστήσει στο φιλμ «Ο Μέγας Αλέξανδρος». Το έργο αυτό θα είναι η πρώτη μεγάλη υπερπαραγωγή της Γιουγκοσλαβικής κινηματογραφίας και θα γυριστή σε δύο εκδόσεις: σερβική και αγγλική.

Η ατομική βόμβα του Ιταλικού κινηματογράφου για το 1954 ονομάζεται Βαλερία Μορί-κόνι. Όπως ισχυρίζεται ο διαφημιστής της, μέρα σε όκτώ ώρες, τετρακόσια πρόσωπα που την συνάντησαν στους δρόμους της Ρώμης, γύρισαν το κεφάλι τους για να την κινέσουν με θαυμασμό.

Ο Αμεντέο Νασσά-ρι, ο Έρρολ Φλόντ, που έφυγε για το Χόλλυγουντ, όπου θα γυρίσει το φιλμ «Μοντέρνα», που θα έχει για θέμα την ζωή του διασημού Γάλλου ζωγράφου Πτεγκά. Προ-τού φύγει, η Πιεράντζελι συνάντη-θηκε με τον Κίρκ Ντάγκλας. Όσοι όμως παρευρέθησαν στη συνάντησή αυτή την βρήκαν πολύ ψυ-χρή.

και τη συμπρωτοβίωσή του Κ & Ρ-λα ντέλ Ποτζίο.

Ο γνωστός παραγωγός του αμερικανικού κινηματογράφου και πρόεδρος της «Παραμούντ» Άν-τολφ Ζούκορ γιόρτασε πρό ημερών στο Παρίσι την 80η επέτειο των γεν-νεθλίων του και τα 50 χρόνια κι-νηματογραφικής ζωής. Ο Άντολφ Ζούκορ, που είναι ένας από τους ιδρυτές του Χόλλυγουντ έχει ανα-δείξει μεταξύ άλλων την Μαίρη Πίκφορντ, τον Ροδόλφο Βαλεντίνο και τον σκηνοθέτη Σεσίλ ντέ Μίλ.

Ο αγγλικής καταγωγής ηθοποιός Νίγκελ Μπρούς πέ-θανε στο Χόλλυγουντ σε ηλικία 58 χρόνων. Ο Μπρούς ήταν αξιωμα-τικός των γρεναδιέρων, έρευν-της και διπλωμάτης. Τη σταδιο-δρομία του δέ στο θέατρο την άρ-χιζε ως διευθυντής θεάτρου, δεν άργησε όμως να εμφανισθεί στη σκηνή και να μεταπηδήσει στον κι-νηματογράφο, όπου επί σειράν ε-τών, ενόσκωνε το δόκτορα Ουά-τσον, τον άγνωστο σύντροφο του Σέρλοκ Χολμς. Το τελευταίο του φιλμ ήταν «Τα φώτα της Ράμπας» στο οποίο καίει τον ρόλο του Ιμ-πρεσαρίου του Σαρλώ.

Σχεδόν σύγχρονος με τον Νίγκελ Μπρούς, και σ' ένα γεγο-νικό σπίτι πέθανε και ένας άλλος, ηθοποιός του Χόλλυγουντ, ο Πόρ-τερ Χάλλ. Ο Πόρτερ, που ήταν 60 χρόνων, γύριζε κατά μέσον ό-ρον 15 φιλμ το χρόνο. Ήταν ό-μως αγνώστος στο πολύ κοινό, γιατί οι ρόλοι που του ανέθεταν ήταν πάντα δευτερευούσης σημα-σίας.

Ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ διέλυσε το συμβόλαιο διαρκείας 17 χρόνων, που είχε υπογράψει με την «Γουόρνερ». Ο διάσημος καλ-λιτέχνης προτιμά να παραμείνει στην Ευρώπη, όπου βρίσκεται πιο συμφέρουσες τους όρους εργασίας.

Η νεαρά Άγγιλα καλλιτέ-χινια «Ωντρε Χέμπερ» είνε σήμερα η πιο περιζήτητη Εύ-ρωπαια στάρ. Αφού γύρισε το φιλμ «Διακοπές στη Ρώμη» με τον Γκρέγκορ Πέκ, γυρίζει τώ-ρα «Το πανηγύρι της Σαμπρίνας» με τον Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ και θα γυρίσει άμεσα μετά ένα μουσικοχορευτικό φιλμ με τον Ντάννυ Κίη.

Η Σοφίαν Μόρροου θα παντρευτεί τον Φρέντ Μακ Γκί-νις, έναν πλούσιο έμπορο αλχη-μικών ειδών του Λος Άντζελες. Ο θαυμαστής της αυτός της έκανε την ερωτική του εξομολόγηση και τη ζήτησε σε γάμο σε ύψος 3.000 μέτρων, κατά την διάρκεια μιας έκδρομής.

Η «Γουόρνερ» ετοιμάζει μια νέα υπερπαραγωγή με τον τίτλο «Σόδομα και Γόμορρα». Ο τίτλος και μόνο λέει αρκετά.

Στο νέο γαλλικό φιλμ «Ρα-σποτίν» θα πρωταγωνιστούν ο Πιέρ Μπρασσερ στον ρόλο του διαβολοκαλόγερου και η Ι-ζα Μιράντα στο ρόλο της Τσαρίνας.

Η Φινλανδέζα Άρμυ Κο-ουζέλα, η «Στάρ - Υφήλιο» του 1952, θα παίξει επί τέλους στον κινηματογράφο. Θα πρωταγω-νιστήσει με παρτενάρ τον άντρα της, το Φιλίπινέζο Βιργίλιο Ιλα-ριο, σ' ένα φιλμ που θα έχει για θέμα την ζωή της και το πολέ-κροτο είδωλλό της.

Είπε ψέμα ότι ο «Τρίτος Άν-θρωπος» έκανε πλούσιο τον Άντον Καρας. Ο Βιεννέζος μουσικός που έγινε παγκοσμίως γνωστός χάρις στο φιλμ του Κάρολ Ρήντ, εμφα-λίζεται τώρα με το «Τρίτο» του σ' ένα νυχτερινό κέντρο της Βιέννης για να μπορέσει να ζήσει...

Η Άννα — Μαρία Πε-ραντζελι, αφού πέρασε με-ρικές μέρες στη Ρώμη, έφυγε για το Χόλλυγουντ, όπου θα γυρίσει το φιλμ «Μοντέρνα», που θα έχει για θέμα την ζωή του διασημού Γάλλου ζωγράφου Πτεγκά. Προ-τού φύγει, η Πιεράντζελι συνάντη-θηκε με τον Κίρκ Ντάγκλας. Όσοι όμως παρευρέθησαν στη συν-άντησή αυτή την βρήκαν πολύ ψυ-χρή.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Ήσυγχώρητη γκάφφα...

Η σκηνή σ' ένα κομψό, θερ-μό σαλονάκι επιπλωμένο με το παλιό αρχοντικό γούστο.

ΕΚΕΙΝΗ: Μια χαριτωμένη γρηναία 60 χρόνων, που φαίνεται πενήντα. Δεν βάφει τα μαλλιά της, αλλά είναι σ' ό-λα της τ' άλλα συντηρητική κοκκέτα ώστε ακόμα να δια-τηρηθεί ομορφιά της. Δεν ντύνει προκλητικά, γιατί έχει συναισθητό τον γελούχο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας γέρος κύρι-ος μ' όλη τη σημασία που μπο-ρεί να νάχ η λέξη. Έθροισμα χρόνων. Προσπαθεί — μάλλον άγονά — να φανεί εφάντα.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Κομψός πενήντα-ρης που ζει όλη του τη ζωή στα σαλόνια της Αθήνας και στα νυχτερινά κέντρα της Εύ-ρώπης.

Στο άνοιγμα της αούλας 'Ε-κείνη σεβεί το ούζο):

ΕΚΕΙΝΗ (συνεχίζοντας κου-θέντα): Είσατε τα μεγάλα μου παιδιά. Πρέπει να μ' ακουί-τε. Σας δάω μόνο μια νουλί-τα ούζο γιατί είμαι... η μικρή μαμά σας, όπως με λέτε... από ευγένεια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Δεν είσαι μαμά;

ΕΚΕΙΝΗ: Μαμά είμαι. Μικρή δεν είμαι, κύριε συζυγε!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Αυτό που ιδιαίτε-

ρως μ' ενδιαφέρει είναι το γι-ατί μάς βάσεις μονάχα μια σταγόνα ούζο σ' να είναι κάτι πολύτιμο.

ΕΚΕΙΝΗ: Το ούζο δεν είναι πολύτιμο. Αλλά είσατε σεις. Κι' η μικρή μαμά σας, ξέρετε πως ο ένας έχει πείσι κι' ο άλλος κομποτερίνα.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Πολύ παζά πράμ-ματα για να μάς τα θυμίζε-ται όλη ώρα, και μάλιστα την ώρα που απεριτίο. Η ζωή είναι τόσο σύντομη.

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτός δεν είναι λό-γος για να τη συντομεύσω με περισσότερο!

(Παύσις).

ΕΚΕΙΝΟΣ (πίσει). Ο Γιώργος έχει δικό. Πόσο θα ζήσουμε ακόμη; Πέντ' εξη χρόνια; Έ-φτα.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Πολύ αισιόδοξος είσαι. Μπορεί και μήνες. Ίσως και μέρες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ξέρω αν εγώ είμαι πολύ αισιόδοξος, αλλά κι' εσύ πάλι κοντεύεις να στελι-γες το «φάρ-μάρ» για την κηδεί-α μας! (Με κάποια πικρα στο χα-ριτολογικό του ύφος). Ίσως, σκέπτεσαι έτσι γιατί είσαι πολύ πιά νέος. Τα νεύατα είναι πάν-τα σκληρά.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ποιά νεύατα, Χρ-ήστο μου; Χτές είχα τα νεύα-θλιά μου. Εκείσα τα πενήντα ενα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και μου λες δεν είναι νεύατα; Έγώ θα πενήν-τα ενα είχα τα σουέτ του μα-καρίτη του Βαλεντίνο. Μάλιστα, αγαπητέ μου! Τότε παντρεύτη-κα τη Λένια!

ΕΚΕΙΝΗ: Νομίζω πως ήσουν λίγο πιο μικρός!

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΙΛΜ

Μια σκηνή σε ξένο λιμάνι από το νέο φιλμ «Θά σε περιμένω πάν-τα» της «Ρέα Φίλμ» που θα το ίδου στούντιο οι Αθηναίοι. Η υπόθεση του φιλμ πλέκεται γύρω από τη ζωή των Ελλήνων ναυτι-κών και των γυναικών τους, που τους περιμένουν χρόνια να γυρί-σουν. Το νέο αυτό έργο έχει και την πρωτοτυπία ότι δείχνει σκηνές από ξένα λιμάνια. Παίζουν οι Κάτια Λύττα, 'Αθανασία Μουστάκα, Χρ. Βασσάλας, Μαρ. Μιχαλοπούλου, Γ. Φούντας, Τί-τος Βανδής, Κώστας Ντίνος, Σπ. Πατρίκιος, Φώριος και άλλοι. Σενάριο Νίκου Σφωρόρα, σκηνοθεσία Σ. Τατασοπούλου και ο-περατέρ Θάνος Παπαδόπουλος.

Η Στάνγουϊκ και ο Γκάρι Κούπερ σε μια σκηνή του φιλμ «Σειρήνα του καμπαρέ».

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Δάνδολο, από το συμφωνητικό που του παρουσιάσει ο Φίλιππος, βλέπει ότι ο άγορας της επαύλειος δεν είναι άλλος από τον Ρολάνδο. Η Ίμπερια στο μεταξύ, ειδοποιή τον Άλτιέρι για την παρουσία του Ρολάνδου στη Βενετία. Ο τελευταίος τρέχει άμεσως στο Δάνδολο και συμφωνούν να παρακολουθήσουν αυτοπροσώπως τις ενέργειες για τη σύλληψη του Ρολάνδου. Η Λεωνώρα άκουσε, όμως, τη συνομιλία της Ίμπερια με τον Άλτιέρι και, κατά την έξοδο της εταίρας, την παρασύρει σε ένα απόμερο δωμάτιο εκεί, φοβρίζοντάς την ότι θα την σκοτώσει, της ζητάει να της πει την αλήθεια...

19ον Μ' ένα πήδημα, η Λεωνώρα βρέθηκε στην πόρτα και τράβηξε το σύρτη. Έπειτα ξαναγύρισε κοντά στην αντίπαλό της.

Οι δύο αυτές γυναίκες ήξεραν τώρα, ότι μια μόνον θα βγαίνει ζωντανή από αυτό το δωμάτιο. Η άλλη θα σωριαζόταν νεκρή.

Η Ίμπερια άρχισε πρώτη την επίθεσι. Χειριζόταν με μεγάλη επιδεξιότητα το έγχειρίδιο και κάθε μία από τις κινήσεις της ήταν πολύ προσηγμένη.

Αλλ' η Λεωνώρα κάθιζε ν' αποφύγει τα χτυπήματά της χάρις στη μεγάλη ευλυγισία της. Ήταν ολόφανερο, ότι πρώτη φορά έπιανε άλλο στόχο της. Οι επιθέσεις της δεν είχαν την μεθοδικότητα της αντίπαλός της. Αλλ' ήταν από απρόοπτες και γι' αυτό έφερναν σε μεγάλη δυσκολία την εταίρα.

Για κάμποσα λεπτά, καμιά από τις δύο δεν είχε την υπεροχή.

Αλλ' η εταίρα είχε αρχίσει να εκνευρίζεται. Κι' οι επιθέσεις της έγιναν πιο όρμητικές. Σε μία στιγμή, σήκωσε το έγχειρίδιό της και έτοιμάστηκε να χτυπήσει την αντίπαλό της.

Η Λεωνώρα κατάλαβε πως δεν θα μπορούσε ν' αποφύγει το χτύπημα. Αλλά δεν έχασε την ψυχραιμία της. Με μία αστραπιαία κίνηση, έβαλε το έγχειρίδιό της στο στόμα της, σε τρόπο που η αιχμή του να διευθύνεται προς το μέρος της εταίρας και ταυτόχρονα ύψωσε τα χέρια της. Τα δάχτυλά της σφίχθηκαν άμεσως σαν τανάλιες γύρω στον καρπό της εταίρας. Έσκυψε ταυτόχρονα προς το μέρος της. Η αιχμή του έγχειριδίου που είχε στο στόμα της, άγγιξε σχεδόν το λαιμό της Ίμπερια.

Τα δάχτυλα της Λεωνώρας έσφιγγαν ολόενα και περισσότερο το χέρι της Ίμπερια, ενώ η αιχμή του έγχειριδίου απειλούσε το πρόσωπό της.

Η εταίρα άφησε τότε μια κραυγή πόνου και το έγχειρίδιο ξέφυγε από τα χέρια της.

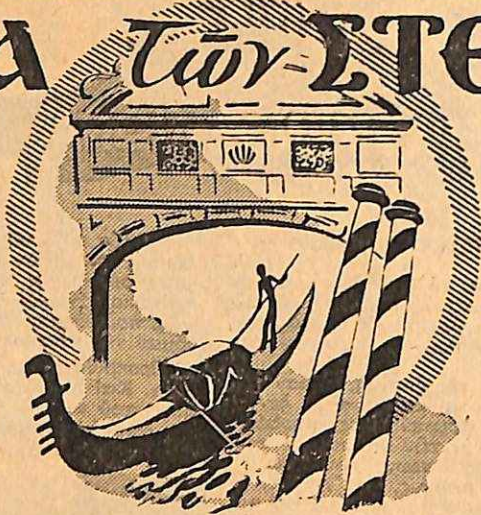
Την ίδια στιγμή, η Λεωνώρα πήρε το δικό της έγχειρίδιο από το στόμα της και στήριξε την αιχμή του πάνω στο λαιμό της εταίρας. Μια σταγόνα αίμα κύλησε πάνω στο αλαβάστρινο στήθος της.

Η Ίμπερια κλονίστηκε κι' έπεσε στα γόνατα. Η αιχμή του έγχειριδίου της Λεωνώρας χώθηκε πιο βαθιά στο λαιμό της. Κι' άλλες σταγόνες αίμα κύλησαν πάνω στο στήθος της.

— Έλεος! ψιθύρισε η εταίρα.
— Θά μιλήσεις; ρώτησε η Λεωνώρα, χωρίς να ελαττώσει την πίεση του χεριού της.
— Ναί.

Η Λεωνώρα τράβηξε τότε το χέρι της. Η Ίμπερια ανασηκώθηκε με κόπο. Το πρόσωπό της ήταν πιο λευκό κι' από πανί. Λίγο ακόμη και θα λιποθυμούσε. Ανέπνευσε δυο-τρεις φορές με δύναμη. Είχε ιδει το χάρο με τα μάτια της και δυσκολευόταν να πιστέψει πως βρισκόταν ακόμη στη ζωή.

— Μίλησε, λοιπόν! της είπε η Λεωνώρα. Πού είναι ο Ρολάνδος;

— Στη Βενετία. Κρύβεται με το όνομα Ίωάννης ντι Λορέντζο.

— Από πότε;

— Από την ημέρα που δραπετεύσε, φαντάζομαι...

— Δραπετεύσε;... Από πού;
Δεν μπορούσε να καταλάβει τί της έλεγε η Ίμπερια. Γιατί αγνοούσε την εγκάθειρξή του Ρολάνδου.

— Από τα «πηγάδια» της Βενετίας, απάντησε η εταίρα.

— Τον είχαν ρίξει, λοιπόν, στα «πηγάδια»;

— Ναί.

— Από πότε;

— Από την ημέρα που τον έπιασαν.

— Και πότε δραπετεύσε;

— Πριν από έξη μήνες.

— Τι ήρθε να κάμης εδώ;

— Ήρθα για να ειδοποιήσω τον Άλτιέρι.

— Ποιόν άλλον ειδοποιήσεις εκτός από το σύζυγό μου;

— Το Δάνδολο.

— Τον πατέρα μου;... Και τί αποφάσισαν;

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΓΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Υπαρξισμός

Το φάνιο του υπαρξισμού μου λές πως είναι το συρμού κι' εσύ μωρέ ήρωοι μου, και θέλεις, έν τω μεταξύ, κι' εσύ να γίνης υπαρξιστής και όπαδός του Σίμου!

Μου θέλεις, σώνει και καλά, ρούχα τρελλά και παρδαλά κι' «ιπτάμενες παράγκες» κι' έμένα να με καταντή, το μεγαλύτερο ρεντί — στην πίστωση και στούς μάγκες!

Την έχεις άσχημα φωνή —, βρε άσυμμάζεπτη γυνή κι' άσούστη και σκάρτη και θά με κάνης, παλαθό, με δυο μπουνιές μου, (νά σε σθύ — τελειώς απ' το χάρτι!

★
"Ετσι κι' αν έχης, ρε (μαίμου, το φάνιο του... υπαρξισμού και τη φιλοδοξία, από τον κόσμο θά χα — (θής και μέσ' στο κώμα θά (βρεθής και στην... άνυπαρξία!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Να τον συλλάβουν.

— Πότε;

— Τό συντομώτερο... Σήμερα ή αύριο ίσως...

— Τι άλλο ξέρεις;

— Σας τά είπα όλα... Δεν ξέρω τίποτε άλλο!

Η Ίμπερια είπε τις τελευταίες λέξεις ψιθυριστά σχεδόν. Ο φόβος, ή ντροπή για την ήττα της, ή αγανάκτησή της γιατί είχε αναγκασθεί να φανερώσει το μυστικό της στη θανάσιμη έχθρά της, είχαν παραλύσει τις δυνάμεις της. Και λιποθύμισε.

Αλλά κι' η Λεωνώρα δεν βρισκόταν σε καλύτερη κατάσταση. Όλα όσα είχε μάθει κι' ακόμη ή σκέψη πως ο Ρολάνδος κινδύνευε, της είχαν αναστατώσει το λογικό. Νόμιζε πως θά τρελαινόταν.

Ανίκανη να σταθή περισσότερο στα πόδια της, σωριάστηκε κι' έναν καναπέ κι' έφερε τα χέρια στο κεφάλι της.

— Όχι, όχι, ψιθύρισε, ούτε να πεθάνω πρέπει, ούτε να τρελλαθώ... Είναι ανάγκη να σκεφθώ άμέσως με ποιό τρόπο θά μπόρεσω να σώσω το Ρολάνδο!

Αυτή ή σκέψη την ήρμήσε κάπως. Σηκώθηκε κι' έκαμε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο. Η Ίμπερια ήταν πεσμένη μπρούμυτα στο πάτωμα.

— Δεν πρέπει να φύγει από δω, ψιθύρισε η Λεωνώρα.

Την έπιασε άμέσως από τα πόδια και την τράβηξε σε ένα διπλανό δωμάτιο. Έκεί την ξάπλωσε σε ένα ντιβάνι. Αφού πρώτα της έδεσε τα χέρια και τα πόδια μ' ένα κορδόνι που έκοψε από το παραπέτασμα της πόρτας. Έπειτα την έβιδωσε με το μαντήλι της.

Η εταίρα ήταν τώρα ακίνητη.

Η Λεωνώρα, αφού βεβαιώθηκε, ότι δεν υπήρχε κίνδυνος να λύσει τα δεσμά της, βγήκε από το δωμάτιο και κλειδώσε προσεχτικά την πόρτα πίσω της.

Έπειτα από μερικά λεπτά, βρισκόταν στο διαμέρισμά της. Ντύθηκε βιαστικά και βγήκε, προσέχοντας να μην καταλάβει τίποτε κανείς από τους υπηρέτες της.

Ο ληστής

Ας αφήσουμε για λίγο τη Λεωνώρα κι' ας ξαναγυρίσουμε στο γραφείο του Μεγάλου Ίεροεξεταστή.

Μετά την αναχώρησι του Άλτιέρι, ο Δάνδολο είχε περάσει μια ώρα άνειπώτης αγωνίας.

Τού ήταν αδύνατο να πάρη μια απόφασι. Τα πιο παράλογα σχέδια περνούσαν από το μυαλό του. Αλλά δεν σταματούσε σε κανένα.

Για μία στιγμή, σκέφτηκε ν' αυτοκτονήσει ή να σκοτώσει την κόρη του. Ναί, να σκοτώσει την κόρη του που ελάτρευε! Η Λεωνώρα ήταν στα μάτια του ή εσάρκωσι των τυφλών που αισθανόταν για τα έγκλήματα και την προδοσία του.

Αυτή την τελευταία σκέψη, όμως, την απομάκρυνε άμέσως.

Το μυαλό του φωτίστηκε ξαφνικά. Γιατί να σκοτώσει την κόρη του ή ν' αυτοκτονήσει; Για το αδιέξοδο όπου βρισκόταν, ο μόνος υπεύθυνος ήταν ο Ρολάνδος. Αν έλειπε από τη μέση, όλα θά διορθώνονταν. Απ' αυτόν, λοιπόν, έπρεπε ν' απαλλαγεί.

Όχι, ή σύλληψη του Ρολάνδου δεν θά τον γλύτωνε απ' αυτό τον εφιάλτη. Για να ξαναγυρίσει ή ήρεμία στην ψυχή του, για να μην αισθάνεται τύψεις βλέποντας την κόρη του, έπρεπε να σκοτώσει το Ρολάνδο. Με ποιόν τρόπο;... Το έργο αυτό θά το έμπιστευόταν στον Σαντρίγκο.

Αυτή ή σκέψη του έφερε μια παράξενη ήρεμία. Πήγε άμέσως στο παράθυρο και το άνοιξε.

Μπροστά στο μέγαρο, στεκόταν μια γόνδολα. Ο γονδολιέρης ήταν ξαπλωμένος

στην πλώρη κι' έδινε την εντύπωσι πως κοιμόταν.

Ο Μεγάλος Ίεροεξεταστής του έκαμε ένα νεύμα με το χέρι.

Εκείνος σηκώθηκε άμέσως και πήγε κάτω από το παράθυρο.

Ο Δάνδολο έσκυψε τότε και είπε ένα δονομα:

— Σαντρίγκο.

Ο γονδολιέρης απομακρύνθηκε τρέχοντας.

Μισή ώρα αργότερα, ο ληστής βρισκόταν μπροστά στον Μεγάλο Ίεροεξεταστή. — Βλέπεις, ότι κρατάω το λόγο μου, του είπε ο Δάνδολο.

Ο Σαντρίγκο ανατρίχιασε από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Ανακαλύψατε τα ίχνη του Κανδιάνο;

— Ναί, απάντησε ο Δάνδολο με υπόκωφη φωνή.

Τα μάτια του Σαντρίγκο έλαμψαν από χαρά.

— Και πότε θά τον πιάσουμε; ρώτησε.

— Απόψε. Νά βρίσκεσαι στις δέκα στη νήσο του Όλιβόλο.

— Σε ποιο μέρος;

— Κοντά στην έκκλησία.

— Καλά. Θά είμαι από τις δέκα μπροστά στην πόρτα της έκκλησίας.

— Θά περάσω να σε πάρω από κεί.

— Και θά με αφήσετε να διευθύνω αυτή την έπιχείρησι;

— Αφού αυτή είναι ή συμφωνία μας; — Μάς μένει κατόπιν ο Σκαλαμπρίνο...

— Άλλ' αυτός είναι δική μου δουλειά...

Ο Σαντρίγκο έτοιμάστηκε να φύγει. Ο Δάνδολο τον συνώδεψε ως την πόρτα. Κι' εκεί, του είπε:

— Κάμε όπως νομίζεις, Σαντρίγκο. Ξέρω, ότι μισείς τον Κανδιάνο... Σου λέω λοιπόν: κάμε όπως νομίζεις...

Κυττάχτηκαν μερικές στιγμές στα μάτια. Έπειτα ο Σαντρίγκο είπε:

— Ο αφέντης μου μπορεί να είναι ή συγχος.

Ανοίξε κατόπιν την πόρτα κι' απομακρύνθηκε με μεγάλα βήματα.

Ο Δάνδολο, όταν έμεινε μόνος, έτριψε τα χέρια του με χαρά.

Ο Ρολάνδος Κανδιάνο θά πεθάνει απόψε! ψιθύρισε

Ο πρεσβευτής

Φεύγοντας από το σπίτι της Ίμπερια, ο Ρολάνδος έτρεξε στο μέγαρο του Άρετίνου.

— Σας περίμενα με μεγάλη άνυπομονησία, του είπε ο ποιητής.

— Είχατε πάει στο δογικό ανάκτορο; τον ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Ναί, μαζί με τον Βέμπο. Φύγαμε μαζί, αλλ' από τότε δεν τον ξαναείδα κι' αυτό μου κάνει εντύπωσι.

Ο Ρολάνδος κάθισε σε μία πολυθρόνα και, χωρίς να δείξει πως είχε προσέξει την τελευταία φράσι του Άρετίνου, συνέχισε: — Αυτή ή επίσκεψι στο δογικό ανάκτορο, θά είναι πολύ ενδιαφέρουσα. Θά ήθελα να μάθω όλες τις λεπτομέρειες...

Ο Άρετίνος φαινόταν συλλογισμένος. Προσπαθούσε να καταλάβει τί τον συνέφερε περισσότερο: να μείνι πιστός στη συμφωνία του με τον Ρολάνδο ή να βασιλεύσει στην εύνοια του δόγη.

Δεν τού ήταν εύκολο ν' αποφασίσει.

— Η επίσκεψι αυτή δεν είχε ενδιαφέρον, απάντησε, κυττάζοντας λοξά το συνομιλήτη του.

— Κρίμα! είπε ο Ρολάνδος, χαμογελώντας. Κι' εγώ φανταζόμουν πως είχατε μιλήσει για πολύ σοβαρά πράγματα με το δόγη... Πόσο γελίζεται κανείς!

— Ξέρετε πως είδα το δόγη; ρώτησε ο Άρετίνος μ' ένα ελαφρό τρεμούλιασμα στη φωνή.

— Όπως βλέπετε...

— Είσατε, λοιπόν, μάγος;

— Καθόλου, απάντησε ο Ρολάνδος. Μου είπατε πρωτότερα πως σας φαίνεται παράξενο το ότι δεν ξαναείδατε τον Βέμπο έπειτα από την τελευταία σας συνάντησι...

— Δεν είν' έτσι;

— Ακριβώς. Θυμάμαι, μάλιστα, πως σας είχα υποσχέθι, ότι θά σας προσκαλούσα να φάμε κι' οι τρεις μαζί, σεις, ο Βέμπο κι' εγώ...

— Περιττό, γιατί σας πρόλαβα. Προσκάλεσα τον Βέμπο να περάσει μερικές ή-

μέρες σε μία ύπεροχη έπαυλι που έχω κοντά στη Βενετία. Αυτός, λοιπόν, μου είπε ότι ο δόγη Φόσκαρι σας έκαμε την τιμή να σας δεχτή.

— Σας το είπε ο Βέμπο; ρώτησε ο Άρετίνος κατάπληκτος.

Ο Ρολάνδος χαμογέλασε.

— Ναί, απάντησε.

— Θά σας τά είπε τότε όλα! φώναξε ο Άρετίνος. Αλλά, στην περίπτωση αυτή, γιατί με ρωτάτε;

Ο Ρολάνδος έπαψε να χαμογελάει. Σηκώθηκε από τη θέσι του, πήγε κοντά στον Άρετίνο κι' έβαλε το χέρι πάνω στον ώμο του.

— Φίλε μου Άρετίνε, του είπε, νομίζω πως ξεχάσατε ή συμφωνία μας.

Ο ποιητής έγινε κατακίτρινος.

— Είμαι έτοιμος ν' απαντήσω σ' όλες σας τις ερωτήσεις, τραύλισε.

— Θυμάσαι! είπε ο Ρολάνδος, ξαναπιάνοντας στην πολυθρόνα του. Μου είπατε, λοιπόν, ότι ο εξάιτερος φίλος μας ο Βέμπο, σας πήγε στο δόγη, που σας δεχτηκε με μεγάλη χαρά.

— Ναί, απάντησε ο Άρετίνος. Μου έκαμε πολύ καλή υποδοχή και με τίμησε με την έμπιστοσύνη του. Σκεφθίτε, ότι μου φανέρωσε τις πιο μυχίες σκέψεις του κι' ότι με διώρισε πρεσβευτή του.

— Πρεσβευτή του!... Διάβολε, αυτό είναι πολύ όμορφο! Τά συγχαρητήριά μου... Και σε ποιόν ήγεμόνα σας στέλνει για να τον αντιπροσπεύσετε;

— Στον Ίωάννη Μέδικο.

— Στο Μεγάλο Διάβολο;

— Σ' αυτόν ακριβώς. Έχω την έντολή να του μεταφέρω μερικές σκέψεις του δόγη, που ώρκισθήκα να κρατήσω μυστικές.

— Από όλο τον κόσμο, εκτός από μένα!... Μην ξεχνάτε πως οι μεταξύ μας συμφωνίες είναι προγενέστερες από τη συνομιλία σας με το δόγη.

Ο Άρετίνος φαινόταν άναποφασιστος.

— Ρωτήστε με για ό,τι άλλο θέλετε, εκτός απ' αυτό! είπε.

— Μπορώ να σας ζητήσω ό,τι θελήσω;

— Ναί, εκτός από το να σας φανερώσω τη μυστική άποστολή που μου έμπιστεύθηκε ο δόγη.

— Θαυμάσια! Σας ζητώ τότε τη ζωή σας!

— Τη ζωή μου! τραύλισε ο Άρετίνος. Φυσικά. Σας γλύτωσα από τα χέρια των ληστών που ήθελαν να σας σκοτώσουν, γιατί δεν ήσατε σε θέσι να τους

δώσετε το ποσόν που σας ζητούσαν. Μετανοιών τώρα για την πράξι μου. Και νά τί θά κάμω: Θά δώσω έντολή να σας πιάσουν, να σας δέσουν, να σας σιδώσουν και να σας ξαναπουν στο μέρος από όπου σας γλύτωσα.

— Αυθέντα!

— Σας προειδοποίησα και νομίζω πως έκαμα το χρέος μου απέναντί σας. Αν θέλετε, μπορείτε να τρέξετε για να ζητήσετε την προστασία του δόγη. Σας πληροφορώ, όμως, ότι δεν θά καταφέρετε τίποτε, γιατί, προτού περάσει ή σημερινή ημέρα, θά συλληφθήτε. Θά ταξιδέψετε όλη τη νύχτα και αύριο θά βρισκόσαστε στα στενά του Πιάδε.

Είχε σηκωθεί, στο μεταξύ, από την πολυθρόνα του και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

— Σταθήτε, αυθέντα! φώναξε ο Άρετίνος.

— Αποφασίσατε να μιλήσετε;

— Θά σας πώ ό,τι θελήσετε!

— Πόσα χρήματα θά πάρете για την άποστολή σας;

— Πέντε χιλιάδες σκούδα. Εισέπραξα ως προκαταβολή τά μισά.

— Θαυμάσια. Θά έχετε απόψε πέντε χιλιάδες σκούδα.

— Αυθέντα!... Είσατε ο πιο γενναίος δωρος άνθρωπος που υπάρχει στον κόσμο!

— Και τώρα μιλήστε, του είπε ο Ρολάνδος. Θά πρέπει να ξέρετε, όμως, ότι, άλλη φορά, δεν θά φανώ ίσως το ίδιο ύπομονητικός όπως σήμερα. Έκάμαμε άλλοτε μία συμφωνία κι' όπως βλέπετε εκπληρώνω τις υποχρεώσεις μου. Κάμετε και σεις το ίδιο. Μην ξεχνάτε, ότι πριν από μερικές στιγμές, ή ζωή σας κρεμόταν από μία κλωστή...

Ο Άρετίνος έσκυψε το κεφάλι.

— Δεν θά σας κάμω να στενοχωρηθήτε άλλη φορά, απάντησε.

— Σας ακούω, του είπε ο Ρολάνδος.

Ο Άρετίνος άρχισε τότε να του άφηγίται με κάθε λεπτομέρεια τη συνομιλία του με το δόγη. Δεν παρέλειψε τίποτα.

Ο Ρολάνδος, ακούγοντάς τον, έθαύμαζε τα ρητορικά χαρίσματα του συνομιλήτου του.

— Ο Φόσκαρι, είπε, χωρίς να τ' υποπτεύεται ίσως, βρήκε έναν πρώτης τάξεως διπλωμάτη. Είναι αλήθεια, ότι του τον προμήθευσε ο Βέμπο, που δεν έχει τον διοισμό σ' αυτά τά ζητήματα.

Ο Άρετίνος τού είχε έκθεσει τώρα σ'

— Αυτή ή επίσκεψι στο δογικό ανάκτορο θά είνε πολύ ενδιαφέρουσα... είπε ο Ρολάνδος στον Άρετίνο.

δρες του τις λεπτομέρειες το σχέδιο του Φόσκαρι.

— Πώς το βρίσκετε; ρώτησε όταν τελείωσε την αφήγησή του.

— Ο Ρολάνδος δεν απάντησε.

— Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Άρετινος ξαναρώτησε:

— Πρέπει να εκπληρώσω την αποστολή που μου ανέθεσε ο δόγης;

Αυτή η ερώτηση έδειχνε την απόλυτη κι' ολοκληρωτική υποταγή του.

— Ο Ρολάνδος χαμογέλασε.

— Ο Φόσκαρι κάνει λάθος, είπε. 'Η Βενετία πρέπει να μείνει Βενετία. Βρίσκεται έξω από την 'Ιταλία, έχει μια προνομιοϋχο θέση και πρέπει να μείνει κυρίαρχος της θάλασσας, όπως είναι σήμερα. 'Η δόξα κι' η δύναμη της έρχονται από τη θάλασσα.

Αυτήν, λοιπόν, πρέπει να συγκεντρώσει όλη την προσοχή της κι' όχι να 'μπλεχτεί σε χερσαίες επιχειρήσεις, που θα την φθείρουν και θα την εξασθενίσουν.

— Δεν σ'ας καταλαβαίνει, απάντησε εκπληκτός ο Άρετινος. Μου κάνετε ένα μάθημα υψηλής πολιτικής, που θέλω να πιστέψετε, ότι μ' ενδιαφέρει όσο και μια καλοφτιαγμένη μπαλάντα. 'Αλλά σ'ας δηλώνω, ότι δεν σ'ας καταλαβαίνω...

— Δεν υπάρχει υψηλή πολιτική, είπε ο Ρολάνδος. 'Υπάρχουν μόνο ταπεινή πολιτική.

— 'Υπάρχουν από το ένα μέρος άνθρωποι που ονειρεύονται κατακτήσεις, για να μπορούν να καταδυναστεύουν τους λαούς κι' από τ' άλλο άνθρωποι, που ονειρεύονται την ευημερία των λαών που διοικούν.

Μάθετε, λοιπόν, πως δεν υπάρχει ευημερία χωρίς έλευθερία!

— 'Ελευθερία! ψιθύρισε ο Άρετινος μ' ένα μορφοσμό, σαν να μην καταλάβαινε τί έσήμαινε αυτή η λέξη.

— 'Η Βενετία, συνέχισε ο Ρολάνδος, είναι αι 'Αθήναι της 'Ιταλίας. Το μέλλον της βρίσκεται στις τέχνες, στα γράμματα και στις επιστήμες. Οι Βενετσιάνοι θέλουν να βλέπουν τη ζωή από την ευχάριστη όψη της, αλλά 'έχουν ίκανοι επίσης να κάμουν μεγάλα πράγματα για την έλευθερία. Αί 'Αθηναί κατέρρευσαν την ημέρα που θέλησαν να υποδουλώσουν την 'Ελλάδα. Κι' η Βενετία θα καταστραφεί επίσης, όταν θα πάψει να είναι η πόλη της θάλασσας, για να ριχτεί σε κατακτητικές περιπέτειες. 'Η Βενετία μπορεί να δώσει στον κόσμο ένα μεγάλο παράδειγμα. Μπορεί να του δείξει πως ένας λαός μπορεί να γλυτώσει από τους τυράννους και να κατακτήσει την έλευθερία. 'Η δόξα ενός λαού δεν βρίσκεται στο να υποδουλώσει άλλους λαούς, αλλά στο να μπορεί να κάνει την έλευθερία κτήμα του, έτσι που ν' ανήκει σ' όλους μαζί και στον καθένα χωριστά. Νά τι ονειρεύομαι για τη Βενετία, φίλε μου Άρετινε!

Σηκώθηκε από τη θέση του κι' άρχισε να περπατάει νευρικά μέσα στο δωμάτιο.

— Αυτή την ημέρα, πρόσθεσε, δεν θα υπάρχουν φυλακές, γιατί κανένας δεν θα έχη συμφέρον να βλάψη τον άλλον. Δεν θα υπάρχει Συμβούλιο των Δέκα για να κα-

ταδιώκη και να βασανίζει τους πολίτες. Δεν θα υπάρχουν τυράννοι, γιατί ο λαός θα διαφυλάξει την έλευθερία του σαν τον πολυτιμότερο θησαυρό. Δεν θα υπάρχουν άνθρωποι που θα ζουν μέσα στην κόλαση των «πηγαδιών». Δεν θα υπάρχουν ιερείς που θα διδάσκουν το ψέμμα και την υποκρισία. Το ιδανικό των ανθρώπων θα είναι να γίνονται διαρκώς καλύτεροι, καλλιεργώντας το πνεύμα και την ψυχή τους... 'Α! Δεν με καταλαβαίνετε...

Σώπασε, ξαφνικά και το πρόσωπό του σκυθρώπασε σαν να είχε μετανοιώσει για τα λόγια που είχαν βγεί από το στόμα του. — Έπειτα από λίγο, ξαναείπε:

— Κύριε Άρετινε, θα έκτελέσω εγώ την αποστολή που σ'ας ανέθεσαν. Στο διάστημα αυτό, θα μείνετε κρυμμένοι μέσα στο μέγαρό σας κι' όταν γυρίσω, θα σ'ας φέρω την απάντησι του Μεγάλου Διαδόχου που θα μεταδίδαστε στο Φόσκαρι.

Πράγμα παράξενο, ο ποιητής δεν έφερε αντίρρηση. Τα λόγια του συνομιλητού του τον είχαν συγκινήσει και, ξαφνικά, είχε την εντύπωση πως είχε μαντέψει ποιο ήταν το μυστικό αυτού του ανθρώπου.

— Ο Ρολάνδος σκεφτόταν, από τ' άλλο μέρος, ότι αυτό το υπέροχο όνειρο που είχε γεννηθεί μέσα στο μυαλό του τον καιρό που ήταν στη φυλακή, δεν θα του δινόταν η ευκαιρία να το πραγματοποιήσει. Γιατί ένα άλλο όνειρο τον απασχολούσε πολύ περισσότερο: το όνειρο της εκδίκης.

Βέβαιος για την ύπακοή του Άρετινου, έφυγε σε λίγο από το μέγαρο του ποιητού και ξαναγύρισε 'στο ταπεινό σπίτι, όπου είχε ζήσει άλλοτε η Ζουάνα κι' όπου είχε πεθάνει η μητέρα του.

Στο σπίτι αυτό πήγαινε πάντα, όταν η πίκρα πλημμύριζε την ψυχή του και θόλωνε το μυαλό του.

Δεν είχε αλλάξει τίποτα μέσα στα δυο μικρά δωμάτια του. Το κρεβάτι όπου είχε πεθάνει η μητέρα του βρισκόταν πάντα στην ίδια θέση. Κανείς δεν κοιμόταν ποτέ στην ίδια θέση. Άντα μικρό τραπέζι, κι' σ' αυτό. Πάντα σ' ένα μικρό τραπέζι, που τον αραδιάσμενα στη σειρά τα σκεύη που είχε χρησιμοποιήσει η Σούλβια όσον καιρό ζούσε στο σπίτι της Ζουάνας. 'Ο Ρολάνδος εύρισκε ευχάριστη να πίνει με το ποτήρι, όπου είχαν ακουμπήσει τα χείλη της. Είχε την εντύπωση τότε πως επικοινωνούσε μαζί της.

Όταν έφτασε εκεί, έφαγε ένα κομμάτι ψωμί κι' ήπιε λίγο νερό με το ποτήρι της μητέρας του.

Συλλογιζόταν, ότι σε λίγο, θαπρεπε να τρέξει στη νύχτα στο 'Ολιδόλο. Είχε βάλει μέσα σ' ένα σακκούλακι το αντίτιμο του σπιτιού του Δάνδολο. 'Αφού τερματίζονταν οι διατυπώσεις της αγοραπωλησίας, θα περνούσε εκεί τη νύχτα.

Σκεφτόταν: — 'Ο Βέμπο τιμωρήθηκε. 'Η 'Ιμπέρια έπληρης. 'Ο Φόσκαρι, ο Δάνδολο κι' ο Άλτιέρι θα γνωρίσουν σε λίγο την εκδίκησή μου... 'Αλλά αυτή;... 'Ο Λεονώρα, ότι υπέφερε από τους άλλους, δεν είναι τίπο-

τα μπροστά στον πόνο, που μου προξένησαν εσύ. Είσαι πιο πολύ ένοχος από όλους τους άλλους, γιατί σε σένα είχα δώσει όλη την εμπιστοσύνη μου κι' είχα στηρίξει όλες τις ελπίδες μου. Με ποιο τρόπο άρα γε πρέπει να σε εκδικηθώ;... 'Αλλά δεν μπόρεσε να πάρει καμιά απόφαση.

Κάθε φορά που σκεφτόταν να εκδικηθεί τη Λεονώρα, η καρδιά του λυγίζει κι' έχανε το θάρρος του. Αυτή η επίεικία που έδειχνε για την παλιά μνηστή του, τον εξόργιζε. Μ' όλη την προδοσία της, λοιπόν, την αγαπούσε ακόμη;

Συλλογιζόταν με τρόπο αυτή τη νύχτα που θα περνούσε στο σπίτι της Λεονώρας. Ξεγελούσε τον εαυτό του, ότι θαδύρισκε τάχα εκεί νέες αφορμές μίσους, που θα χαλυδωναν τη θέλησή του και θα τον έκαναν να μη διστάσει στην εκδίκησή του. 'Αλλά φοβόταν μήπως γινόταν το αντίθετο.

Η ενέδρα

Είχε βραδυώσει από αρκετή ώρα. Κατά τις οκτώμισι, ο Ρολάνδος τυλίχτηκε μέσα σ' ένα μανδύα, πήρε το σάκκο με τα λεφτά στο χέρι και διευδύνθηκε στη νύχτα του 'Ολιδόλο. Πήγαινε στον κήπο του σπιτιού του Δάνδολο και διευδύνθηκε στο ισόγειο που ήταν φωτισμένο.

— Ο γέρο-Φίλιππος τον περίμενε μέσα στην τραπέζια, που ο Ρολάνδος ήξερε τόσο καλά, γιατί είχε φάει πολλές φορές εκεί με τον Δάνδολο και την κόρη του.

Μόλις ο επιστάτης είδε τον καινούργιο κύριό του, σηκώθηκε από τη θέση του και τον χαιρέτησε με σεβασμό. — Έπειτα είπε: — Νά το συμβόλαιο της αγοράς και να τα κλειδιά.

— Ο Ρολάνδος έβαλε το σάκκο με τα χρήματα πάνω στο τραπέζι.

— Μπορείτε να τα μετρήσετε, είπε.

— Ο υπηρέτης μετρησε προσεχτικά τα χρήματα. 'Η εργασία αυτή τον απασχόλησε πάνω από μισή ώρα.

— Ο Ρολάνδος έκανε βόλτες μέσα στο δωμάτιο, κυττάζοντας τους πίνακες που κρέμονταν στους τοίχους, σαν να τους έβλεπε για πρώτη φορά.

— Όταν τελείωσε το μέτρημα, ο Φίλιππος έβαλε τα χρήματα κατά μέρος και είπε: — 'Αν θέλετε, θα σ'ας οδηγήσω στα διάφορα διαμερίσματα του σπιτιού.

— Περιττό, απάντησε ο Ρολάνδος.

— Τό ξέρετε, λοιπόν; ρώτησε εκπληκτός ο υπηρέτης.

— Πώς μπορώ να το ξέρω, αφού έρχομαι για πρώτη φορά; απάντησε ο Ρολάνδος. 'Αλλά θέλω να έχω την ευχάριστη να το επισκεφθώ σιγά-σιγά. 'Απόψε θα μείνω εδώ και θαβέλω να είμαι έντελώς μόνος. 'Εχεις την άδεια, λοιπόν, να λείψεις ως αύριο το πρωί...

— Ευχαριστώ, αφέντη, απάντησε ο υπηρέτης. Θα μείνω απόψε στο μέγαρο του παλιού κυρίου μου.

— Άυριο το πρωί, συνέχισε ο Ρολάνδος, θα σου πω ποιά θα είναι η υπηρεσία σου. Πιστεύω πως δεν θα σου δοθεί η ευκαιρία να μετανοιώσεις γιατί άλλαξες άφεντικό.

— 'Α! κύριε, είπε ο επιστάτης, μου εκάματε ένα μεγάλο καλό, αφήνοντας με να πεθάνω εδώ. 'Η ευγνωμοσύνη μου γι' αυτό θα είναι αιώνια.

— Ο Φίλιππος έκαμε κατόπιν μια βαθεία υπόκλησι μπροστά στον καινούργιο κύριό του και βγήκε.

— Ο Ρολάνδος τον συνώδευσε ως την πόρτα του κήπου κι' αφού την έκλεισε προσεχτικά, ξαναγύρισε στο σπίτι.

Πήρε τότε ένα κερύ από το ένα δωμάτιο στο άλλο.

— Έφτασε, τέλος, μπροστά στο δωμάτιο της Λεονώρας.

Δεν είχε μπη ποτέ άλλοτε εκεί. Το χέρι του κινήθηκε μηχανικά κι' έβαλε το κλειδί στην πόρτα.

— 'Αλλά το τράβηξε άμέσως. 'Οχι, δεν θαμπαινε σ' αυτό το δωμάτιο. 'Η τούλάχιστον δεν θαμπαινε εκείνη τη νύχτα. Δεν ένοιωθε πως ήταν αρκετά δυνατός για ν' ανβέξη σ' αυτή τη δοκιμασία.

— Ένας λυγμός φούσκωσε το στήθος του καθώς απομακρυνόταν.

Κατέβηκε κατόπιν στην τραπέζια κι' αφού έσβυσε το κερύ, βγήκε στον κήπο.

Χωρίς να το καταλάβει, τα βήματά του τον έφεραν στο μεγάλο κέδρο.

— Πόσες ευτυχισμένες στιγμές πέρασα άλλοτε κάτω από τα φύλλα του! ψιθύρισε αναστενάζοντας.

— 'Αλλά δεν μπόρεσε να μείνει εκεί περισσότερο από μερικά λεπτά. Τού ήταν πολύ δυσάρεστο ν' αναπολή τώρα τις ευτυχισμένες στιγμές που είχε περάσει στο παρελθόν.

Το ίδιο αίσθημα είχε δοκιμάσει κι' όταν γύριζε μέσα στα δωμάτια του σπιτιού.

Είχε αγοράσει το σπίτι του Δάνδολο, νομίζοντας πως θα ξανάβρισκε σ' αυτό κοινοβύργια τροφή για το μίσος του. Κι' όμως όλα εκεί μέσα τον έδιωχναν.

— Άρχισε να περπατάει δεξιά κι' αριστερά μέσα στον κήπο, χωρίς σκοπό. Έφτασε έτσι ως την ακρη του και σαν η σκέψη του να τον έσπρωχνε προς τα έξω, ανέθηκε σε μια πέτρα κι' άφησε το βλέμμα του να πλανηθεί μέσα στη νύχτα.

— 'Αλλά άμέσως κατέβασε το κεφάλι του. 'Οχι, δεν είχε κάνει λάθος. Είχε ιδι μερικές σκιές που κουνιόνταν μέσα στο σκοτάδι... Κάποιοι άνθρωποι, όμοιοι με φαντάσματα, παραμόνευαν...

— Ο Ρολάνδος ήξερε πολύ καλά τη Βενετία για να καταλάβει τι έσήμαινε η παρουσία αυτών των ανθρώπων έξω από τον κήπο. 'Ηταν σίγουρα άνθρωποι της αστυνομίας, που παραμόνευαν για να πιάσουν κάποιον.

— 'Αλλά ποιών;

— Απομακρύνθηκε γρήγορα κι' έτρεξε στην αντίθετη πλευρά του κήπου.

— Όταν έφτασε εκεί, αναρριχήθηκε στον κορμό ενός δένδρου και κύτταξε έξω. Διέκρινε τότε κι' άλλες σκιές που παραδοκούσαν μέσα στο σκοτάδι.

— Η καρδιά του Ρολάνδου χτυπούσε δυνατά καθώς έτρεχε σε μια άλλη μεριά του κήπου.

— Κι' εκεί επίσης υπήρχαν σκιές. 'Ο κήπος ήταν ζωσμένος από παντού.

— Ο Ρολάνδος κατάλαβε τότε. Οι άνθρωποι αυτοί είχαν πάει εκεί για να τον πιάσουν. Στη στιγμή, ξαναδρόμισε την ψυχραιμία του. Οι θλιβερές σκέψεις κι' οι ερωτικές αναμνήσεις έφυγαν άμέσως από το μυαλό του. 'Ηταν τώρα ένα κυνηγημένο ζώο, που ήθελε να φύγει, για να γλυτώσει από κείνους που το καταδίωκαν.

— Άρχισε σε λίγο να προχωρή προς το μεγάλο κέδρο, που βρισκόταν στη μέση του κήπου. Γιατί προς τα εκεί; 'Η γοητεία της αγάπης δεν είχε εξαφανισθεί ακόμη από την ψυχή του. 'Αν η μοίρα του ήταν να πεθάνει, θα προτιμούσε να πεθάνει κάτω απ' αυτό το δένδρο, που ήταν ο σωτήρας μάρτυρας της ευτυχίας του. 'Ισως ακόμη γιατί έκανε τη σκέψη πως οι αστυνομικοί θα όρμουσαν μέσα στο σπίτι κι' ότι θα είχε μεγαλύτερες πιθανότητες να σωθεί από το μέρος του κήπου.

— Καθώς προχωρούσε προς τον κέδρο, άκουσε έναν ελαφρό θόρυβο. Την ίδια στιγμή, είδε ένα κεφάλι να ξεπροβάλλει από την κορυφή του τοίχου. Έπειτα δεύτερο και σε λίγο τρίτο...

— Οι αστυνομικοί, που γύριζαν σαν φαντάσματα γύρω στο σπίτι, σκαρφάλωναν τώρα στον τοίχο.

— Ο Ρολάνδος άκουσε καθαρά το θόρυβο που έκαναν πηδώντας μέσα στον κήπο.

— Αναρωτήθηκε τότε ποιάς τάχα να τον είχε προδώσει. Κι' η σκέψη του πήγε άμέσως στην 'Ιμπέρια.

— Μόνον αυτή μπορούσε να με προδώσει, ψιθύρισε.

— Έφτασε, τέλος, στο κέδρο. Τα κλαδιά του έκαναν πιο πυκνό το σκοτάδι εκεί.

— Ο Ρολάνδος έβλεπε τώρα τους αστυνομικούς, που εξερευνούσαν βήμα προς βήμα τον κήπο, αναζητώντας το θύμα τους.

— Σε λίγο θα βρισκόταν γύρω του και θα ρίχνονταν σαν τα λυσασμένα σκυλιά πάνω του.

— 'Αλλά ο Ρολάνδος δεν θα τους άφηνε να τον πιάσουν ζωντανό.

— Με μια αβρόμητη κίνηση, έδωσε το έγχειρίδιό του. Και, την ίδια στιγμή, ένα όνομα ανέβηκε στα χείλη του:

— Λεονώρα!

— 'Ηταν σαν ένας στερνός αποχαιρετισμός στη ζωή, στην αγάπη, στα πάντα.

— 'Αλλά, ξαφνικά, άκουσε μια γλυκερά φωνή πλάι του:

— 'Εδώ είμαι, Ρολάνδε!

— Ο Ρολάνδος κύτταξε γύρω του σαν α-πολιθωμένος.

— Μήπως, λοιπόν, όνειρευόταν; Μήπως το μαρτύριο του πατέρα του, τα ξη χρόνια που είχε περάσει στα «πηγάδια», ο Βέμπο, ο Άλτιέρι, ο Φόσκαρι, όλοι και όλα ήταν ένα εφιαλτικό όνειρο, που δεν είχε καμιά σχέση με την πραγματικότητα; Μήπως οι ερωτικές συναντήσεις του με τη μνηστή του δεν είχαν τερματισθεί ποτέ παρά μόνον μέσα στην άρρωστημένη φαντασία του;

— 'Η Λεονώρα τον είχε πιάσει τώρα από το χέρι και τον τραβούσε μαζί της.

— Πού;... Δεν την ρώτησε, δεν αισθάνθηκε την ανάγκη να την ρωτήσει.

— Βρέθηκαν σε λίγο μέσα στο σπίτι, ανέβηκαν τη σκάλα, διέσχισαν ένα μεγάλο διάδρομο και σταμάτησαν μπροστά σε μια πόρτα.

— 'Ηταν η πόρτα του δωματίου της Λεονώρας.

— 'Η νεαρή γυναίκα την ξεκλείδωσε και τον έσπρωξε μέσα. Έπειτα έκλεισε την πόρτα πίσω του...

— Ο Ρολάνδος βρέθηκε μόνος μέσα στο σκοτάδι. 'Αλλά ούτε ανησύχησε, ούτε προσπάθησε να καταλάβει γιατί η Λεονώρα τον είχε οδηγήσει εκεί. Τού ήταν αρκετό ότι τον είχε πάει η ίδια, κρατώντας τον απ' το χέρι.

— 'Η νεαρή γυναίκα, αφού έκλεισε την πόρτα, ξανακατέβηκε στο ισόγειο και πέρασε στην τραπέζια. 'Εκεί άναψε μια λάμπα, κάθισε σε μια πολυθρόνα και περίμενε.

Η μεταμφίεσις

— Έπειτα από την παράξενη μονομαχία της με την 'Ιμπέρια, η Λεονώρα, όπως είδαμε, είχε φύγει κρυφά από το μέγαρο Άλτιέρι. Δεν ήξερε τίποτε άλλο εκτός από κείνα που της είχε πει η έταιρα, δηλαδή ότι ο Ρολάνδος βρισκόταν στη Βενετία με το όνομα 'Ιωάννης ντι Λορέντζο κι' ότι ο πατέρας κι' ο άντρας της είχαν πληροφορηθεί την παρουσία του.

— 'Η Λεονώρα σκεφτόταν τώρα με ποιο τρόπο θα κατάφερε να τον σώσει. Άσυναίσθητα τα βήματά της την έφεραν προς το μέγαρο του Δάνδολο.

— 'Αλλά, όταν πλησίασε, ένοιωσε ένα δισταγμό. Τί θα έλεγε στον πατέρα της; 'Ηξερε πως ήταν περιττό να προσπαθήσει να τον συγκινήσει, γιατί μάντευε σ' αυτόν έναν αδυσώπητο έχθρο του Ρολάνδου.

— Καθώς έστεκε αναποφασιστή, είδε κάποιον που βγήκε από το μέγαρο.

— 'Η Λεονώρα τον αναγνώρισε άμέσως. 'Ηταν ο γέρο-Φίλιππος.

— 'Η έπισκεψι του επιστάτη στον πατέρα της της φάνηκε πολύ περίεργη. Σκέφτηκε

στην αρχή να τον πλησιάσει και να του μιλήσει. 'Αλλά μετάνιωσε άμέσως και προτίμησε να τον παρακολουθήσει.

— Έτσι έφτασαν μαζί στο σπίτι της νύχτας του 'Ολιδόλο.

— Ο Φίλιππος έβαλε στο συρτάρι ενός τραπέζιού το συμφωνητικό που είχε υπογράψει ο Δάνδολο, όταν η πόρτα άνοιξε πίσω του.

— Βλέποντας τη νεαρή κυρία του, έτρεξε κοντά της και της φίλησε με σεβασμό και συγκίνηση τα χέρια.

— 'Η Λεονώρα του χαμογέλασε και κάθισε σε μια πολυθρόνα.

— Έχω να σ'ας ανακοινώσω ένα ευχάριστο νέο, κυρία, της είπε ο επιστάτης. Το σπίτι δεν θα γκρεμισθεί, όπως ήθελε ο πατέρας σας.

— 'Ο Δάνδολο μισούσε τόσο αυτό το σπίτι, που είχε πάρει την απόφαση να το γκρεμίσει αν δεν καταφέρνει να βρή αγοραστή.

— Γιατί; ρώτησε η Λεονώρα.

— Γιατί το σπίτι πουλήθηκε!

— 'Α! — Ναι, αλλά περιμένετε ν' ακούσετε, κυρία. 'Ο αγοραστής δεν πρόκειται ν' αλλάξει τίποτα εδώ μέσα. Μου είπε επίσης ότι θα μείνει ελάχιστες μόνον ημέρες...

— Παράξενο αγοραστής, είπε η Λεονώρα, που το μυαλό της έτρεχε άλλο.

— 'Η αγοραπωλησία κλείστηκε, συνέχισε ο επιστάτης. 'Ο πατέρας σας υπόγραψε το συμφωνητικό. 'Ο αγοραστής θαρθεί εδώ απόψε για να μου φέρη τα χρήματα...

— Λέγοντας αυτά, άνοιξε το συρτάρι, πήρε από εκεί το συμφωνητικό και της το έδωσε.

— 'Η Λεονώρα έριξε μηχανικά μια ματιά σ' αυτό. 'Αλλά, ξαφνικά, ανατρίχιασε.

— 'Ιωάννης ντι Λορέντζο, ψιθύρισε με σδυμένη φωνή, ενώ μια θανάσιμη ωχρότητα απλωνόταν στο πρόσωπό της.

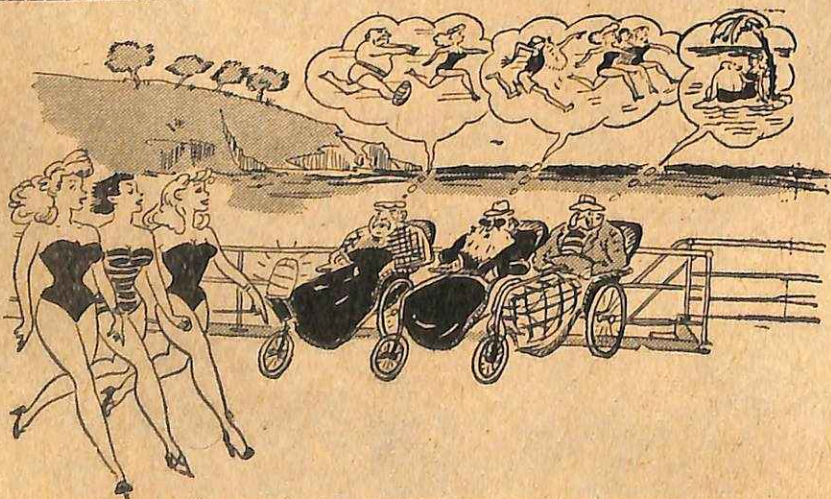
— Προσπάθησε, ωστόσο, να κρύψει την ταράχη της κι' έπειτα από μια στιγμή ρώτησε: — Το όνομα που αναφέρεται σ' αυτό το συμφωνητικό είναι του ανθρώπου που αγόρασε το σπίτι;

— Ναι, κυρία.

— Κι' ο πατέρας μου υπόγραψε αυτό το συμφωνητικό;

— Ναι, κυρία, απάντησε και πάλι ο επιστάτης. Καταλαβαίνω, βέβαια, ότι η ιδέα πως αυτό το σπίτι θα περάσει στα χέρια ενός άλλου σας στενοχωρεί. 'Αλλά, όπως σ'ας είπα και πρωτότερα, τίποτε δεν θα αλλάξει εδώ μέσα. Θα μπορούτε, έξ αλλού, ναρχώσαστε όποτε θελήσετε, αφού θα είμαι μόνος μου εδώ.

— 'Η Λεονώρα έκαμε μια κίνηση με το κεφάλι για να δείξει την ικανοποίησή της. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

— Τα καυμένα τα γεροντάκια! Ξαναθυμούνται τώρα τα περασμένα!...

Μεγάλη ζημιά...

(Του Α. Θεοφιλόπουλου)

Συχνά η βελόνα του Μπουρτσετ δίνει ρόδινο χρώμα σε χλωμά γυναικεία μάγουλα.

Ο «Ντιόρ» του στιγμιατισμού

Τό τατουάζ κατκτά την Άγγλια

Η στέψη της Έλισάβετ της Άγγλιας, ως γνωστόν, έπηρεασε όχι μόνο τη γυναικεία μόδα, αλλά και χίλιες δυο άλλες εκδηλώσεις, ακόμα και τέχνες όπως ο στιγμιατισμός!...

Έτσι, ο στιγμιατισμός έγινε από τότε ένα είδος μόδας, όχι μόνο μεταξύ των ναυτικών, αλλά και των κοσμικών κύκλων του Λονδίνου!...

Ο Λέσλι Μπουρτσετ, που είναι ο τελευταίος της περιφημής οικογένειας των «βασίλειων» του τατουάζ και που οι δημοσιογράφοι αποκαλούν «Ντιόρ του στιγμιατισμού», δημοσίευσε πρό ημερών ένα περίεργο άρθρο σε μια εφημερίδα του Λονδίνου:

«Τό πιό δημοφιλές θέμα τατουάζ, γράφει, ήταν άλλοτε ένα καράβι με τα πανιά του ανοιχτά, τριγυρισμένο από σημαίες. Τώρα, όλοι σχεδόν προτιμούν ένα πορτραίτο της βασίλισσας Έλισάβετ.

Οι τακτικοί πελάτες μας, που τό σώμα τους είναι σκεπασμένο από στιγμιατισμούς και που διαθέτουν ελάχιστα τετραγώνια έκταστος δέρματος για νέες προσθήκες, δεν μπορούν να αποκτήσουν την εικόνα της Έλισάβετ. Θέλουν όμως κι αυτοί ν' ακολουθήσουν τη μόδα.

Για να τους ικανοποιήσω, βρίσκω καμιά άδεια γωνιά και κεντώ τό Ρόδο των Τυδώρ ή τό Στέμμα...»

Ένα νέο θέμα στιγμιατισμού, που κατακτά διαρκώς έδαφος είναι η εικόνα του Δουκά του Έδμβούργου με ναυτική στολή, με κοστούμι σπόρ ή στολή αεροπόρου.

Επίσης, πολλές συμπάθειες έχει τό πορτραίτο του σερ Ουίνστον Τσόρτσιλ με σώμα... μπουλντόγκ και μ' ένα πελάριο πουρρό στο στόμα!...

Τό μοντέρνο τατουάζ γίνεται με ηλεκτρική βελόνα. Ο πελάτης νοιώθει μόνο τό πρώτο τσίμπημα. Έπειτα, σ' όλο τό διάστημα της έπεμδσσεως τό δέρμα μουνδίζει και αίσθάνεται μόνο έ-

να γαργάλημα. Τά χρώματα τοποθετούνται με τη βελόνα με φυτική βαφή σε μορφή σκόνης και δεν αλλοιώνονται ποτέ, όσος καιρός κι' αν περάσει.

Όλοι σχεδόν πιστεύουν ότι ο στιγμιατισμός είναι ανεξίτηλος, ότι δηλαδή δε «βγαίνει» με κανένα τρόπο. Στην πραγματικότητα όμως τό τατουάζ εξαλείφεται με τη βοήθεια όρισμένων χημικών ουσιών μέσα σ' ένα δεκαπενθήμερο. Οι ειδικοί όμως δεν αποκαλύπτουν τη μέθοδο, γιατί τότε πολλοί έγκλημασιες, που είναι γνωστοί στην αστυνομία από όρισμένα σχέδια στιγμιατισμού θα εξαφάνιζαν τά σημάδια αυτά, κάνοντας έτσι πιό δύσκολη την αναγνώρισή τους.

Υπάρχουν όμως περιπτώσεις που η εξαίλειψη του τατουάζ επιβάλλεται. Οι Ναζί π.χ. είχαν κάνει τατουάζ στα χέρια δυο νεαρών Άγγλων, που είχαν κλειστή στο διάστημα του πολέμου σ' ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Όταν απελευθερώθηκαν, οι κοπέλλες αυτές πήγαν στον «Βασιλιά του τατουάζ» Μπουρτσετ, που έδωσε τά σχέδια των Ναζί, χωρίς μάλιστα να δεχτή αμοιβή.

«... Τόν τελευταίον καιρό — γράφει ο Μπουρτσετ στο

«Ντιόρ» του τατουάζ — θέτει τη βελόνα του στην υπηρεσία της γυναικείας, αλλά και της ανδρικής καλλονής. Άντρες και γυναίκες, που έχουν τό ελάττωμα να έχουν τις μύτες τους πολύ κόκκινες, κα- ταφέρνουν στον Μπουρτσετ για να τις διορθώση.

Ο «Βασιλιάς του τατουάζ» δίνει στις μύτες αυτές ένα φυσικό χρώμα, χρησιμοποιώντας επιδέξια τη βελόνα του. Επίσης, γυναίκες, που τά μάγουλά τους είναι πολύ χλωμά, αποκτούν, χάρις στη βελόνα του Μπουρτσετ, έλαφρώς ρόδινα, ροδοκόκκινα ή κόκκινα μάγουλα, ανάλογα με τις επιθυμίες τους και τά γούστα τους.

Γενικά, πιστεύεται ότι οι άντρες προτιμούν τις ξανθές. Ο Μπουρτσετ όμως λέει ότι αυτό δεν ισχύει για τους τζέντλεμαν, που σχεδιάζουν με τατουάζ γυναίκες στα μπράτσα τους και στα στήθη τους.

Οι πελάτες μου — λέει — προτιμούν τις μελαχροινές. Δεν έχω ως τώρα κεντήσει ούτε μια ξανθή γυναίκα σε στήθος ή σε μπράτσο πελάτη μου!...

«Ακόμα κι' εκείνοι, που τό δέρμα τους είναι σκεπασμένο από τατουάζ, θέλουν και την εικόνα της Έλισάβετ!...

«Ακόμα κι' εκείνοι, που τό δέρμα τους είναι σκεπασμένο από τατουάζ, θέλουν και την εικόνα της Έλισάβετ!...

«Ακόμα κι' εκείνοι, που τό δέρμα τους είναι σκεπασμένο από τατουάζ, θέλουν και την εικόνα της Έλισάβετ!...

άρθρο του — ή μόδα του τατουάζ έχει διαδοθή πολύ. Έγώ κι' οι βοηθοί μου δουλεύουμε σκληρά για να ανταπεξέλθουμε στη μεγάλη ζήτηση. Άντρες και γυναίκες κάθε ηλικίας και κοινωνικής τάξεως έρχονται στο εργαστήριό μου και ζητούν να τους κάνουν τά πιό περίεργα τατουάζ σε διάφορα μέρη του σώματός τους.

Τό περασμένο Πάσχα, π.χ., ήρθε ένα κορίτσι και ζήτησε να της κεντήσω στο μπράτσο μια όμορφη ρόδινη καρδιά, γιατί επρόκειτο να άρραβωνιαστή. Όταν όμως, εδώ και λίγες εβδομάδες, θυμώσε με τόν άρραβωνιαστικό της, ήρθε και με παρακάλεσε να μεταβάλω τη ρόδινη καρδιά σε κατάμαυρη!...

Ένας ιδιοκτήτης αλόγων, που ένα από τά ζώα του κέρδισε κάποτε τό Ντέρμπυ, πήγε μια μέρα στον Μπουρτσετ και του ζήτησε να κεντήσει πάνω στο δεξιό μπράτσο του τη φάσι του τερματισμού της κούρσας με τό αλόγο του στο τέρμα. Όταν λύγισε και τέντωνε τό μπράτσο του τά άλογα φαίνονταν σαν να κινούνται φυσικώτατα.

Μια κυρία της άριστοκρατίας, έξ' άλλου, ήρθε πέ- ρυστι και με παρακάλεσε να κεντήσω πάνω στο δεξιό πόδι της τό κεφάλι ενός ωραίου νέου, φέρνοντάς μου και τη φωτογραφία του. Δυό μήνες αργότερα, η ίδια κυρία ήρθε στο εργαστήριό μου έξω φρενών και φώναξε: «Σβύστε τον! Έξαφάνισε τον! Της έκανα τη χάρι και εξαφάνισα τόν ωραίο νέο. Πέρασαν μερικές εβδομάδες. Ξαφνικά, η κυρία μπήκε πάλι στο γραφείο μου, με δάκρυα στα μάτια αυτή τη φορά. «Τόν αδίκησα! έπτε. Ξαναγράψτε τον, παρακαλώ!». Και την έξυπνέτησα και πάλι...»

Συχνά, ο «Ντιόρ» του τατουάζ» θέτει τη βελόνα του στην υπηρεσία της γυναικείας, αλλά και της ανδρικής καλλονής. Άντρες και γυναίκες, που έχουν τό ελάττωμα να έχουν τις μύτες τους πολύ κόκκινες, κα- ταφέρνουν στον Μπουρτσετ για να τις διορθώση.

Ο «Βασιλιάς του τατουάζ» δίνει στις μύτες αυτές ένα φυσικό χρώμα, χρησιμοποιώντας επιδέξια τη βελόνα του. Επίσης, γυναίκες, που τά μάγουλά τους είναι πολύ χλωμά, αποκτούν, χάρις στη βελόνα του Μπουρτσετ, έλαφρώς ρόδινα, ροδοκόκκινα ή κόκκινα μάγουλα, ανάλογα με τις επιθυμίες τους και τά γούστα τους.

Γενικά, πιστεύεται ότι οι άντρες προτιμούν τις ξανθές. Ο Μπουρτσετ όμως λέει ότι αυτό δεν ισχύει για τους τζέντλεμαν, που σχεδιάζουν με τατουάζ γυναίκες στα μπράτσα τους και στα στήθη τους.

Οι πελάτες μου — λέει — προτιμούν τις μελαχροινές. Δεν έχω ως τώρα κεντήσει ούτε μια ξανθή γυναίκα σε στήθος ή σε μπράτσο πελάτη μου!...

«Ακόμα κι' εκείνοι, που τό δέρμα τους είναι σκεπασμένο από τατουάζ, θέλουν και την εικόνα της Έλισάβετ!...

«Ακόμα κι' εκείνοι, που τό δέρμα τους είναι σκεπασμένο από τατουάζ, θέλουν και την εικόνα της Έλισάβετ!...

«Ακόμα κι' εκείνοι, που τό δέρμα τους είναι σκεπασμένο από τατουάζ, θέλουν και την εικόνα της Έλισάβετ!...

«Ακόμα κι' εκείνοι, που τό δέρμα τους είναι σκεπασμένο από τατουάζ, θέλουν και την εικόνα της Έλισάβετ!...

«Ακόμα κι' εκείνοι, που τό δέρμα τους είναι σκεπασμένο από τατουάζ, θέλουν και την εικόνα της Έλισάβετ!...

— Υπουργείον Έσωτερικών έ- κεί; Με λένε Φανουστάτη... Δεν είναι δυνατόν, παρακαλώ, ν' αλλάξω όνομα!...

Ο απελπισμένος...

Ιστορία χωρίς λόγια.

Τύποι της παλιάς Αθήνας

Φωτάεριο υπάρχει και σήμερα, στην εποχή του ηλεκτρισμού και της «διασπάσεως του ατόμου» ό,τι όμως δεν υπάρχει τώρα, είναι τά φανάρια του δήμου, που τά περασμένα χρόνια, φωτίζαν τους δρόμους της πρωτεύουσας, με τό γκάτσι τους, που διοχετευόταν σε μια στήλη αμιάντου κι' έκαιγε εκεί απαλά και διακριτικά. Αυτά τά φανάρια τά άναβαν οι συμβαθητικοί τύποι της παλιάς Αθήνας, οι φανοκόροι του Δήμου, που μ' ένα κασκέτο και μία μπλούζα, έφερναν γύρω τους δρόμους λίγο πριν βραδιάση καλά, κρατώντας τό μακρύ κοντάρι με τη φλόγα της «άφης» στην κορυφή του, για να τά ξανασβύσουν βιαστικά «άμα τη Έω», όταν δηλαδή τό σκοτάδι της νύχτας άρχιζε να υποχωρή και η βαθυγάλαξη γραμμή της ανατολής, σημειωνόταν πάνω από την κορυφή του Ύμνητου!...

Είχε αυτός ο ποιητικός φανοκόρος και τό τραγουδάκι του: Έν τώ μέσω του χειμώνας — κι' έν τώ μέσω των ανέμων, έν τώ μέσω της θυέλλης — και από τό ψυχος τρέμων. Υπό διχλωδή νύκτα — και νεφώδεις ουρανούς, σās άνάπτω τούς φανούς — και ως Προμηθεύς σοφός, Διανέω σ' όλους φώς!...

Κάθε πρωτοχρονιά, στους παραπά- νω στίχους, κολλούσε ο νεώτερος αυτός Προμηθεύς και έναν άκόμη, τελευ- ταιόν:

Και εις έτη πολλά!...

Αυτός ήταν για τόν μποναμά του... Τά φανάρια, λοιπόν, αυτά, είχαν και μία ιστορία: Σταθήκαν τά μόνα θύματα μιας έπαναστατικής νύχτας στην Αθήνα. Τό περιστάτικό αυτό έχει αποθανάτισει στην εφημερίδουλα του «Τράκα-Τρούκα» ο Μπίλλερ, με τό δίστιχο:

Έν μι ά νυκτι και μόνη, άντιστάσεως μή ούσης, έθρυσαν άρειμανίως τούς φανούς της πρωτεύουσας.

Τοιοι έσπασαν τά φανάρια του Δήμου με τό φωτάεριο; Χωρίς άμφιβολία, οι Ιπποτικοί ή και οι «άρειμανιοί» — όπως τούς έλεγε ο αείμνηστος Μιστριώτης — τύποι των Αθηνών, που προσπαθούσαν τότε να μιμηθούν τόν ιδεώδη ανδρικό τύπο της έποχής τους: τόν Μουρούζη. Ο Μουρούζης, γνήσιος πρίγκηψ, κομψός τότε αξιωματικός του Ιππικού, ήταν άνθρωπος με πολύ φλογή και άνήσυχη ιδιοσυγκρασία, που κάποτε έφθανε και στην παραφροσύνη. Ιδίως όταν τύχαινε — κι' αυτό γινόταν συχνά-πυκνά — να έχη πιή πα- ραπάνω κρασί.

Τά επεισόδια του, άπειρα πραγμα- τικά, που είχαν πάρει και κάποιον χαρακτήρα μυθιστορηματικό, τόν εί- χαν κάνει θρύλο μά και πρότυπο για μίμηση από ανθρώπους, που είχαν την τάση της παρεκτροπής. Ιδιαίτερα ή- ταν οι τύποι, που κυκλοφορούσαν θελαν να τόν μιμηθούν όλοι εκείνοι οι τύποι, που από καιρό σε καιρό, τη νύχτα στα κέντρα διασκεδάσεως και πού, από καιρό σε καιρό, ώργάνωναν την απαγωγή καμιάς ωραίας ξένης σαντζέας υπογείου παραδείσου... Όλα αυτά τά νυχτερινά κέντρα — οι «παραδείσοι» — είχαν κολλημένη άπ' έξω τη φωτεινή, με γαλλικά γράμματα, έπιγραφή: «Μ ό ν π λ α ι ζ ί ρ».

Είπαμε, ότι ο Μουρούζης ήταν αξιωματικός του Ιππικού, αλλά τίς νυχτερινές και μεταμεσονύκτιες εμφανίσεις του στα διάφορα κέντρα τίς έκανε πάντα με ρούχα πολιτικά και με ένα μικρό μα- κτίγιο στο χέρι. Δεν είναι περίεργο, ότι η εμφάνισι του Μουρούζη στίγιο στο χέρι. Δεν είναι περίεργο, ότι η εμφάνισι του Μουρούζη στίγιο στο χέρι. Δεν είναι περίεργο, ότι η εμφάνισι του Μουρούζη στίγιο στο χέρι.

Η συντροφιά του Μουρούζη ήταν πάντοτε έκλεκτή. Τακτικώτατα τόν συνόδευε στα νειάτα του και ο συχωρεμένος παλιός πολιτι- κός, βουλευτής, ύπουργός και πρωθυπουργός Ιω. Δ. Ράλλης, που πάντα προσπαθούσε να συγκρατήσει τόν άσυγκράτητο όμως πολ- λές φορές φίλο του.

Και είναι γεγονός πως δεν ήταν λίγα τά «άπειληθέντα» έπεισό- δια Μουρούζη, που ο Ράλλης είχε κατορθώσει να τά προλάβη,

χάρις στην έπιρροή που είχε επάνω του. Μάλιστα, τά επεισόδια της μπουρτιάς «Ηδη» στην Όμόνοια, θά ήταν διπλάσιου αρι- θμού δίχως την παρουσία εκείνου.

Ο καυμένος ο διευθυντής του ζυθοπωλείου της «Ηδης», ο Καμ- πούρης, υπέμενε πάντοτε άγόγγυτα την θριαμβευτική είσοδο του Μουρούζη και της παρέας του στο μαγαζί. Ο Καμπούρης είχε την βεβαιότητα, ότι όχτώ φορές στις δέκα, ο Μουρούζης θά του τά έσπαζε όλα «συλλήδην και άδιακρίτως»: ποτήρια, πιάτα, καρε- κλες, τζάμια, καθρέφτες...

Άλλά ο Μουρούζης, ό,τι έσπαζε, τό πλήρωνε άμέσως την άλλη μέρα. Κάποτε, μάλιστα, όχι στο δι- πλάσιο — όπως τό συνηθίζε — αλ- λά και στο τριπλάσιο και τό τετρα- πλάσιο!... Γιατί αυτός σαν πρίγκηψ ήξερε να φαίνεται κι' εύγενικός και μετανωμένος...

Έτσι ο Καμπούρης, όχι μόνο δεν άνησυχούσε όταν έδλεπε τόν Μου- ρούζη να μπαίνει στο κέφι, αλλά και χαιρόταν ιδιαίτερα την έποχή της άναδουλείας της «Ηδης».

Σε μια τέτοια περίοδο «κεσαιοιού» όπου και ο Μουρούζης είχε καμπόσο καιρό να πάη στην μπυραρία του, είδε ο διευθυντής της να περνά άτέξω ο Ράλλης. Τρέχει ο Καμπούρης άμέσως έξω και τόν φωνάζει:

— Κυρία Γιάννη, κύρια Γιάννη!... Γυρίει ο Ράλλης και τόν βλέπει. — Τί θέλεις, κ. Καμπούρη; τόν ρωτάει. — Κυρία Γιάννη μου, να ζήσης σαν τά ψηλά βουνά, κάνε μου τη χάρι να έρθεις άπόψε με τόν Μουρούζη να σās περιποιηθώ... Ο Ράλλης κατάλαβε. — Σε κεσάτια βρίσκεσαι πάλι, του λέει. — Ναι, κύρια Γιάννη μου, και γι' αυτό τό κάνε καμιά βόλτα κι' από δω τό βράδυ...

Ο Ιπποτισμός του Μουρούζη, που δεν πνιγόταν ούτε μέσα στο κρασί, έλαμπε και άστραφτε σαν τό διαμάντι, όταν αυτός ο άν- θρωπος ήταν νηφάλιος.

Κάποια νύχτα, ο Μουρούζης άπεφάσισε να πάη σ' ένα από τά «Καφέ-κονσέρ» της Όμό- νοιας. Την ώρα που αυτός έμπαινε εκεί, έφευγε μια από τίς Βιεννέζες τραγουδίστριες του κέν- τρου, η ώραιότερη και καλύτερη από όλες. Ο Μουρούζης την σταμάτησε κάπως από- τομα και της έπτε:

— Δεν μου λες, τώρα που έρχομαι εγώ, έσύ φεύγεις; Πήγαινε μέσα πάλι. Τό αξιώνω!...

Η Βιεννέζα όμως, δίχως να μετακι- νηθί από τη θέση της, τόν απάντησε: — Δεν περίμενα από έναν εύγενή τέτοια συμπεριφορά... Και δεν θά ξαναγυρίσω πίσω!

Τότε ο Μουρούζης έκανε ένα βήμα πρós τά πίσω, έδγαλε τό καπέλλο του και έπτε:

— Κυρία, περάστε. Ζητώ συγγνώ- μνη!...

Κατά τη γνώμη εκείνων που γνώ- ρισαν καλά τόν Μουρούζη, τό κρασί, όσο κι' αν έπινε, δεν του έσκότιζε έν- τελος τό μυαλό και τη σκέψη. Και μπορούσε να διακρίνη και να ξεχωρί- ση πρόσωπα και πράγματα. Πληαδή ανθρώπους που θά έπρεπε να τους σεβασθί και καταστάσεις που θά έ- πρεπε να τίς παραδεχθί.

Αυτό είχε διαπιστώσει πολλές φο- ρές, αλλά κι' ένα άκόμη βράδυ, που μπήκε σ' ένα καφενείο ύστερα από ένα άγριο μεθύσι που είχε κάνει με τη συντροφιά του. Μπαίνοντας, λοιπόν, στο καφενείο, φώναζε δυνατά:

— Οι κύριοι να φύγουν!...

Οι περισσότεροι από αυτούς που βρισκόντουσαν μέσα στο κέντρο έ- κεινη την ώρα και που δεν είχαν καμ- ιά διάθεσι να γίνουν... θύματα κανενός επεισοδίου από αυτά που συνηθίσε να δημιουργί κάθε λίγο και λιγάκι για «σπορ» ο Μου- ρούζης, σηκώθηκαν, δίχως διαμαρτυρίες, και σιγα-σιγά βγή- καν έξω από τό μαγαζί.

Σε κάποιαν άκρη όμως, ένας από τούς θαμώνες, που φαίνόταν σαν γεροθαλασσολόκος και που κάπνιζε τό ναργιλέ του, δεν τό κούνησε από τόν τόπο του.

Έμεινε εκεί που βρισκόταν κι' εξακολούθησε να καπνίζει ήρεμα και άτάραχα, ρίχνοντας μια αυστηρή ματιά πρós τη μεριά του Μου- ρούζη.

Τότε εκείνος, με μια έκφρασι σεβασμού, μά και θαυμασμού πρós τά ήρωικά γεράματα, πλησίασε, χαιρέτησε τόν γεροναυτικό και ύστερα, γυρίζοντας, έφυγε...

Τό τέλος της τόσο πολυθρόνης και τόσο περιπετειώδους ζωής του Μουρούζη, στην παλιά Αθήνα, έσχημασε ένα άπόγευμα στην Κηφισιά, με κάποιο θλιβερό επεισόδιο.

Τό πέρασμά της όμως από την έλληνική πρωτεύουσα, που ήταν ώσαν μια σφοδρώτατη άνεμοθύελλα, άφησε τά ίχνη της με κάτι κακίστα και οίκτρα αντίγραφα του γενναίου, του έλευθερου και τόσο ιδιότυπου αυτού ανθρώπου.

Ο ΠΑΛΗΟΣ

Συμβουλευθείτε ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΑΣ

Τα μυστικά της χειρομαντείας

16ον

Οι γραμμές της καρδιάς, του πεπρωμένου και της υγείας

Οι ασχολούμενοι με τη χειρομαντεία θεωρούν τη γραμμή του έγκεφάλου σαν τη σημαντικότερη απ' όλες. Δείκτη της ζωής μας την αποκαλεί ο διάσημος χειρομάντης Ρέμι.

Συμπληρώνουμε σήμερα όσα είπαμε γι' αυτήν στο προηγούμενο φύλλο.

Μία γραμμή του έγκεφάλου κομματιασμένη, δείχνει προβλήματα στην ημικρανία και τους ίλιγγους. Την βρίσκουμε σε ανθρώπους που έχουν άσθενή μνήμη και που παρουσιάζουν ελαττωμένες διανοητικές ικανότητες.

Όταν αποτελείται από δύο κομμάτια: σοβαρό τραύμα, τρέλλα.

Όταν τα κομμάτια σταματούν στο δ-ρος του Κρόνου (μέσος δάκτυλος): έγκληματική διάθεση. (Πολλοί κακούργοι που έξετελεσθησαν, είχαν παρόμοια γραμμή).

Η θέλησις και το θάρρος εξαρτώνται από το βάθος που παρουσιάζει η γραμμή του έγκεφάλου.

Όταν είναι λεπτή και χωρίς βάθος: λυμφοτισμός, περιορισμένη αντίληψις.

Όταν είναι πλατειά και ωχή: έγκεφαλικά αδράνεια. Κόκκινη: έγκεφαλικά δραστηριότητα. Πολύ κόκκινη: προδιάθεση στην επιληψία, κίνδυνος συμφορήσεως.

Σε σχήμα τόξου που διευθύνεται προς τα επάνω: Κακό σημάδι. Ένα μεγάλο δυστύχημα απειλεί τη ζωή σας.

Έλικοειδής: προσέξτε το σηκότι σας. Η έλικοειδής γραμμή δείχνει επίσης αστάθεια θελήσεως, μοχθηρία και τάσι προς το ψέμμα.

Η γραμμή της καρδιάς

Συγκαταλέγεται μεταξύ των βασικών γραμμών του χεριού μας.

Η γραμμή αυτή αρχίζει από το δείκτη και διευθύνεται προς την εξωτερική άκρη της παλάμης. Κατά τους χειρομάντες, δείχνει τις ερωτικές χαρές, όπως και τις λύπες, το συναισθηματισμό του ατόμου και τις καρδιακές παθήσεις, είναι δε πιο ευγλωττή στη γυναίκα παρά στον άνδρα. Μαζί με τη γραμμή της καρδιάς, πρέπει να εξετάζονται επίσης το δ-ρος της 'Αφροδίτης, ο δάκτυλος της 'Αφροδίτης και οι γραμμές της άσπερας, για τις οποίες θα μιλήσουμε παρακάτω.

Για να είναι πλήρης η εξέτασής της, την διαιρούμε σε τμήματα, όπως και τη γραμμή του έγκεφάλου, που καθένα απ' αυτά αντιστοιχεί σε μία ώριμη περίοδο της ζωής. Η διαίρεσις αυτή γίνεται με κάθετες που σύρουμε από το μέσον κάθε δακτύλου προς το μέρος της, αρχίζοντας από το μικρό δάκτυλο. Ο υπολογισμός θα γίνει αντίθετα από ότι στη γραμμή του έγκεφάλου. Το πρώτο τμήμα από το εξωτερικό μέρος της παλάμης θα αντιστοιχίσει, δηλαδή, στην περίοδο 1 - 10, το δεύτερο στην περίοδο 11 - 25, το τρίτο στην περίοδο 26 - 50 και το τελευταίο στην μετά τα 50 περίοδο.

Όταν η γραμμή της καρδιάς είναι ίσια, χωρίς διακοπές, καλά χρωματισμένη και με μέτριο βάθος, φανερώνει ήμερη αίσθηματική ζωή, καλωσύνη, εύχριστο γάμο και ψυχική ισορροπία.

Σύμφωνα με το διάσημο χειρομάντη Ρέμι, όλες οι γυναίκες που η συζυγική τους ζωή είναι ήμερη κι' εύχιστη, έχουν παρόμοια γραμμή της καρδιάς. Την ίδια μορφή παρουσιάζει η γραμμή της καρ-

διάς και στους μεγάλους και ελκρινείς ρήτορες, τους ιεροκήρυκες, τους δικηγόρους, που έχουν ως γνώμονα της ζωής τους την ευθύτητα, τους μεγάλους δραματικούς καλλιτέχνες κλπ.

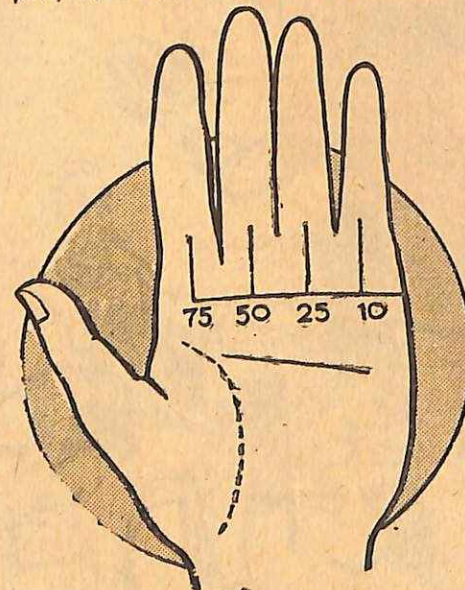
Μία πολύ μεγάλη γραμμή της καρδιάς, ιδίως όταν έχει διακλαδώσεις και στις δύο άκρες, δείχνει υπερευσαισθησία. Παρόμοια γραμμή της καρδιάς είχαν ο Λαμαρτίνος και ο Σουλλύ Πριντόν.

Ωχή: ήμερη. Κόκκινη: πλούσια έρωτική διάθεση, που μπορεί να φτάσει ως τη βία και τη βαναυσότητα.

Πολύ λεπτή και χωρίς βάθος: ξηρότης αισθημάτων. Πολύ βαθιά, σαν αυλάκι: σκληρότης. (Οι πατροκτόνοι έχουν παρόμοια γραμμή). Διπλή: πλούτος αισθημάτων, πολλές ερωτικές περιπέτειες.

Μεγάλη γραμμή της καρδιάς που συνδυάζεται με την ύπαρξη ραδύσεων πάνω στο δ-ρος της 'Αφροδίτης: ζήλεια.

Όταν αρχίζει μέσα από τον δείκτη: μεγάλη αγαθότης, φιλόθυρα αισθήματα.

Η διαίρεσις της γραμμής της καρδιάς γίνεται με μικρές κάθετες που σύρουμε προς το μέρος της από τη μέση κάθε δακτύλου.

Όταν αρχίζει από το δ-ρος του Διός (δείκτης): Ιδεαλισμός.

Και στις δύο περιπτώσεις που αναφέραμε: πιθανότητες πλουτισμού και κοινωνικών διακοίσεων.

Όταν αρχίζει από τη ρίζα του δείκτη: άτυχίες, απώλειες αγαθών.

Όταν αρχίζει ανάμεσα στο δείκτη και το μεγάλο δάκτυλο: έπιτυχία έπειτα από μόχθο και συνεχή προσπάθεια.

Όταν αρχίζει από το μεγάλο δάκτυλο: ανήσυχη και χωρίς σταθερότητα ζωή.

Όταν αρχίζει από τον παράμεσο: φτώχεια αισθημάτων και μυαλού.

Όταν σταματά στο μεγάλο δάκτυλο: κίνδυνος πρόωρου θανάτου. Στον παράμεσο: ματαιοδοξία. Στον μικρό δάκτυλο: δεξιότητα, αλλά όχι ελκρινεία, στον έρωτα.

Όταν γέρνει προς τη γραμμή του έγκεφάλου: υποκρισία, κυριαρχία του μυαλού πάνω στην καρδιά. Όταν ενώνεται με τη γραμμή του έγκεφάλου στο ύψος του μεγάλου δακτύλου: κίνδυνος βίαιου θανάτου.

Όταν η γραμμή της καρδιάς είναι υπερ-δεμένη ή σχηματίζει ένα είδος αλύσεως: κίνδυνος καρδιακών παλμών σε μεγάλη ηλικία. Οι άνθρωποι που έχουν παρόμοια γραμμή της καρδιάς, αγαπούν πολλές φορές. Είναι εκείνοι για τους οποίους λέμε, ότι έχουν «καρδιά σαν αγκινάρα». Όταν είναι έλικοειδής ή αλυσιδωτή στις άκρες: κίνδυνος καρδιακής παθήσεως. Όταν είναι κομματιαστή ή διασχίζεται από άλλες γραμμές: αστάθεια. Όταν καταλήγει σε σχήμα διχάλας: κακή κυκλοφορία του αίματος.

Όταν στην αρχή της ρίχνη ένα παρακλάδι προς το μέρος του δ-ρου του Διός (βάσις του δείκτη): βίαιο έρωτικό πάθος. Όταν ρίχνη τρία παρακλάδια: πλούτος.

Η γραμμή του πεπρωμένου

Η γραμμή αυτή, που λέγεται επίσης της τύχης, ξεκινάει από τον καρπό ή από τη γραμμή της ζωής, ή από την πεδιάδα ή το δ-ρος του 'Αρεως ή από το δ-ρος της Σελήνης και καταλήγει στο μεγάλο δάκτυλο.

(Μολονότι τα έσημειώσαμε στο προηγούμενο τεύχος, υπενθυμίζουμε ότι: Το δ-ρος του 'Αρεως βρίσκεται κοντά στη ρίζα του μικρού δακτύλου. Η περιοχή της παλάμης που περιλαμβάνεται μεταξύ των δ-ρών του χεριού, καλείται πεδιάδα του 'Αρεως. Το δ-ρος της Σελήνης, βρίσκεται πλάι στο δ-ρος του 'Αρεως).

Η γραμμή αυτή μεταβάλλεται πολλές φορές κατά τη διάρκεια της ζωής. Η διευθύνσις της προς αυτό ή εκείνο το δ-ρος, δείχνει την κλίση του ατόμου προς τις τέχνες ή τις έπιστήμες ή τα αξιώματα ή το έμποριο κλπ.

Όταν λείπει από το χέρι, ο άνθρωπος μπορεί να έπιτυχή, αλλά πρέπει να στηρίζεται μόνον στις δικές του δυνάμεις.

Την διαιρούμε σε τμήματα, όπως και τις άλλες γραμμές, για να προσδιορίσουμε τις πιθανές χρονολογίες των διαφόρων περιστατικών της ζωής ενός ατόμου.

Η διαίρεσις γίνεται ως εξής: Το τμήμα που περιλαμβάνεται από την αρχή της ως τη διασταύρωσή της με τη γραμμή του έγκεφάλου, αντιστοιχεί από την περίοδο 0 - 30. Το υποδιαιρούμε σε έξη πεντάδες, που αντιστοιχούν κάθε μία σε πέντε χρόνια.

Το σημείο της διασταύρωσε της γραμμής του πεπρωμένου με τη γραμμή της καρδιάς, αντιστοιχεί στην ηλικία των 45 χρόνων.

Το υπόλοιπο τμήμα της γραμμής του πεπρωμένου αντιστοιχεί στα μετά τα 45 χρόνια.

Όταν η γραμμή του πεπρωμένου είναι καλοσχεδιασμένη και στα δύο χέρια: έπιτυχία εξασφαλισμένη.

Πιο καλοσχεδιασμένη στην αρχή παρά στο τέλος: δύσκολα γεράματα. Ακανόνιστη στο ένα χέρι που η παλάμη του είναι γεμάτη με μικρές γραμμές προς όλες τις διευθύνσεις: υπερβολική ευαίσθησία που κάνει δύσκολη την έπιτυχία.

Όταν έχη γύρω μικρές γραμμές: καλό σημάδι, θα υπερνικήσετε τα έμπόδια που βρίσκονται στο δρόμο σας.

Όταν αποτελείται από μικρές γραμμές: ασθένειες, έλλειψις θάρρους και αποφασιστικότητας.

Κομματιασμένη και ακανόνιστη: ζωή με απότομες εναλλαγές.

Όταν έχη διακλαδώσεις: βαθμιαία ανύψωσις.

Όταν αρχίζει από τον καρπό και συνεχίζεται ολόγισα ως το τέλος: ήμερη κι' εύτυχισμένη ζωή.

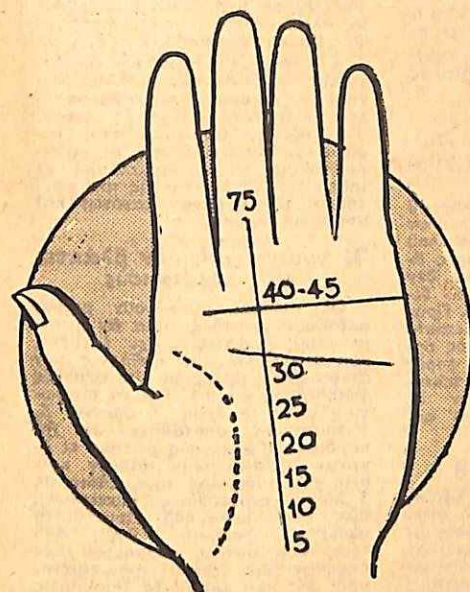
Όταν αρχίζει από τη γραμμή της ζωής: θα κατακτήσετε την ευτυχία με την έπιμονή σας.

Όταν καταλήγει στο δ-ρος του 'Αρεως: μεγάλη δύναμις αντιστάσεως.

Όταν καταλήγει στο δ-ρος της Σελήνης: θα έπιτύχετε χάρις σε εύνοια της τύχης ή χάρις στην υποστήριξη τρίτων.

Όταν σταματά στη γραμμή της ζωής: ασθένεια του έγκεφάλου ή τραύμα στο κεφάλι.

Όταν σταματά στη γραμμή της καρδιάς: ασθένεια της καρδιάς ή αλλαγή της

Η διασταύρωσις της γραμμής του πεπρωμένου με τη γραμμή του έγκεφάλου αντιστοιχεί στην ηλικία των 30 χρόνων και με τη γραμμή της καρδιάς στην ηλικία των 40 ή 45 χρόνων.

θέσεώς σας, που θα οφείλεται σε αισθηματικούς λόγους.

Όταν σταματά στο δ-ρος του Κρόνου: καλά γεράματα.

Όταν καταλήγει σε διχάλα: δύσκολα γεράματα.

Όταν κόβεται από άλλες γραμμές: έμπόδια, άτυχήματα.

Όταν εισχωρή μέσα στο μεγάλο δάκτυλο: η ζωή σας θα ξεπεράσει το κοινό μέτρο, είτε προς το καλό, είτε προς το κακό.

Όταν διευθύνεται προς το δ-ρος του Διός: έπιτυχία.

Όταν είναι πολύ κόκκινη: καταστροφές, άτυχήματα.

Όταν προχωρή πέραν από τις γραμμές του καρπού: τραγικό πεπρωμένο.

Η γραμμή του ήλιου

Η γραμμή του ήλιου ξεκινάει από ένα οποιοδήποτε σημείο του χεριού, αλλά συνήθιστα από τις γραμμές του καρπού ή από εκείνες της ζωής ή του έγκεφάλου και διευθύνεται προς τη βάση του παράμεσου, όπου βρίσκεται το δ-ρος του 'Ηλιου, πάνω στο οποίο σχηματίζει ένα μικρό αυλάκι.

Η γραμμή αυτή φανερώνει την όρμη που έχει ένα άτομο για την πραγματοποίηση των σκοπών που έταξε στη ζωή του. Η γραμμή του ήλιου είναι πολύ σημαντική. Βρίσκεται στα χέρια όλων των ανθρώπων που κατάφεραν να ξεπεράσουν το κοινό μέτρον και να καταλάβουν μια ξεχωριστή θέση.

Η διαίρεσις της σε τμήματα, γίνεται ως εξής: Το σημείο της διασταύρωσε της με τη γραμμή του έγκεφάλου, αντιστοιχεί με τη γραμμή του ήλιου είναι πολύ σημαντική. Βρίσκεται στα χέρια όλων των ανθρώπων που κατάφεραν να ξεπεράσουν το κοινό μέτρον και να καταλάβουν μια ξεχωριστή θέση.

Όταν η γραμμή του ήλιου ξεκινάει από εκείνη της καρδιάς και διευθύνεται προς τον παράμεσο: ταλέντο, έπιτυχία.

Όταν ξεκινά από τη γραμμή του έγκεφάλου: θέλησις κι' έπιμονή στην εργασία.

Όταν ξεκινά από τη γραμμή της ζωής ή από το δ-ρος της 'Αφροδίτης (βάσις του αντίχειρος): λαμπρή τύχη (Ουγκώ, Μεσσόνι κλπ.).

Όταν ξεκινά από το δ-ρος της Σελήνης (κοντά στη βάση του μικρού δακτύλου): έπιτυχία για τους καλλιτέχνες, ποιητές, ήθοποιους κλπ.

Όταν ξεκινά από την πεδιάδα του

'Αρεως: περιπετειώδης ζωή, έπιτυχία έπειτα από σκληρούς αγώνες (Κλεμανσώ, Ροντέν).

Όταν ξεκινά από το δ-ρος του Κρόνου (στη βάση του μεγάλου δακτύλου): έπιτυχία και δόξα στο πνευματικό επίπεδο (Δουμάς πατήρ, Γκουνώ).

Όταν ξεκινά από το δ-ρος του 'Αρεως (κοντά στη βάση του μικρού δακτύλου): φιλοδοξία που στέφεται από έπιτυχία, αλλά και πολλές περιπέτειες (Δουμάς υίός, Σάρα Μπερνάρ).

Όταν είναι διπλή ή τριπλή: μεγάλη φήμη (Λαμαρτίνος, Κορό).

Όταν τερματίζεται στο δ-ρος του 'Ερμου (στη βάση του μικρού δακτύλου): αγάπη προς το χρήμα.

Όταν τερματίζεται στο δ-ρος του Κρόνου: θα άποτύχετε στη ζωή σας.

Όταν κόβεται από μικρές κάθετες γραμμές: έμπόδια.

Η γραμμή της δικαιοσύνης

Αρχίζει από τις γραμμές της ζωής, του πεπρωμένου ή του 'Ηλιου και καταλήγει στο δ-ρος του 'Ερμου (στη βάση του μικρού δακτύλου).

Όταν είναι καλοσχεδιασμένη, μακριά και κανονική: καλή υγεία, μνήμη, εύγλωττία, διαισθητικές ικανότητες.

Το βάθος της δείχνει την ένταση των ανωτέρων ιδιοτήτων.

Όταν είναι κακοσχεδιασμένη: κακή υγεία και άσθενής μνήμη.

Όταν λείπει τελείως από το χέρι: 'Ελλειψις ικανότητας προσαρμογής στις περιστάσεις της ζωής.

Η γραμμή της υγείας

Αρχίζει από το δ-ρος της 'Αφροδίτης και καταλήγει στη γραμμή της ζωής. Η ύπαρξίς της στο χέρι φανερώνει υγεία, δύναμη και σωματική ρώμη.

Η γραμμή του αισθηματισμού

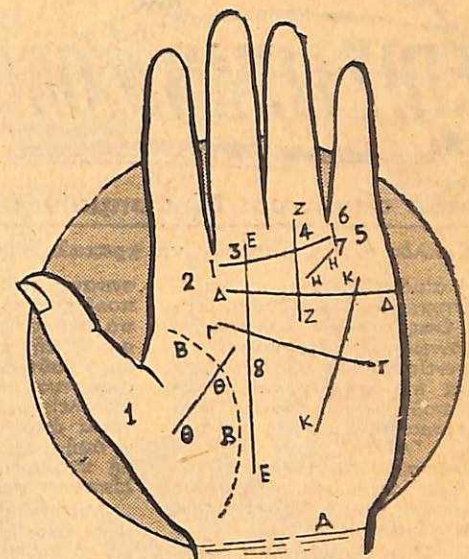
Βρίσκεται στο εξωτερικό μέρος της παλάμης. Αρχίζει από ένα οποιοδήποτε σημείο και διευθύνεται προς το δ-ρος του 'Ερμου. Φανερώνει τάσι προς τον αισθητισμό.

Οι γραμμές του καρπού

Είναι οι μικρές γραμμές που σχηματίζουν σαν ένα βραχιόλι γύρω στον καρπό του χεριού. Υπάρχουν δύο ή τρεις παρόμοιες γραμμές, σπανιότατα περισσότερες. Κατά τους χειρομάντες, κάθε μία απ' αυτές τις γραμμές δείχνει 30 χρόνια ζωής.

Όταν αυτές οι γραμμές είναι καλοσχεδιασμένες και διακεκομμένες: μακρές ασθένειες, μικρή ζωτικότητα.

Όταν δεν εκτείνονται σ' ολόκληρη την

Παραστατικό διάγραμμα των δ-ρών και των γραμμών του χεριού. 1) 'Όρος της 'Αφροδίτης. 2) 'Όρος του Διός. 3) 'Όρος του Κρόνου. 4) 'Όρος του 'Ηλιου. 5) 'Όρος του 'Ερμου. 6) 'Όρος του 'Αρεως. 7) 'Όρος της Σελήνης. 8) Πεδιάδα του 'Αρεως. Α. Γραμμή του καρπού. Β. Γραμμή της ζωής. Γ. Γραμμή του έγκεφάλου. Δ. Γραμμή της καρδιάς. Ε. Γραμμή του πεπρωμένου. Ζ. Γραμμή του ήλιου. Η. Γραμμή της δικαιοσύνης. Θ. Γραμμή της υγείας. Ι. Δάκτυλος της 'Αφροδίτης. Κ. Γραμμή της άσπερας.

έσωτερική επιφάνεια του καρπού: δυστύχημα που μπορεί να θέσει σε κίνδυνο τη ζωή.

Όταν υπάρχει μια μοναδική γραμμή στον καρπό: σύντομη ζωή, κακή υγεία.

Σε πολλές περιπτώσεις, οι γραμμές του καρπού πολλαπλασιάζονται και διαγράφονται σαφέστερα γύρω στα είκοσι χρόνια. Δεν πρέπει, λοιπόν, να βιαζώμαστε στις προβλέψεις μας.

Μεγάλο τρίγωνο

Σχηματίζεται από τις γραμμές του έγκεφάλου, της καρδιάς και της δικαιοσύνης. Όταν είναι καλοσχεδιασμένο: πνευματική ισορροπία.

Όταν είναι κακοσχεδιασμένο: νευρικός, έλλειψις αυτοπεποίθεσως.

Όταν είναι πολύ στενό στη βάση: περιορισμένη αντίληψις.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Μωρέ υπάκο κορώνα ο Στέφανος!... (Του Α. Θεοφιλόπουλου)

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Κάθε αίμόπτυσι δέν σημαίνει φυματίωσι!

Πολλές αιτίες μπορούν να προκαλέσουν αιμοπτύσεις

Η αιμόπτυσι είναι πάντα ένα έντυπωσιακό φαινόμενο. Συχνά, ένας γιατρός καλείται επείγοντως από τρομαγμένους συγγενείς για να εξετάσει έναν άκομα πιο τρομαγμένο άρρωστο, που έβγαλε φαφνία από το στόμα του μερικές γουλιές αιμα... Άλλοτε, ένας ασθενής επισκέπτεται το γιατρό και του λέει: «Γιατρέ μου, στο σάλιο μου βρήκα αίμα! Φαίνεται πως είμαι φυματικός!»

Δεν είναι όμως πάντα φυματικός εκείνος που βγάζει αίμα από το στόμα του ή που το σάλιο του έχει ίχνη αιματος.

Πρώτ' απ' όλα, υπάρχουν δύο ειδών αιμοπτύσεις: Η κυρίως αιμόπτυσι, κατά την οποία το αίμα προέρχεται από τα αναπνευστικά όργανα, και η αιματέμεσι, όταν το αίμα έχει την προέλευσή του στα πεπτικά όργανα.

Οι δύο αυτές αιμορραγίες είναι έντελως διαφορετικές. Στην αιμόπτυσι έχουμε βήχα και φλέγμα, στην αιματέμεσι έμετους. Στην αιματέμεσι, εξ άλλου, το αίμα είναι μαύρο, ανακατωμένο με τροφές, χολή και γαστρικά υγρά.

Η αιμόπτυσι μπορεί να έχει χίλιες δυο αιτίες εκτός από τη φυματίωσι. Συχνά, άφθονες και τρομακτικές αιμορραγίες, που κάνουν τον άρρωστο να νομίζει πως βρίσκεται στα τελευταία του, προέρχονται απλώς από μία ρήξη αιμοφόρων αγγείων στο λάρυγγα, γεγονός που δεν πρέπει να προκαλή μεγάλες ανησυχίες.

Αντιθέτως, μερικές όχι έντυπωσιακές σταγόνες αιματος στο μαντήλι μπορεί να είναι το πρώτο σημείο ενός καρκίνου των πνευμόνων.

Άλλες αιμοπτύσεις έχουν την προέλευσή τους στο στομάχι. Δόντια κούφια, ούλιτιδες, φλογώδεις τών τοιχωμάτων του ούρανίσκου. Καμμία φορά όμως, τα κούφια δόντια, οι ούλιτιδες και οι φλογώδεις είναι σημάδι μιας γενικότερης άρρωστιας, μιας άδισταμίνωσης, μιας ήπιας ανεπάρκειας, μιας λευχαιμίας ή και μιας άρχης δηλητηρίασης.

Συχνά, το σάλιο με ίχνη αιματος δείχνει ότι υπάρχει μία πάθηση των σιελογόνων αδένων, που αιμορροούν.

Μία άλλη αιτία αιμοπτύσεων είναι οι παθήσεις του λάρυγγος και των φωνητικών χορδών. Όταν στο λάρυγγα υπάρχει μία μόλυνσις, ένας πολύποδας ή ένας όγκος, στο σάλιο κάνει την εμφάνισή του αίμα και καμμία φορά έχουμε σοβαρότερες αιμοπτύσεις.

Επίσης, αιμορραγίες στα ρουθούνια προκαλούν αιμοπτύσεις, που φαίνονται σαν να προέρχονται από τους πνεύμονες, ιδίως όταν δεν βγαίνει καθόλου αίμα από τη μύτη.

Δεν πρέπει όμως ποτέ να ξε-

παναπαύεται κανείς στο ότι υποφέρει από λάρυγγιτιδα ή από στοματίτιδα ή από αιμορραγίες της μύτης και να αποδίδει σ' αυτές τις παθήσεις κάθε αιμόπτυσι. Κι' αυτό γιατί δεν αποκλείεται το αίμα να προέρχεται από τους πνεύμονες και ν' αφήνει έτσι κανείς μία σοβαρή πνευμονική πάθησι να εξελίσσεται χωρίς θεραπεία.

Μία άλλη αιτία αιμοπτύσεων είναι μερικά φάρμακα, και ιδίως τα ιωδούχα, που καμμία φορά προκαλούν ρήξη αιμοφόρων αγγείων στους πνεύμονες, χωρίς όμως άλλες συνέπειες. Ωρισμένοι ενδοκρινικοί παράγοντες, επίσης μπορούν να προξενήσουν αιμοπτύσεις σε μερικές γυναίκες λίγο πριν από την έμμηνο περίοδο. Το ίδιο αποτέλεσμα μπορούν να έχουν οι απότομες αλλαγές κλίματος και υψομέτρου.

Εκτός από τη φυματίωσι, και άλλες πνευμονικές παθήσεις είναι υπεύθυνες για τις αιμοπτύσεις. Η διαστολή των βρόγχων, που είναι μάλλον άναπηρία παρά ασθένεια, φέρνει, σπανίως, αιματηρά πτύελα.

Ο καρκίνος των πνευμόνων, που αναφέραμε πιο πάνω, είναι επίσης μία αιτία αιμοπτύσεων. Οι αιμοπτύσεις αυτές έχουν μία τόσο ήπια μορφή, ώστε συχνά τα ξεγελούν τον άρρωστο και καμμία φορά το γιατρό.

Οι παθήσεις της καρδιάς μπορεί επίσης να καταλήξουν σε αιμοπτύσεις. Αυτό είναι ευεξήγητο. Η λεγόμενη μικρή κυκλοφορία — η πνευμονική κυκλοφορία — συνδέει τη δεξιά με την αριστερή πλευρά της καρδιάς. Το αίμα, δηλαδή, ξεκινάει από την καρδιά, περνάει μέσα από τους πνεύμονες και επιστρέφει στην καρδιά από την άλλη μεριά.

Κάθε ελάττωμα, επομένως, της «αριστερής καρδιάς» μεταφράζεται σε αύξηση της πίεσης του αίματος στους πνεύμονες. Αυτό το «υπό πίεσι» αίμα αναγκά την κανονική του πίεσι σπρώχνοντας μία ποσότητά του στους βρόγχους, από τους οποίους το αίμα αυτό ανεβαίνει στο στόμα και παρουσιάζεται σαν έπικίνδυνη αιμόπτυσι.

Όταν, εξ άλλου, ο άνθρωπος υποφέρει από φλεβίτιδα, συχνά ένας θρόμβος αίματος εισχωρεί στους πνεύμονες και αποφράζει ένα από τα μικρά πνευμονικά αιμοφόρα αγγεία. Έτσι, δημιουργείται μία πνευμονική έμβολη, που καταλήγει σε αιμόπτυσι, γιατί το αίμα βρίσκεται φραγμένο το δρόμο του από το θρόμβο, «ξεχειλίζει» κατά έναν τρόπο και ανεβαίνει στο στόμα.

Όταν, λοιπόν, βγάλει κανείς αίμα από το στόμα του, δεν πρέπει να κυριεύεται από πανικό. Η αιτία μπορεί να είναι έντελως ακίνδυνη. Πρέπει όμως, όπως είπαμε, να καταφύγει σ'

ένα γιατρό, γιατί πίσω από μία αιμόπτυσι μπορεί να κρύβεται ο καρκίνος, η φυματίωσι, όγκοι στο λάρυγγα και στους πνεύμονες και σοβαρές καρδιακές παθήσεις...

Τά άπρόδεκτα της αντιλυσικής θεραπείας

Οι ενέσεις αντιλυσικού όρρου μπορεί κάποτε να προκαλέσουν φλόγισι του έγκεφάλου και του νωτιαίου μυελού. Οι επιπλοκές όμως αυτές είναι σπάνιες και δεν δικαιολογούν τον παραμικρό διαταγμό στη χρήση του όρρου. Πραγματικά, σύμφωνα με μία έπίσημη στατιστική, ο αντιλυσικός όρρος χρησιμοποιήθηκε 42.525 φορές στην Αμερική μέσα στην τελευταία 15ετία. Σημειώθηκαν δε μόνο 21 τέτοιες επιπλοκές, κι' αυτές όχι θανατηφόρες.

Γύρω απ' τα βρέφη

Ο δόκτωρ Ουάλλας Κλάυντ, απ' το Μπίρμινγχαμ, έχει τη γνώμη ότι δεν πρέπει να σπενδουν οι μαιευτήρες να κάνουν έκτρωσι σε μία έγκυο, αν συμβεί να πάθει ανεμοβλογιά στους τρεις πρώτους μήνες της κύησης. Βέβαια, από την ασθένεια αυτή της μητέρας έχουν έρθει στον κόσμο παιδιά παραμορφωμένα. Άλλ' αυτά δεν είναι πολλά. Η αναλογία τους δεν υπερβαίνει τα 25%, και στα περισσότερα απ' αυτά οι δυσμορφίες δεν είναι σοβαρές και μπορούν να διορθωθούν εύκολα.

Ο ίδιος γιατρός συνιστά, ως προληπτικό μέτρο, να υποβάλλονται όλα τα κορίτσια στη μόλυνσι με ανεμοβλογιά πριν φτάσουν σε ηλικία γάμου, ώστε ν' αποκτήσουν μία άνοσι α' αυτή την άρρωστια.

Το βορικόν δεξ χρησιμοποιείται πολύ ως αντισηπτικό στα βρέφη (για το πλύσιμο των ματιών, το πουντράρισμα του σώματος, την απολύμανσι των σπινθηρών, κλπ.). Ωστόσο παρουσιάζει αρκετούς κινδύνους. Πράγματι, ένας αριθμός θανάτων των βρεφών αποδίδεται σήμερα σε δηλητηριά-

σεις με βορικόν δεξ. Οι κίνδυνοι του λοιπόν μπορεί να θεωρηθούν μεγαλύτεροι από την ωφέλιμότητά του ως αντισηπτικού.

Χάρη στις προόδους της Ιατρικής, τα 90% των πρόωρα γεννημένων παιδιών έχουν σήμερα όλες τις πιθανότητες να επιζήσουν. Συγχρόνως, προλαμβάνονται τώρα αποτελεσματικότερα οι πρόωρα τοκετοί, με μία κατάλληλη και ισορροπημένη διαίτα της μητέρας, τηρήσι των υγιεινών κανόνων και χορήγησι ορμονών.

Η γυναικστική δέν βλέπτει τους καρδιακούς

Οι γιατροί διαφώνουν ριζικά μεταξύ τους στο ζήτημα αν η γυναικστική βλέπτει ή όχι εκείνους που υποφέρουν από παθήσεις των στεφανιαίων αρτηριών της καρδιάς (στηθάγχη, κ.λπ.). Για να διαφωτίσει αυτό το θέμα, ο δόκτωρ Ρίτσαρντσον αποτάθηκε σε 96 καρδιακούς και τους ρώτησε τι έκαναν άμέσως πριν πάθουν κρίσεις της ασθένειάς τους. Μόνο σε 3 λοιπόν περιπτώσεις διαπίστωσε πως είχε προηγηθεί άσυνήθιστη σωματική άσκηση. Ένας από τους τρεις αυτούς πάσχοντες είχε σηκώσει ένα βαρύ αντικείμενο, πριν απ' την κρίσι. Το ίδιο όμως έκανε τακτικά, μία φορά τη βδομάδα περίπου, χωρίς να παθαίνει τίποτε. Άλλωστε, μετά 6 μήνες, έπαθε καινούργια κρίσι στη μέση της νύχτας κι' ενώ κοιμόταν ήσυχα.

Ο δεύτερος έπαθε κρίσι καθώς ανέβαινε σ' ένα ανήφορο, στο μέρος όπου παραθερίζει. Είχε όμως και δεύτερη προσβολή μετά 9 μήνες, ενώ βρισκόταν στο κρεβάτι του, κάποιο Σάββατο απόγευμα. Τέλος, ο τρίτος είχε την κρίσι 10 λεπτά περίπου αφού λογομάχησε με κάποιον. Παραδόχθηκε όμως ότι λογμάχονταν τακτικά, καθημερινώς σχεδόν.

Ο δόκτωρ Ρίτσαρντσον καταλήγει λοιπόν στο συμπέρασμα ότι οι καρδιακές αυτές κρίσεις μπορεί να συμβούν σ' οποιαδήποτε ώρα της ημέρας ή της νύχτας κι' ότι δεν έχουν καμμία σχέση με τη σωματική δράσι ή με τη ψυχική κατάστασι του ατόμου.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΕΧΟΥΝ την ψυχολογία τους

Τά πυκνά, τά ίσια, τά σγουρά κτλ.

Υπάρχει μία ψυχολογία των μαλλιών, μάς λένε οι ειδικοί επιστήμονες. Όπως τα μάτια, ή φωνή, το μέτωπο κλπ., έτσι και τα μαλλιά μπορούν να μάς πληροφορήσουν για τον χαρακτήρα και την ψυχοσύνθεσι του ανθρώπου. Κάτι περισσότερο: κάθε είδος μαλλιών προσιδιάζει σ' έναν ώρισμένο τύπο. Οι παρατηρήσεις κι' οι στατιστικές που έγιναν κατά τα τελευταία χρόνια τα αποδεικνύουν με τρόπο αναμφισβήτητο.

Τά μαύρα μαλλιά

Ας δούμε, λοιπόν, ποιά είναι η ιδιαίτερη ψυχολογία των μαλλιών κι' άς αρχίσουμε από τα μαύρα.

Τά μαύρα είναι δύο ειδών: σκληρά και λεπτά.

Τά σκληρά μαύρα μαλλιά τά βρίσκουμε σε ανθρώπους, άνδρες και γυναίκες, στους οποίους τά ένστικτα, οι φυσικές ανάγκες, ή ερωτική διάθεσις κλπ. εκδηλώνονται με τρόπο επίμονο και όρμητικό.

Οι στατιστικές δείχνουν, εξ άλλου, ότι οι άνθρωποι με σκληρά και χονδρά μαλλιά έχουν προτίμησι στις άγροτικές και γενικά τις χειρωνακτικές εργασίες. Δεν ενδιαφέρονται για τα πνευματικά ζητήματα και δεν έχουν ιδεαλιστικές τάσεις. Άλλα τά ένστικτά τους είναι ζωηρότατα κι' εκδηλώνονται πολλές φορές με τόση όρμη, που κάνουν αυτούς τους άνδρους να μοιάζουν με τις τυφλές δυναμεις της φύσεως.

Τά μαύρα και λεπτά μαλλιά τά βρίσκουμε σε ανθρώπους, στους οποίους κυριαρχεί το αίσθημα και οι πνευματικές απαιτήσεις.

Μαλλιά μαύρα, λεπτά και σγουρά: ευαισθησία αλλά ταυτόχρονα χαρακτήρ δύστροπος και που δεν ικανοποιείται εύκολα.

Τά καστανά μαλλιά

Τά καστανά μαλλιά έχουν μεγάλη όμοιότητα με τα μαύρα και λεπτά: Στο ψυχολογικό επίπεδο, οι άνθρωποι με καστανά μαλλιά είναι ευαίσθητοι, ιδεολόγοι και ευγενικοί. Έχουν επίσης έντονη τάσι προς τον ρωμαντισμό.

Τά ξανθά μαλλιά

Τά ξανθά μαλλιά είναι λεπτά (κάποτε, μάλιστα, σε υπερβολικό βαθμό), ίσια ή σγουρά.

Τά ξανθά μαλλιά φανερώνουν πάντοτε μία υπεροχή των αισθημάτων άπέναντι των ένστικτων, που πνεύματος άπέναντι της ύλης, της ψυχής άπέναντι του σώματος.

Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι οι ξανθοί τύποι δεν είναι αισθησιακοί. Άλλα φθάνουν στον αισθησιασμό διά μέσου του αισθησιασμού της γυναίκας σήματος. Μία ξανθή γυναίκα π.χ. είναι πιο αισθησιακή από μία μελαγχροινή. Για να εκδηλώθ, όμως, ο αισθησιασμός της, που είναι κάποτε εξαιρετικά

έντονος, πρέπει να περάσει πρώτα από το στάδιο του αίσθηματος. Μ' απλούστερα λόγια, θα δώσει πρώτα σ' έναν άντρα, την καρδιά της κι' έπειτα όλα τά άλλα.

Οι ξανθοί κι' οι ξανθές είναι κατά κανόνα όνειροπόλοι και ευφάνταστοι. Για το λόγο αυτό ρέπουν προς τη χίμαιρα.

Τά κόκκινα μαλλιά

Δεν πρέπει να κάνουμε σύγχυσι μεταξύ των κόκκινων μαλλιών που πλησιάζουν περισσότερο στο ξανθό και των καθαυτό κόκκινων μαλλιών, που είναι σκληρά, πυκνά και δυνατά και πλησιάζουν περισσότερο προς τά μαύρα μαλλιά. Τό αν είναι ίσια ή σγουρά δεν έχει σημασία.

Οι άνθρωποι με κόκκινα μαλλιά, άντρες και γυναίκες, έχουν κατά κανόνα φλογεή και περιπαθή ιδιοσυγκρασία. Είναι ζηλότυποι για την άνεξαρτησία τους και δεν υποτάσσονται εύκολα. Τους εύχαριστεί να ζουν στο περιβάριο της κοινωνίας ή όπουδήποτε τά μην σέβονται τους νόμους της. Τείνουν πάντοτε στις υπερβολές, είτε προς το καλό, είτε προς το κακό. Υπερασπίζονται τις απόψεις ή τά συμφέροντά τους με βιαστικότητα. Στόν έρωτα είναι περιπαθείς και όρμητικοί. Άλλα και σε μεγάλο βαθμό έγωιστάι. Οι άνδρες μπορούν να θυσιάσθουν για μία γυναίκα. Άλλα δεν θ' αναγνωρίσουν ποτέ τις δικές της θυσίες γι' αυτούς. Οι γυναίκες είναι κατριπισιόζες και άναζητούν τον ιδανικό άντρα — σύμφωνα με τις απόψεις τους πάντοτε — που, άλλοιμονο, δεν τον βρίσκουν ποτέ. Καί γι' αυτό γίνονται δυστυχισμένες.

Άλλ' εκτός από τό χρώμα, σημασία κατά τους επιστήμονες έχει επίσης και τό αν τά μαλλιά είναι πυκνά ή άραιά.

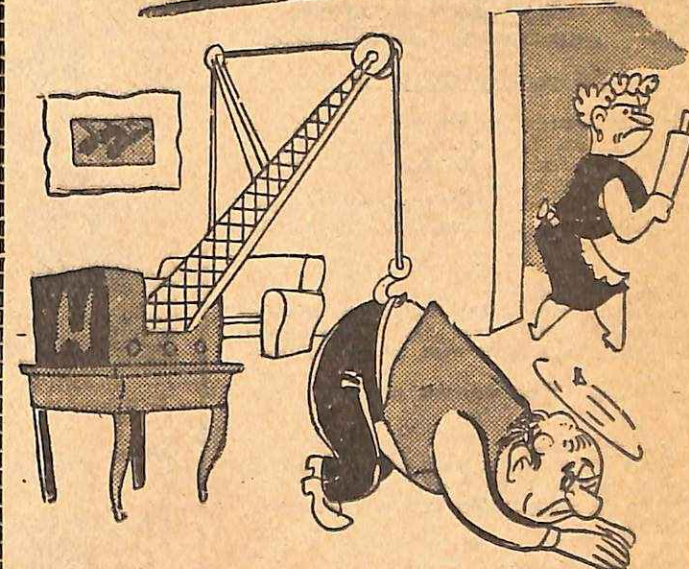
Οι στατιστικές δείχνουν ότι οι άνθρωποι που ζούν στις έσχές έχουν πιο πυκνά μαλλιά από τους κατοίκους των πόλεων. Τά μαλλιά των τελευταίων είναι άραιά, λεπτά και χωρίς μεγάλη άντοχή. Πρέπει να συμπεράσουμε, λοιπόν, ότι τά πυκνά μαλλιά δείχνουν άνθρωπο που βρίσκεται κοντά στη φύσι και που ή διανοητική και ψυχική του ανάπτυξις παραμένει σε χαμηλό επίπεδο. Τά λεπτά μαλλιά, αντίθετα, είναι σύμπτωμα έκφυλισμού.

Τό ίδιο δά μπορούσε να τη κανείς και για τά πολλά ή λίγα μαλλιά. Τά πολλά μαλλιά δείχνουν άνθρωπο στον οποίον τά ένστικτα κυριαρχούν άπόλυτα. Τά λίγα μαλλιά, αντίθετα, φανερώνουν ελάττωσι του δυναμισμού του ατόμου, αλλά και ύπεροχή του μυαλού σχετικά με τό σώμα.

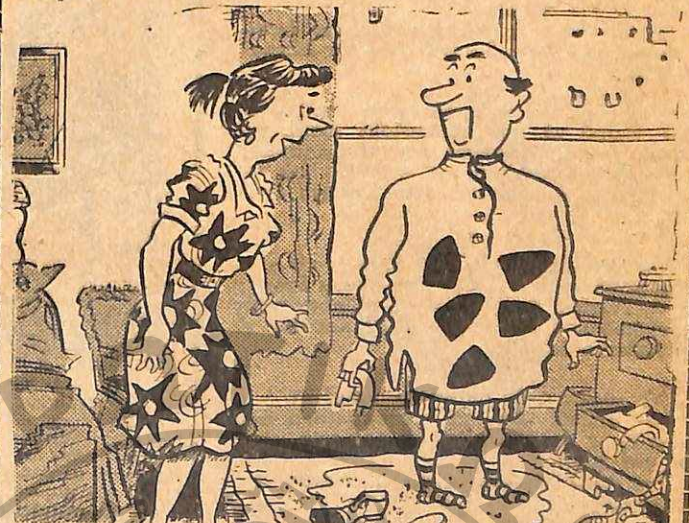
Και οι φαλακροί; Υπάρχει μία ιδιαίτερη ψυχολογία των φαλακρών; Αναμφισβήτητα ναι.

Οι φαλακροί διαίρουνται σε δύο μεγάλες κατηγορίες. Σε κείνους που έχουν διαρκώς τό μυαλό τους στη φαλάκρα τους. Καί σε κείνους που δεν την λογαριάζουν καθόλου και φέρνοντας σαν να μην ύπήρχε. Οι πρώτοι είναι δυστυχισμένοι. Η φαλάκρα τους δημιουργεί ένα σύμπλεγμα κατωτερότητος, που τους φέρνει σε μειονεκτική θέση άπέναντι της ζωής. Οι δεύτεροι δεν είναι ούτε περισσότερο ούτε λιγώτερο εύτυχισμένοι από άλλους.

Γελωτοθεραπεία

...Και τώρα, αγαπητοί μας άκροατάι, θα σας με-
ταδώσουμε την έκπομπή του 'Υπουργείου... 'Ανοικοδομή-
σεως...

Τι να σου κάνω, καυμένη; Πέντε φορές μου χτυπή-
σανε τό κουδούνι, ενώ σιδερώνω τό πουκάμισό σου!

Δεν προαίει μήνας από την ημέρα που βγαίνει από
δώ και ξανάρεται σ' αυτή την κατάσταση!
Είναι τόσο άπρόσεκτος σωφρό;
Όχι. Είναι έρωτευμένος με τη νοσοκόμο!

*

✱

*

*

+

*

★

☆

✱

*

BIENNEZIKH MOΔA

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟ ΙΑΤΡΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ
Το αρχαιότερο βιβλίο ιατρικών συνταγών του κόσμου είναι αυτό που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Είναι ένα βιβλίο των Σουμεριτών, ένος λαού που έζησε άλλοτε στη Βαβυλώνια. Έχει γραφή πρό 4.000 έτών σέ σφηνοειδή γραφή και διαβάστηκε μόλις έσχάτως από Αμερικανούς φοιηολόγους.

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Г. В. Л.

ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΙΚΟΣ — ΛΙΖΑ: Πρώην αγαπημένοι, πρώην ταιριασμένοι και πρώην σύζυγοι. ΑΛΕΚΟΣ: Κοινός φίλος τους. ΣΜΑΡΑΓΔΑ: Υπηρέτρια.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στην είσοδο ενός κινηματογράφου)

ΑΛΕΚΟΣ: Καλησπέρα, Λίζα.

ΛΙΖΑ: Καλησπέρα, 'Αλέκο.

ΑΛΕΚΟΣ: Τι γίνεται σεις; Χαθήκατε.

ΛΙΖΑ: Δηλαδή; Ποιοι «εμείς»;

ΑΛΕΚΟΣ: Μά..., εσύ κι' ο Νίκος.

ΛΙΖΑ: Ποιος Νίκος;

ΑΛΕΚΟΣ: Με δουλεύεις, Λίζα; 'Ο άντρας σου!

ΛΙΖΑ: 'Ο πρώην σύζυγός μου, θέλεις να πής.

ΑΛΕΚΟΣ: Σοβαρολογείς;

ΛΙΖΑ: 'Αμ' τί; 'Αστειεύομαι.

ΑΛΕΚΟΣ: 'Όποτε χωρίσατε;

ΛΙΖΑ: Τωκαωώρα; 'Εδώ και είκοσι μέρες!

ΑΛΕΚΟΣ: Και γιατί, βρέ παιδί μου;

ΛΙΖΑ: 'Ε, δεν μπορούσε να τραδηήσει περισσότερο αυτή η κατάσταση. Δεν υποφερότανε.

ΑΛΕΚΟΣ: 'Η κατάστασις;

ΛΙΖΑ: 'Ο Νίκος. Τώρα τελευταία μάλιστα είχε παραινεί.

ΑΛΕΚΟΣ: Σε ποιά ζήτημα;

ΛΙΖΑ: Στη ζήλεια. 'Από το πρώι που ζήμερνε ο Θεός τη μέρα, αρχίζαν φοβερές σκηνές ζηλοτυπίας. Γιατί άνοιζες το παράθυρο, γιατί πήρες εσύ το τηλέφωνο, γιατί βγήκες στη βεράντα, τί σου είπε ή φίλη σου, γιατί κίτταζες αυτόν με το μoustάκι, γιατί χαμογέλαγες στον ύπνο σου, γιατί, γιατί, γιατί! 'Αφόρητη κατάσταση σου λέω.

ΑΛΕΚΟΣ: Καί έφτασες στο σημείο να τον χωρίσεις;

ΛΙΖΑ: Τί νάκανα; Προτίμηση το διαζύγιο από το θάνατο.

ΑΛΕΚΟΣ: Διέτρεχες δηλαδή τον κίνδυνο να πεθάνεις από μαρasmus;

ΛΙΖΑ: 'Όχι. Κινδύνευα να με σκοτώση...

ΑΛΕΚΟΣ: Σάν πολύ τραγικά μου τὰ λές.

ΛΙΖΑ: Κάθε άλλο. Σκέψου μόνο, ότι στην τελευταία φρικτή σκηνή που-μού δημιούργησε, άρπαξε ένα βαρύ βάζο, και μου το σφύριξε κατακέφαλα.

ΑΛΕΚΟΣ: Κι' εσύ τί έκανες;

ΛΙΖΑ: 'Εσκυφα και το απέφυγα.

ΑΛΕΚΟΣ: Θέλω να πώ τί έκανες ύστερα από τή... Βολή;

ΛΙΖΑ: Δεν μπορούσα, βέβαια, να φτάσω στο έπιπεδο του Νίκου. 'Εγώ είμαι ανώτερος άνθρωπος, 'Αλέκο. Πήρα, λοιπόν, τὰ υπογάλκια μου και το άλλο πρωί ανέθεσα την υπόθεσι στο δικηγόρο μου. 'Ετσι νομίζω πως κάνουν όλοι οι πολιτισμένοι και ανώτεροι άνθρωποι.

ΑΛΕΚΟΣ: Σωστά! Πολύ σωστά!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ένα μπαρ)

ΝΙΚΟΣ: 'Αλέκο! Τί ά-πρόσπιτη κι' εύτυχής συνάντησις!

ΑΛΕΚΟΣ: Γειά σου, Νίκο. Βλέπω, ότι πανηγυρίζεις τήν... άπελευθέρωσί σου.

ΝΙΚΟΣ: 'Όποτε τάμαθες τὰ δικά μου;

ΑΛΕΚΟΣ: Ναί, τάμαθα.

ΝΙΚΟΣ: Καί πως σου φάνηκαν;

ΑΛΕΚΟΣ: Πως να μου φανούν; 'Απροσδόκητα και δυσάρεστα. Δεν έπρεπε να φτάσεις μέχρι εκεί.

ΝΙΚΟΣ: Μά δεν μπο-

ρούσε να γινή διαφορετικά. Μου είχε ψήσει το ψάρι στα χείλια. Με βασάνισε! Με τυράνισε! Με μπάφισε!

ΑΛΕΚΟΣ: Τί σούκανε δηλαδή;

ΝΙΚΟΣ: Με ζήλευε, 'Αλέκο! Με ζήλευε έξοργιστικά, άρρωστα, παθολογικά!

Κι' από τὰ σημερώματα έπιανε τον έξαψαλμο. Γιατί φεύγεις τόσο πρωί για τή δουλειά σου, γιατί ξυρίζεσαι κάθε μέρα, γιατί αλλάζεις τόσο τακτικά πουκάμι-

σο, γιατί χαιρέτησες τή γυναίκα του προϊσταμένου σου, γιατί άργησες έπτά λεπτά, γιατί θέλεις να πάμε στο θέατρο, γιατί καπνίζεις, γιατί σφυρίζεις, γιατί, γιατί, γιατί! 'Αμάν πιά! Δεν άντεχα άλλο!

ΑΛΕΚΟΣ: Ναί, αλλά μέχρι τὸ διαζύγιο, υπήρχαν ένα σωρό μετριοπαθέστερες λύσεις.

ΝΙΚΟΣ: Σε βεβαιώνω πως δεν υπήρχε καμμία!

'Υστερα μάλιστα από τήν τελευταία σκηνή...

ΑΛΕΚΟΣ: Τί σκηνή;

ΝΙΚΟΣ: 'Αλλο να σου τή λέω κι' άλλο να τή ζη-σες. Τής πέρασε από τήν άρρωστημένη φαντασία, ότι στα χείλια μου υπήρχε ένα 'χνος κραγιών κι' ώρμησε σαν τίγρι να με κατασπαράξη! Κι' άπάνω στη μα-νιά της, μου πέταξε τήν τσαγιέρα!

ΑΛΕΚΟΣ: 'Η Λίζα σου πέταξε τήν τσαγιέρα;

ΝΙΚΟΣ: Μάλιστα! 'Η Λίζα μου πέταξε τήν τσαγιέρα! Κανονικά θαπρεπε να τής πετάξω κι' εγώ τουλάχιστον τὸ μπουφέ. 'Αλλά, εύτυχώς, είμαι ανώτερος άνθρωπος!

ΑΛΕΚΟΣ: Καί τί έκα-νες;

ΝΙΚΟΣ: 'Ό,τι κάνει κάθε ανώτερος άνθρωπος σε τέτοιες περιπτώσεις. Πήγα κατ' ευθείαν στο δικηγόρο μου. 'Εγκρίνει τή στάσι μου;

ΑΛΕΚΟΣ: 'Απολύτως!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο γραφείο του 'Αλέκου)

ΣΜΑΡΑΓΔΑ: Καλημέρα σας, κύριε 'Αλέκο.

ΑΛΕΚΟΣ: Καλώς τή Σμαράγδα. Πως από δώ;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ: 'Ηρθα να σάς παρακαλέσω μήπως ξέρετε κανένα καλό σπιτί να με συστήσετε. 'Εμεινα χωρίς δουλειά, γιατί τ' άφεντικά μου χωρίσανε. Τὸ μά-θατε;

ΑΛΕΚΟΣ: Ναί, τὸ έμα-θα. Δεν έμαθα μόνο για ποιά λόγο χωρίσανε. Μήπως ξέρεis εσύ να μου πής;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ: Πως, να σάς πώ. 'Η κυρία όλο ζήταγε λύσσα και διασκέδα-σεις κι' όλο γκρίνιαζε. 'Ο κύριος πάλι τής έλεγε να πη στή μάνα της να του δώση τήν προίκα που του έταξε, για να τής κάνη λού-σα και να τήν πάη σε δια-σκέδασεις. Κι' από κουβέν-τα σε κουβέντα, έρχόντου-σαν στά χέρια. Στον τε-λευταίο καυγά τους μάλι-στα, ή κυρία του πέταξε μία τσαγιέρα κι' ο κύριος τής κοπάνισε στο κεφάλι ένα βάζο.

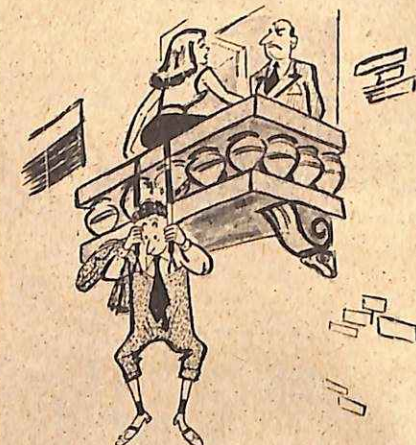
ΑΛΕΚΟΣ: Μωρέ, υπρά-βο «άνωτερότης»!...

(Αυλαία)

Γ. ΓΙΑΝ.

Χωρίς λόγια.

— "Ηθελα νάξερω πως σου πήγνε ή ιδέα πως είναι καποιος μαζί μου στο μπαλκόνι!"

— Τα αδιάβροχα μας τὰ δίνου- με με δοκιμή!

Τὰ μυδιτιά

ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Οι επί των συνεντεύξεων

ΔΕΝ υπάρχει συντάκτης με αποκλειστική άπασχόλησι τις συνεντεύξεις. 'Υπάρχουν συντάκτες, οι οποίοι μέσα στα πλαίσια των άλλων άπασχολήσεών τους προτιμούνται για τις συνεντεύξεις. Κατά ένα τρόπο ειδικεύονται.

Είναι διαφόρων ειδών συνεντεύξεις. Μιά ξένη προσωπικότητα θα φροντίσει να τη συναντήσει ένας συντάκτης, ο οποίος δεν θα είναι μόνο γλωσσολογικός, αλλά θα κατέχει και τὰ ζητήματα που πρόκειται να θέσει υπ' όψη του συνομιλητού του. Είναι ο λεγόμενος διπλωματικός συντάκτης, που παίζει και ρόλον συνδέσμου μεταξύ έφημερίδων και των ξένων άποστολών ή πρεσβειών. Γι' αυτό και άπευθύνονται σ' αυτόν όνομαστικά οι προσκλήσεις των ξένων διπλωματικών και πολιτικών υπηρεσιών, όταν πρόκειται να μιλήσει μια προσωπικότητα προς τον τύπο.

Βέβαια δεν είναι ανάγκη να έχη γνώσεις των μεγάλων διεθνών προβλημάτων ο συντάκτης που θα πάρη μια συνέντευξη με μια περαστική στήλη του κινηματογράφου, με μια διάσημη χορεύτρια ή με τήν «Μίς Έλλάς». Στις περιπτώσεις αυτές κινητοποιούνται κατά κανόνα οι άσχολούμενοι με τὰ πάσης φύσεως καλλιτεχνικά ζητήματα, οι οποίοι αυτά τὰ τελευταία χρόνια αποτελούν σε κάθε έφημερίδα μια δόκιμη διμοιρία, υπό τήν διεύθυν-σι του έπσημου καλλιτεχνικού συνεργάτου. 'Η συνέντευξη με μια στήλη του κινηματογράφου ή του χορού δεν είναι τόσο εύκολο πράγμα, όσο ίσως φαίνεται. Αυτός που θα λάβη τή σχετική έντολή από τήν έφημερίδα, πρέπει να κατέχει ήδη, έστω σε γενικές γραμμές, τον βίο και τήν πολιτεία τής στήρ, τις καλλιτεχνικές επιτυχίες, τις αίσθηματικές της περιπέτειες, τὸ όνομα του... μέλλοντος συζύγου της. Να κατέχει φυσικά, πρωτίστως, τὸ γενικό θέμα του κινηματογράφου, του χορού κλπ.

'Αν είναι ικανός, θα θέσει έξυπνα και κατά τὸ δυνατόν πρωτότυπα ερωτήματα. 'Αν είναι άδέλιος, πρωτόγονος, θα σπεύσει να ρωτήσει τὰ άπλο... εκατονταετηρίδων στερεότυπα: «Ποιός ήθοποιός σας άρέσει καλύτερα;» «Ποιά είναι τὸ έργο που προτιμάτε;» «Είσθε κατενθουσιασμένη από τήν 'Ελλάδα;»

'Αν είναι άπαράσκευος και άδέλιος ο συντάκτης, μπορεί να πάθη συμφορά. Καί νομίζω ότι δεν είναι μικρή ή συμφορά που υπέστην τὸ 1924, όταν ο «Ελεύθερος Τύπος» μου ανέθεσε —έντελως συμπτωματικά, διότι ήμουν ο πλέον άκατάλληλος και άδέλιος— να πάρω συνεντεύξεις με δυο διασημούς ήθοποιούς τής «Κομεντί Φρανσαίς» — τήν Ρομπιν και τὸν 'Α-λέξαντρ — έπάνω στα ζητήματα τής ύψηλης καλλιτεχνίας, για τὰ όποια είχα μεσάνυχτα.

Τους βρήκα τή στιγμή που έτοιμαζόνταν να έπισκεφθούν τήν 'Ακρόπολι. Και όταν τους έ-ξηγησα τὸ τί θέλω, μου άπάντησαν ότι δεν είχαν αντίρρησης να μου δώσουν τή συ-νέντευξη, αν τους συνάδευα ως τήν 'Ακρόπολι, γιατί δεν τους περίσσευε ούτε πέντε λεπτών καιρός. Δέχθηκα με μεγάλη, φυσικά, χαρά, αλλά, όταν φθάσαμε στον 'Ιερό Βράχο, οι δυο διασημοί καλλιτέχναι με παρεκάλεσαν, εις άντάλλαγμα τής συνεντεύξεως, να τους κάνω τάλλαγμα τής διάφορα τμήματα τής 'Α-τόν... οδηγώ στα όμορφα μνημεία και τὸν θη-σαυρόν του μουσείου.

Δεν ήταν σωστό, βέβαια, να άρνηθώ, αλλά

με περιέλουσε κρύος ιδρώς μόλις άκουσα τήν παράκλησι. Οι άρχαιολογικές μου γνώσεις δεν ήσαν άξιες θαυμασμού. 'Αρχισα να λέγω αυτά τὰ έντελώς στερεότυπα που λένε καμμία φορά στους ξένους οί... πλανόδιοι φωτογρά-φοι έπάνω στην 'Ακρόπολι και ενώ είχα τήν έντύπωσι ότι πήγαινε καλά ή υπόθεσις, δέ-χθηκα μερικές έντελώς άπροσδόκητες ερωτή-σεις από τους δυο διαπρεπείς ξένους μου, στις όποιες δεν ήμουν έτοιμος να άπαντήσω. Στο τέλος άντελήφθην ότι τὸ καλλιτεχνικόν ζεύγος που περίμενε από μένα να... φωτισθώ, ήξερε καλύτερα τὰ περί 'Ακροπόλεως, τήν ό-ποια είχε έπισκεφθί πολλές φορές σε προ-ηγούμενα ταξίδια. Τὸ άποτέλεσμα ήταν να συμπληρώσω έγώ τις άτελείστες άρχαιολο-γικές γνώσεις μου.

'Ας μη νομισθί ότι αυτοί που δίνουν συνεντεύξεις, σημαίνοντες ή μη, είναι πάντα πρόθυμοι να δεχθούν δημοσιογράφους. Μερικοί τους άποφεύγουν με άπάνταστη έπιμονή. 'Αλ-λοι προκαλούν μόνοι τους τις συνεντεύξεις. Δυσκολώτερα παίρνει κανείς συνέντευξη από τις προσωπικότητες του άστυνομικού δελτίου, παρά από τους γνωστούς πολιτικούς και δι-πλωμάτες.

Τὸ μεγάλο ζήτημα όμως δεν είναι να ξε-μοναχιάσθης μια προσωπικότητα και να τήν πείσης να σου δώση μια συνέντευξη. Τὸ ζήτη-μα είναι πως θα εκμαιεύσης εκείνο που θέ-λεις. Καί συνήθιστα ο συνομιλητής σου ξε-φεύγει σαν χέλι. Αυτό συμβαίνει συχνά στις περίφημες 'ήφρες κόνφερανς» που δίνουν με-γάλοι διεθνείς πολιτικοί και στρατιωτικοί πα-ράγοντες. Μια προσωπικότητα που μπορεί να μιλήσει επί ώρες, χωρίς να κατορθώσουν οι δη-μοσιογράφοι να τὸ άποσπάσουν τίποτε τὸ ι-διαίτερο, είναι ο Ναύαρχος Μασουμπάντεν.

Οι πολιτικοί μας ούτε υπήρξαν στο παρελ-θόν, ούτε τώρα είναι άπροσπέλαστοι. 'Ο 'Ε-λευθέριος Βενιζέλος δεχόταν προθυμότητα τους δημοσιογράφους. 'Ο Μιχαλακόπουλος, ο Καραντινής, ο Παπαναστασίου, ο Παναγής Τσαλδάρης, ο Κουνδύλης επίσης. 'Ο Ι. Μετα-ξάς από τήν ήμέρα που έκανε τή δικτατορία έκοψε τις συχνές έπαφές του με τους δημο-σιογράφους.

'Ο 'Αλέξανδρος Ζαΐμης δεν ήταν άπροσπέ-λαστος, αλλά και δεν έλεγε τίποτε... 'Απαν-τούσε στα δημοσιονομικά ερωτήματα με λακω-νικώτατες άποστολογίες, ή με... μορφασμούς. Σ' όλη του τήν πολιτική σταδιοδρομία, επί μακρής δεκαετηρίδης, δεν έδωσε περισσότερες από δέκα 'απλήρεις» συνεντεύξεις.

Συμβαίνει καμμία φορά — άς άποκαλύ-ψουμε και αυτό τὸ μυστικό — οι πολιτικοί να φέρνουν έτοιμες τις συνεντεύξεις, συνήθως ά-ζήτητες, στα γραφεία τής έφημερίδος. Μόνοι τους βάζουν τὰ ερωτήματα και μόνοι τους ά-παντούν. Αυτό τὸ είδος οι συνεντεύξεις δη-μοσιεύονται άς επί τὸ πλείστον σε κομματικές μόλις έφημερίδες.

Μεγάλη σημασία έχει να πάρη κανείς προ-τός μια ενδιαφέρουσα συνέντευξη από αυτές που προκαλούν γενικώτερη έντύπωσι. Φυσικά αυτό είναι ζήτημα καταταξήσεως τὸ άρμο-δίου λαγωνικού.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

1 'Ο γνωστός Γερμανός αυτοκινητιστής Χριστόφορος φόν Μάγκενμπουργκ προπονει-ται τώρα στη λίμνη τής Κωνσταντίας με μια πρωτότυπη βενζινακάτο, για να άπο-πειράθι τήν προσέχη άνοιξί να καταρρίψι τὸ παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητας τὸ είδους αυτού των πλωτών μέσων. 'Η βενζινακάτος του Μάγκενμπουργκ αντί καρίνας έχει τρία σημεία έπαφής με τὸ νερό και είναι εφο-διασμένη μ' ένα κινητήρα τύπου «Ιούγκουαρ» δυνάμειως 250 ίππων. 'Ός τώρα ο Μάγκεν-μπουργκ άνεπύξε ταχύτητα 170 χιλιομέτρα τήν ώρα. Με τήν ταχύτητα αυτή τὸ σκά-φος του άφηνει πίσω ένα σύννεφο από νερό και άφρούς, όφους 4 μέτρων και μήκους 60 και πλέον!...

2 'Όπως σας άναγγείλαμε ήδη, ο Τάυρον Πάουερ έγινε για δεύτερη φορά μπαμ-πάς, από τήν εποχή του γάμου του με τήν Αίλτα Κρίστιαν. Άλίως μερες άργότερα ό-μως έγινε και για δεύτερη φορά παπαός! 'Ο «Τάυρον» έχει από ένα πρώτο του γάμου μια κόρη, που όνομάζεται Στεφανία, που δεν έπαίξε ποτέ στον κινηματογράφο. 'Η φω-τογραφία μας πάρθηκε στα βαφτίσια τής εγγονής του Τάυρον, Χριστιαν, που ήταν μόλις 16 ήμερών. 'Η Χριστιαν έχει και μια μεγαλύτερη αδελφή, ηλικίας 2 χρόνων.

3 'Η βιβλιοθήκη τής πρωτεύουσής του Με-ξικού είναι ένα από τὰ περιεργότερα οί-κοδομήματα τὸς κόσμου. Τὸ έξωτερικό της χωρίς παράθυρα, διακοσμείται με άναπα-ραστάσεις από μωσαϊκά, παρμένες από τήν ιστορία τὸς Μεξικού. Τὰ άναγνωστήρια βρι-σκονται κάτω. 'Αριστερά διακρίνεται τὸ ά-γαλμα τὸς προέδρου 'Αλφρέδου, που τὸ 1949 ένέκρινε τή δαπάνη τής βιβλιοθήκης.

4 Οι τελευταίες μεγάλες θαλασσοταραχές έβρισαν έξω στην γαλλική πλάζ Σάμπλ-ντ' 'Ολόν μια μεγάλη ψοφία θαλάσσια χελ-ώνα. 'Η χελώνα αυτή είχε μήκος 1 μ. 75 και ζύγιζε 750 κιλά.

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

* Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, 57 μυθιστορήματα τὸς Ταρζάν κυκλοφόρησαν σε 35 εκατομμύρια άντι-τύπων και μετεφράσθηκαν σε 55 γλώσσες.

* 'Υπάρχουν, έξ άλλου, 87 ταινίες σχετικές με τὸν Ταρζάν.

* Πνευματικός πατέρας τὸς Ταρζάν ήταν ο 'Εντγκαρ Ρία Μπούρος, που πέθανε τελευταία στο Λος 'Αντζε-λες, σε ηλικία 74 χρόνων.

* 'Ηταν άμόρφωτος και χρησιμοποίησε λεξικό για να γράφη τις ιστορίες του. Τὸ άξιοσημείωτο εί-ναι ότι δεν είχε ιδί ποτέ τήν 'Αφρική, όπου δρώ ο ήρωας του.

* Από τις ιστορίες τὸς Ταρζάν, ο Μπούρος κέρδι-σε 10 εκατομμύρια δολάρια. Τὰ κέρδη των έκδοτών του ξεπέρασαν τὰ 90 εκατομμύρια.

* Δύο πόλεις έχουν σήμερα τὸ όνομα τὸς Ταρζάν. 'Η μια βρίσκεται στην Καλιφόρνια κι' ή άλλη στο Τέξας.

* 'Ο άνθρωπος είναι τὸ μοναδικό πλάσμα τὸς πλα-νήτου μας, που μπορεί να κοιμηθί άνάσκελα.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

καίωμα ήρθατε εδώ;

— Με το δικαίωμα της αγάπης προς τον άντρα μου. 'Αγάπησα το Γιώργο πριν από σας. Είστε μια παρέισακτη, πρό πάντων για το παιδί μου.

— Αλήθεια; είπε ειρωνικά η 'Ελένη. 'Εσείς δεν υπάρχουνε για τη Μαίρη, έμένα θεωρεί μητέρα της. Και με λατρεύει. 'Αγαπώ το Γιώργο μ' όλη μου την ψυχή και τώρα που βρήκε κοντά μου τη γαλήνη, δεν θα σας επιτρέψω να καταστρέψετε την ετυχία του.

— Ακολούθησε σιωπή. Φάνηκε πως τα λόγια της 'Ελένης έκαναν έντύπωση στη Ρένα, γιατί άρχισε να τρέμη και σε λίγο αναλύθηκε σε δάκρυα.

— Πού είναι η Μαίρη; ρώτησε σε λίγο σιγανά.

— Είναι με τον πατέρα της. Την παίρνει συχνά μαζί του. Το παιδί είναι πιά δέκα χρόνων.

— Δέκα χρόνων, επανέλαβε η Ρένα... Και δεν ξέρει πως εγώ, η μητέρα του, υπάρχω... Θέλω να τη δώ, να τη δω... Θα την περιμένω να γυρίσει, θα της φωνάξω πως εγώ είμαι η μητέρα της... Δεν έχετε το δικαίωμα να μου πάρετε το παιδί μου!...

— Σωστά, είπε η 'Ελένη. 'Όταν όμως μια μητέρα έγκυρως ταλειπά χρονία το παιδί της, ξεχνώντας τα καθήκοντά της, πνίγοντας μέσα της κάθε αγάπη, τότε πως το κρίνετε σεις αυτό; Γιατί, σύμφωνα με τα λόγια σας, πρέπει εγώ να φύγω τώρα... 'Ο Γιώργος όμως

Ταξίδι ΔΙΧΟΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

«Ο Γιώργος, όταν γύρισε το βράδυ, θέλησε να φιλήσει την 'Ελένη, αλλά εκείνη δεν τον άφησε».

Πάντα φοβόταν πως αυτό θα συνέβαινε κάποτε. 'Ακόμα και στις πιο εύτυχισμένες ώρες που περνούσε με το Γιώργο, αυτή ή σκέψι την κυρίευε και την έκανε να πονάει και ν' απελπίζεται. Μά πάλι κάποια φωνή της έλεγε μέσα της πως όλοι αυτοί οι φόβοι ήταν αστήριχοι. «Η Ρένα δεν θα ξαναγυρίσει πια. Δεν νοιάζεται ούτε για το Γιώργο, ούτε για το παιδί της...»

Κι' όμως, η γυναίκα που εκείνη τη στιγμή διέσχιζε τη δεντροστοιχία του κήπου και προχωρούσε άργα, προς τη βίλλα, δεν μπορούσε να είναι άλλη από τη Ρένα. Δεν την γνώριζε, ήξερε όμως πως ήταν ωραία. Ψηλή, μελαχροινή, υπερήφανη κι' εγωίστρια. Σ' αυτές τις στιγμές, η 'Ελένη ξαναζούσε το παρελθόν: Ξαναζούσε την ημέρα που ο Γιώργος, κουρασμένος κι' απογοητευμένος απ' το γάμο του με τη Ρένα, είχε έρθει κοντά της, μαζί με το παιδί του, τη Μαίρη, για να βρή παρηγοριά και συμπόνια. Και η 'Ελένη που τον αγαπούσε από καιρό, τον είχε δεχτή με άνειπτη χαρά, προσπαθώντας με τη στοργή της και τις φροντίδες της, ν' ανακουφίσει τον πόνο του.

Από την ημέρα εκείνη, ο Γιώργος είχε γίνει δικός της και η Μαίρη παιδί της. Τί την ένοιαζαν την 'Ελένη οι φλυαρίες των γειτόνων, τα κουτσομπολιά, οι επικρίσεις; Της έφτανε ότι αγαπούσε: κι' ότι ο Γιώργος είχε ξανάβρει κοντά της την ετυχία, τη γαλήνη.

— Όταν η άγνωστη χτύπησε το κουδούνι της βίλλας, της άνοιξε η 'Ελένη.

— Τι θέλετε; τη ρώτησε.

— Είμαι η κυρία Δαμίρη, είπε εκείνη αγέρωχα. Πού είναι ο άντρας μου;

— Ο κύριος Δαμίρης λείπει και δεν ξέρω τί ώρα θα γυρίσει, απάντησε ξερά η 'Ελένη.

— 'Ό! Είμαι υπομονητική, θα τον περιμένω, είπε ειρωνικά η Ρένα. Στό μεταξύ, θα κουβεντιάσουμε λίγο...

Και πρόσθεσε:

— 'Όραίο τό σπίτι του άντρα μου. Και τί νοικοκυρώση, τί καθαριότητα, πόσα λουλούδια!...

— Η 'Ελένη την κύτταζε παράξενα. 'Ενοιωθε γι' αυτή μίσος και αποστροφή. 'Η Ρένα προχώρησε, κυρία του έαυτού της, στο σαλόνι και στρογγυλοκάθισε στο ντιβάνι.

— Μου λέτε, επί τέλους, τί γυρεύετε εδώ μέσα; ρώτησε με όργη η 'Ελένη, βλέποντας την προκλητικότητα της Ρένας. Με ποιο δι-

είναι εκείνος που θ' αποφασίσει...

— Τό ξέρω, είπε σιγά η Ρένα. Ξέρω ακόμα όσα μου είπατε. 'Αλλά δεν έχω πια δυνάμεις... 'Ακούστε με, ξανάπε ύστερ' από μια μικρή σιωπή, είμαι άρρωστη, πολύ άρρωστη... Δεν ήθελα πριν να τ' ομολογήσω... Αυτός είν' ο λόγος που μ' έσπρωξε εδώ... Θέλησα να βρω καταφύγιο. Είμαι καταδικασμένη... Δεν με πιστεύετε;...

— Η Ρένα σήκωθηκε. 'Ηταν χλωμή κι' έτρεμε όλη.

— Πέστε στο Γιώργο, πρόσθεσε, πως μένω στο ξενοδοχείο «Μετροπόλ»... 'Αν θέλη να με δει...

— Η 'Ελένη δεν είπε τίποτα. Την είδε να φεύγει, να προχωρή με κουρασμένο βήμα μέσ' απ' τον κήπο. Δεν ένοιωθε γι' αυτή μίσος, παρά άπειρη συμπόνια...

Είχαν περάσει αρκετές μέρες από τότε. Κι' εκείνο το βράδυ, όπως και τ' άλλα, ο Γιώργος είχε άργήσει να γυρίσει. 'Απ' την ημέρα που η 'Ελένη του είχε πη πως την είχε επισκεφτή η Ρένα στο σπίτι τους, ο Γιώργος, όπως έλεγαν όλοι, συναντούσε ταχτικά τη Ρένα. Και η 'Ελένη ζούσε τώρα μέσα στην αγωνία.

— Όταν ο Γιώργος γύρισε το βράδυ, θέλησε να φιλήσει την 'Ελένη, αλλά εκείνη δεν τον άφησε.

— Δεν μπορείς να με συχωρέσεις; της είπε αυτός.

— Δεν φτάνει η συγγνώμη... Καθένας ακολουθεί το δρόμο του. Δεν φανταζόσουν πως η Ρένα μπορούσε να γυρίσει;...

— Ναι, κάποτε το φοβόμουν αυτό. 'Ηξερα όμως πως ήταν υπερήφανη. Τώρα όμως είν' άρρωστη, τρομοκρατημένη και γυρεύει βοήθεια, συμπόνια...

— Λοιπόν, είπε απότομα η 'Ελένη, τότε πρέπει να φύγω;

— 'Όχι, 'Ελένη, όχι έτσι... 'Εσύ 'σαι μέσ' στην καρδιά μου! Δεν θα μπορέσω να σε ξεχάσω ποτέ! 'Η γυναίκα που θα μνη έδω μέσα, δεν θα είναι ποτέ η γυναίκα που αγαπάω, αλλά μονάχα η μητέρα της Μαίρης... Πές μου πως με καταλαβαίνεις, 'Ελένη. Σ' αγαπώ, έζησα κοντά σου εύτυχισμένος, αλλά, φαίνεται, πως πρέπει να πληρώσω ακριβά την ετυχία μου...

— Έχεις δίκιο, Γιώργο. Πρέπει να φύγω. Πάω να ετοιμαστώ.

— Πώς θα μπορέσω να ζήσω δίχως εσένα; 'Ησουν η ζωή μου, τό φως μου!... είπε με συγκίνηση ο Γιώργος.

— 'Αν και μακριά, θα είμαι κοντά σου, τού απάντησε η 'Ελένη σιγά, με λυγμούς. Θα με ξαναβρίσκεις σε μιά ανάμνηση, σ' ένα τραγούδι, σ' ένα λουλούδι. 'Εγώ δεν θα σε ξεχάσω ποτέ! Και μιά ώρα θα ξαναγυρίσω...

Ναι, ίσως, μιά μέρα, θα ξαναγυρίσει, μιά μέρα πολύ μακρινά. Ποτέ δεν μπορούσε ούτε η ίδια να ξέρη... Κι' έφυγε μ' ένα σκληρό πόνο στην καρδιά.

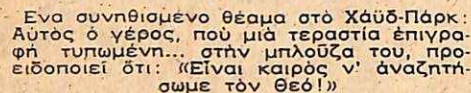
ΒΕΡΓΕΡΟΣ

ΥΠΑΡΕΙΣΤΡΙΕΣ

—'Όλο τό σίχ, σ' αυτό τό μοντελάκι είναι αυτό τό μπάλωμα!...

(Τού Α. Θεοφιλόπουλου)

Μέσα στην καρδιά τῆς βρεταννικῆς
πρωτεύουσας

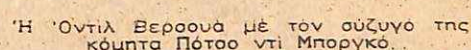
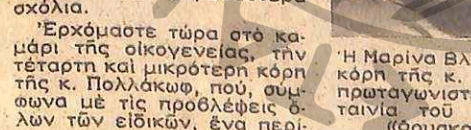
Η ύπαρξη ένα μέρος στον κόσμο, ο-

Το Χαΐδ Πάρκ είναι ένας αυτότελης μικρόκοσμος. Ένα αυθύπαρκτο Σύμπαν, που ζή αυτόνομα ξεχωριστά μέσα σ' ολοκληρωτή την Ύδρονειο. Δεν υπακούει σε κανέναν από τους γραπτούς και άγραφους νόμους, που διέπουν την ζωή των ανθρώπων.

Οι Άγγλοι, μολονότι απολαμβάνουν, από πολλά χρόνια, μία έλευθερία, που άρτεται — ακόμη και σήμερα — για πολλούς λαούς, — άκου τομπαρό, άπραγματίοιτο δεινρο, κατάλαβον ωστόσο, πως υπάρχουν και ώριμότερες έλευθερίες, που μία ώριμη κοινωνία δέν μπορεί να τις προσφέρει, χι ωρίς τόν κίνδυνο νά αύτοδυναστεύσθι.

Οι Άγγλιδες ξεχνούν τη σε-
μνοτυφία τους μόλις περά-
σουν τα σύνορα του Χάυδ-
Πάρκ.

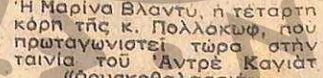
...ου. Οι περισσότεροι περ-
νουν αδιάφοροι, κόνιοντας
όλους διδولو περτίτο να γυ-
ρίσουν να δουν ένα θέαμα
που αποτελεί, στο κάτω-κά-
τω, για το Χάυδ Πάρκ, μια
καθημερινή και συνήθισμε-
νη υπόθεση!

Η Οντία Βερσουα και οί τρεῖς
ἀδελφές της

λαμπρο κινηματογραφικό μέλλον ανοίγε-
ται μπροστά της.

Πραγματικά, η κ. Πολλά-
κωφ ήταν στα νείατα της
χορευτριάς στην Αυτοκρατο-
ρική Όπερα της Πετρούπο-

Ένας

“Θησαυρός”

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Σουλδέστρ ξανάβαλε με φροντίδα τούς φακέλλους, τούς γεμάτους με τὰ γραμματόσημα, στο μεγάλο σιδερένιο κουτί, μαζί με τὸ δερματόδετο ἀλμπουμ καὶ τὰ κλειδωσε ὅλα στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του. Ἐπειτα, γυρίζοντας στὴ γυναῖκα του τὴ Τζούλια, τῆς εἶπε:

— Φτάνει γιὰ σήμερα! Εἶναι ὥρα νὰ πηγαίνω. Θὰ ξαναϊδωθοῦμε στὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ...

Ἦταν δώδεκα χρόνια παντρεμένη ἡ Τζούλια. Ὁ ἄντρας τῆς ἦταν καθηγητὴς τῶν Φυσικομαθηματικῶν στὸ Παρίσι. Ἀπὸ τότε ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ ἡ Τζούλια, ἦταν εὐτυχισμένη, γιατί εἶχε κάθε ἀνέσι: ἕνα εὐρύχωρο καὶ καινούργιο διαμέρισμα με μεγάλα παράθυρα, με καινούργια ἐπίπλωσι, με τηλέφωνο καὶ ἡλεκτρικὴ κουζίνα.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ κάνη τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ τῆς, ὅταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἐνοίωσε ἕνα συναίσθημα εὐχάριστο ὅταν σήκωσε τ' ἀκουστικό κι' ἀκουσε πὼς ἦταν ὁ Λουί, ὁ τρυφερός φίλος τῆς.

— Λοιπόν, στίς ἑξῆς;...

— Στίς ἑξῆς...

— Ἐχω μιά ἐκπληξὶ γιὰ σένα...

— Ἐκπληξὶ; ἀπόρησε.

— Μιά πολὺ ωραία ἐκπληξὶ! Νὰ με περιμένης κάτω ἀπ' τὸ γνωστὸ πλάτανο καὶ θὰ δῆς...

Ἀπασχολημένη με τὸ νοικοκυριό τῆς, ἡ Τζούλια σκεπτόταν σὰν τί μπορούσε νὰ ἦταν αὐτὴ ἡ ἐκπληξὶ. Δίχως ἄλλο, θὰ ἦταν κάτι τι τὸ ὠραίο! Ἀλλωστε ὅλα ἦταν ὁμορφα: τὸ ἦταν κατὰ τὴν ἡμέρη ζωὴ, ὁ ἄντρας τῆς, ποὺ ἦταν διάσημος καθηγητὴς καὶ πρὸ πάντων τὸ Παρίσι. Ἐνα μόνο τῆς ἔδινε κάποτε στὰ νεύρα: ἡ μανία ποὺ εἶχε ὁ Σουλδέστρ νὰ μαζεύη γραμματόσημα, νὰ τὰ ταξινομή κλεισμένους ὡρὲς μέσα στὸ γραφεῖο του, δίχως καν νὰ νοιάζεται γιὰ τὴν παρουσία τῆς...

Σὲ λίγο ἡ Τζούλια ἦταν ἑτοιμὴ νὰ βγῇ ἔξω. Ἐρρίξε μιά τελευταία ματιὰ στὸν καθρέφτη καὶ εἶδε με αὐταρέσκεια πὼς ἦταν πάντα χαριτωμένη, κομψή, νόστιμη, ἔτσι ποὺ νὰ προκαλῇ τὴν προσοχὴ καὶ τὰ βλέμματα θαυμασμοῦ τῶν ἀνδρῶν στὸ δρόμο.

Ὅταν ἔφθασε στὸν πλάτανο, δὲν ἦταν ἀκόμη κανεὶς. Ἀρχισε ν' ἀνησυχεῖ. Ἀξάφνα εἶδε ἕνα μικρὸ καφέ αὐτοκίνητο νὰ σταματᾷ μπροστά τῆς.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐκπληξὶ! Σοῦ ἀρέσει; ρώτησε ὁ Λουί, κατεβαίνοντας ἀπ' τ' αὐτοκίνητο.

Ἡ Τζούλια χτύπησε τὰ χέρια τῆς χαρούμενη, σὰν παιδί. Ἐπειτα μῆπκε μέσα, κάθησε πλάι στὸ Λουί καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν ἐξοχί.

Ὅταν ἔφτασαν σὲ λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, ἡ Τζούλια κύτταξε τὸ μπρασελέ τῆς καὶ, βλέποντας πὼς ἡ ὥρα εἶχε περάσει, θέλησε νὰ γυρίσουν πίσω. Ὁ Λουί ὅμως διαμαρτυρήθηκε, ἐπιμένοντας νὰ μείνουν ἀκόμα λίγο. Στὸ τέλος, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἡ Τζούλια ἤθελε νὰ εἶναι σπῆτι στὴν ὥρα τῆς δίχως ν' ἀλλάξῃ τίποτα ἀπ' τὶς συνήθειες τῆς.

Δὲν τῆς ἄρεσαν οἱ τραγωδίες, οἱ περιπλοκές, οἱ υποψίες. Ἦθελε νὰ ζῇ ἡρεμα, ὅπως πάντα, κοντὰ στὸν ἄντρα τῆς, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε καὶ τῆς πρόσφερε τὰ πάντα.

*

Ὅταν ἔβαλε τὸ κλειδί στὴν πόρτα καὶ μῆπκε, ἡ Τζούλια ἔμεινε ἀναυδὴ. Τὸ σαλόνι ἦταν φωτισμένο! Ἀνατρίχιασε δολόκληρη... Ὁ Σουλδέστρ εἶχε γυρίσει.

Γιὰ πρώτη φορὰ, ἔπειτα ἀπὸ δώδεκα χρόνια, ὁ ἄντρας τῆς εἶχε γυρίσει πρὶν ἀπ' τὴ συνθησισμένη του ὥρα! Τί ἐσήμαινε αὐτό;

Πῆρε ὕφος ἀποφασιστικὸ καὶ μῆπκε στὸ σαλόνι. Μαζί με τὸν ἄντρα τῆς, βρισκόταν κι' ὁ Μάξ, ἕνας στενὸς φίλος τοῦ Σουλδέστρ.

Ὁ Μάξ σηκώθηκε, ἔκανε ἕνα βῆμα καί, ἐνώνοντας τὰ χέρια του, τῆς εἶπε:

— Κυρία Τζούλια...

— Τί γυρεύεις ἐσὺ ἐδῶ; Σὲ φώναξε ὁ ἄντρας μου; τὸν ρώτησε.

— Τζούλια! τὴ μάλλωσε ὁ ἄντρας τῆς με δυνατὴ καὶ παράξενη φωνή.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του τὴν τρόμαξε. Ἐπειτα εἶδε τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του, ποὺ ἦταν ἀνήσυχη κι' ἐνοίωσε καὶ πάλι ἕνα ρίγος.

Δίχως ἄλλο, κάποιοι θὰ τὴν εἶχε δῇ με τὸ Λουί καὶ εἶχε εἰδοποιήσει τὸν ἄντρα τῆς. Καὶ τώρα αὐτὸς θὰ τῆς ζητοῦσε ἐξηγήσεις καὶ θὰ τῆς ἔκανε ἴσως καὶ καμμιὰ σκληρὴ ζηλοτυπία.

Ἡ Τζούλια τότε ἀποφάσισε νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα. Ρίχτηκε πάνω στὸν ἄντρα τῆς, τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε καὶ ἀρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Ὁχι, ὄχι, ὄχι, δὲν εἶναι ἀλήθεια, Σουλδέστρ!...

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε παράξενα, ἐνῶ ἡ Τζούλια, κλαίοντας, πῆγε καὶ κλειδώθηκε στὴν κάμαρά τῆς.

«Θὰ καταφέρω νὰ τὸν πείσω, σκεφτόταν, θὰ τὸν καταφέρω με κάθε θυσία. Καὶ δὲν πρέπει ἄλλη φορὰ νὰ διακινδυνέψω τὴν τιμὴ μου...».

Ἀνασῆκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ προσπάθησε νὰ καταλάβῃ τί ἔλεγε ὁ ἄντρας τῆς στὸ Μάξ. Ἀλλὰ δὲν ἄκουσε τίποτα. Ἀσυναίσθητα κύτταξε τὸ ρολοὶ τῆς. Ἐδεῖχνε ἑπτὰ καὶ τέταρτο, τὴν ἴδια ἀκριβὴς ὥρα ποὺ εἶχε δῇ ὅταν εἶπε στὸ Λουί ὅτι ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ σπῆτι τῆς.

Περίεργο! Ἀκούμπησε τ' αὐτὴ τῆς στὸ ρολοί: ἦταν σταματημένο!

Ἐτρεξε τότε καὶ κύτταξε τὸ ξυπνητήρι, ποὺ ἦταν πάνω στὴν τουαλέττα τῆς: ἦταν ἡ ὥρα ἐννέα!

Ἀπὸ τότε εἶχε σταματήσει τὸ ρολοὶ τῆς; Γι' αὐτό, λοιπόν, ὁ Μάξ βρισκόταν ἐκεῖ. Ἐρχόταν κάθε βράδυ στίς ὀχτῶ καὶ τέταρτο κι' ἔτρωγε μαζί τους. Γι' αὐτό κι' ὁ Σουλδέστρ ἦταν στὸ σπῆτι. Καὶ τίποτα δὲν ἦταν ἀκόμα ἑτοιμο: Οὔτε τὸ φαγητό, οὔτε τὸ τραπέζι!...

*

Κάποιοι χτύπησε τὴν πόρτα τῆς. Ἡ Τζούλια ὅμως δὲν ἀπάντησε.

«Τώρα θάρρη καὶ θὰ με διώξῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι», συλλογίσθηκε με τρόμο.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε σιγὰ καὶ φάνηκε στὸ κατῶφλι ὁ Μάξ.

Κυρία Τζούλια, τῆς εἶπε, μὴν κάνης ἔτσι, εἶδεμὴ ὁ Σουλδέστρ θὰ ὑποφέρῃ πάρα πολὺ. Ἐσφαλε βέβαια, ἀλλ' εἶναι τόσο εὐτυχισμένος! Ἐγὼ τοῦ τὸ εἶχα πῆ: ἔπρεπε νὰ σὲ εἶχε εἰδοποιήσει πὼς θ' ἀργοῦσε, γιὰ νὰ μὴ σὲ κάνῃ ν' ἀνησυχεῖς καὶ νὰ σ' ἀναγκάσῃ νὰ τρέχῃς ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν βρῆς. Μὰ ἡ εὐκαιρία ἦταν μοναδική. Σκέψου, ἕνα σπῆτι ἀπὸ τὸν γάμο! Μονάχα ἐξῆ ἀντίτυπα βρισκονται σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη. Τὸ ἕνα ἦταν ἐδῶ... Ἀλλ' αὐτὸς πρὸ τῆς εἶχε, φεύγει αὐριο τὸ πρῶτο. Ἐτοί ὁ Σουλδέστρ ἀναγκάστηκε νὰ πάῃ ἀπόψε νὰ τὸν βρῇ καὶ νὰ τὸν καταφέρῃ νὰ τοῦ τὸ πούλῃ. Γι' αὐτό τὸ λόγο, ἄργησε καὶ εἶναι τώρα τόσο δυστυχισμένος ποὺ σ' ἔκανε νὰ στενοχωρηθῇς!...

Μηχανικά, ἡ Τζούλια σκούπισε τὰ δάκρυά τῆς καὶ χαμογέλασε.

— Βλέπεις πὼς δὲν εἶναι τίποτα σοβαρό, ξανάπε ὁ Μάξ. Ἀπεναντίας, εἶναι μιά εὐτυχία, σχεδὸν μιά τύχη! Ξέρεις κάτι; Τὸ γραμματόσημο εἶναι ἀθηντικό καὶ πολὺ παλιό, εἶν' ἕνα ἀντίτυπο μοναδικό, ἀξίζει ἕνα ὀλόκληρο θησαυρό! Ἐλα τώρα νὰ φιλήσῃς καὶ τὸ Σουλδέστρ ποὺ σ' ἔκανε τόσο πολὺ νὰ ὑποφέρῃς!...

Ἡ Τζούλια πῆρε μιά βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ βγῆκε μαζί με τὸ Μάξ ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Μὰ ὠρκίστηκε νὰ μὴ ξανασυναντήσῃ τὸ φίλο τῆς.

PENE ΓΚΩΜΟΝ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ

των μαχών κι' οί κρότοι των καριοφυλλιών τύλιξαν το όμορφο είδύλλιο τους...

Η εμφάνιση, όμως, του τουρκικού στόλου από Αίγιο φάνταζε άσ...

ΤΟΥ 1821

Τὴν κατέβασαν κατόπιν στὸ λιμάνι καὶ τὴν ἔβαλαν
σ' ἓνα ἱστιοφόρο, ποῦ ἦταν ἀραγμένο στὴν προκυ-
μαία, μπροστὰ ἀπὸ τὸ τεῖχος τῶν Πέντε Ἀδελφῶν.
Εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐκεῖνος ποῦ τῆς εἶχε μιλήσει προηγουμένως τῆς ξανα-

▶ **TOY 1821**

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙ Σ

οηροδρομικούς σταθμούς και τις γωνίες των δρόμων τσιγάρα και έφημέριδες, μόλις πα-
ραδώσουν το έμπόρευμα στον πελάτη, τον
ευχαριστούν με μία χαριτωμένη γυναίκα
φωνή, και τον προσκαλούν να... ξαναπεράσει!

Μαντώ ἔτρεξε ἀμέσως στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα
της, τὴ Μύκονο, ὅπου ξεσήκωσε τοὺς συμπα-

ἀφρώστησε μαθαίνοντας τὰ ὅσα εἶχαν γίνεῖ. Ἀλλὰ συχώρεσε τοὺς κα-

...ρμιά τους στο Ναύπλιο, ή Μαντώ τον ακολουθούσε
Πολέμησαν μαζί στην Πελοπόννησο κι' έπειτα στη Στερεά. Οι καπνοί

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΕΙΚΟΣΙ χρόνια άποστολής, ζήλου, έργασίας, θυσίας στα άσπυα και τα νοσοκομεία την ανάδειξαν ως 'Ηγουμένη' σ' ένα μοναστήρι. Ήταν αυτή μια άλλη άποστολη, πιο λεπτή, πιο πνευματική που είχε για σκοπό την εξερεύνηση της γυναικείας καρδιάς. Έτσι, η 'Αδελφή Μαργαρίτα' άφησε, με λύπη, τα νοσοκομεία για ν' αφιερωθώ στα νέα της καθήκοντα.

Υποδεχτηκαν τη νέα 'Ηγουμένη' με λουλούδια, με δάκρυα χαράς, ενώ στην 'Εκκλησία', που μύριζε λιβάνι, υψώνονταν απ' τις γυναίκες φωνές οι ύμνοι προς το Θεό.

Όταν η πιο ηλικιωμένη καλόγρια παρουσίασε στη νέα 'Ηγουμένη' τις άλλες καλόγριες και τις δόκιμες, αυτή πρόσφερε μια νέα κοπέλα, δροσερή σαν τριαντάφυλλο, ένα πλάσμα με γαλανά μάτια και ξανθά μαλλιά.

— 'Η δόκιμη Δώρα Μπαλτιέ, είπε η γριά καλόγρια, παρουσιάζοντας τη νεαρή δόκιμη. 'Η 'Ηγουμένη' την κύτταξε προσεχτικά και της χάιδεψε απαλά τα μαλλιά. 'Επειτα, έσκυψε και τη φίλησε στο μάγουλο. Σαν έφυγε από κοντά τους, η 'Ηγουμένη' ρώτησε:

— Δώρα Μπαλτιέ, είπατε;

— Ναι, ένα πλάσμα ξυπνο, ευαίσθητο, κόρη από αγνώστους γονείς, που ασφαλώς θα γίνει καλόγρια...

— Από αγνώστους γονείς! Ξανάπε η 'Ηγουμένη' αψηχημένη. Παράξενο.

Φώναξε τη νέα κοντά της:

— Σε λένε, Δώρα, δεν είν' έτσι; Για πές μου, Δώρα, σ' αρέσει εδώ μέσα;

— Μαάλιστα, Μητέρα.

— Λοιπόν, θα γίνεις καλόγρια;

— Ναι, δεν έχω κανένα. Γύρεψα χρόνια τη μητέρα μου, μα δεν κατάφερα να τη βρω. 'Ετσι αποφάσισα να μπω σ' ένα μοναστήρι για να μην είμαι μόνη στον κόσμο, απάντησε σιγά η Δώρα, ενώ τα μάτια της γέμισαν δάκρυα.

— Μην κλαίς, παιδί μου. Είμαι τώρα εγώ εδώ... είμαι λίγο η Μητέρα όλων σας. Δεν θα είσαι ποτέ μόνη. Κι' έπειτα, δεν υπάρχει για όλον τον κόσμο μια Πανάγαθη Μητέρα στον Ουρανό;

Ήταν κουρασμένη, συγκινημένη, ταραγμένη, η 'Ηγουμένη' καθώς πρόσφερε αυτά τα λόγια και ζήτησε ν' αποσυρθεί στο κελλί της. 'Η Δώρα ήταν είκοσι χρονών! Μόνη, κόρη χωρίς γονείς, που μάταια είχε αναζητήσει τη μητέρα της! Πόση θλίψη!

Λουλούδια, ήλιος, δροσιά, καθαριότητα στο κελλί που περίμενε την 'Ηγουμένη' και πόση γαλήνη! Είχε επιθυμεί να βρεθεί μόνη, να μη σκέφτεται, να προσευχηθεί, να λησμονήσει. Μα τώρα τούτη η μοναξιά της έσφιγγε κάπως την καρδιά κ' ένοιωθε τον εαυτό της αρκετά κουρασμένο ψυχικά. Ξανάβλεπε μπροστά της τη Δώρα και νόμιζε πως την άκουγε ξανά να της λέη:

«Γύρεψα χρόνια τη μητέρα μου».

Ήταν μια κραυγή, μια όμολογία, και ύστερα τα λόγια εκείνα τα καυτερα που γύμνωναν την καρδιά: «Δε βρήκα τη μητέρα μου!».

Ήταν μια απελπισία, μια μομφή απρόσωπη, μια επιθυμία για δάκρυα. Και η 'Ηγουμένη' ξανάβλεπε τα γαλανά μάτια, τα ξανθά μαλλιά, το γλυκό ρόδινο πρόσωπο, γεμάτο νεύατα. Ήταν η Δώρα ένα λουλούδι ριγμένο στην άβυσσο, ένα πλάσμα που είχε αναζητήσει, ένα χελιδόνι δίχως φωλιά, μια ψυχή δηλητηριασμένη απ' την κούνια.

...Ίσως για όλ' αυτά από τότε που η 'Ηγουμένη' είχε ανάλαβει τα καθήκοντά της στο μοναστήρι ενδιαφερόταν πολύ για τη τρυφερότητα: μια ταραχή διάχυτη, κάτι περισσότερο από δύνη, κάτι το άμορφο, μια σκέψη που έμοιαζε με όμυστήριο. Και η 'Ηγουμένη' ένοιωσε δεύτερη αγωνία, πότερο φόβο! Είκοσι χρονών! Κόρη χωρίς γονείς! Μάτια γαλανά!...

«Εβγαλε το βέλο που συγκρατούσε τα μαλλιά της και κυτόχτηκε στον καθρέφτη. Ανατρίχιασε. Τό ίδιο χρώμα των μαλλιών της Δώρας!

Πόσοι μήνες είχαν περάσει; Ούτε η ίδια δεν ήξερε. Της φαινόταν πως ο χρόνος κυλούσε γρήγορα, βιαστικά και πως οι ώχτες ήταν άτέλειωτες! Και υπέφερε!

Ένα πρωινό ζήτησε να της φέρουν το φάκελλο της Δώρας. Όταν τον πήρε στα χέρια της, θέλησε να τον γυρίσει πίσω, μα δεν είχε τίποτα. Μόνο ανατρίχιασε καθώς τον κρατούσε.

— 'Η Δώρα είναι βαρειά άρρωστη, Μητέρα,

— Μην κλαίς, παιδί μου... Είμαι τώρα εγώ εδώ... της είπε η 'Ηγουμένη'.

— Μην κλαίς, παιδί μου... Είμαι τώρα εγώ εδώ... της είπε η 'Ηγουμένη'.

— Μην κλαίς, παιδί μου... Είμαι τώρα εγώ εδώ... της είπε η 'Ηγουμένη'.

— Μην κλαίς, παιδί μου... Είμαι τώρα εγώ εδώ... της είπε η 'Ηγουμένη'.

— Μην κλαίς, παιδί μου... Είμαι τώρα εγώ εδώ... της είπε η 'Ηγουμένη'.

— Μην κλαίς, παιδί μου... Είμαι τώρα εγώ εδώ... της είπε η 'Ηγουμένη'.

— Μην κλαίς, παιδί μου... Είμαι τώρα εγώ εδώ... της είπε η 'Ηγουμένη'.

— Μην κλαίς, παιδί μου... Είμαι τώρα εγώ εδώ... της είπε η 'Ηγουμένη'.

— Μην κλαίς, παιδί μου... Είμαι τώρα εγώ εδώ... της είπε η 'Ηγουμένη'.

— Μην κλαίς, παιδί μου... Είμαι τώρα εγώ εδώ... της είπε η 'Ηγουμένη'.

— Μην κλαίς, παιδί μου... Είμαι τώρα εγώ εδώ... της είπε η 'Ηγουμένη'.

— Μην κλαίς, παιδί μου... Είμαι τώρα εγώ εδώ... της είπε η 'Ηγουμένη'.

— Μην κλαίς, παιδί μου... Είμαι τώρα εγώ εδώ... της είπε η 'Ηγουμένη'.

είπε η καλόγρια πριν να φύγει. "Έχει μεγάλο πυρετό!"

— Βαρειά άρρωστη; ψιθύρισε με πνιγμένη φωνή η 'Ηγουμένη. Να καλέσετε άμέσως το γιατρό...

'Η καλόγρια βγήκε απ' το κελλί της 'Ηγουμένης.

Ίτσι, αυτή άνοιξε το φάκελλο της Δώρας Μπαλτιέ. Δεν είχε τίποτ' άλλο: μια χρονολογία. Μια χρονολογία κι' άναμσο απ' αυτή και τον ήλιο που φώτιζε το κελλί απλώθηκε ένας πέπλος. Μια χρονολογία: 20 Μαρτίου.

Το μυαλό της 'Ηγουμένης φάνηκε σά να σταμάτησε με μιάς. 20 Μαρτίου: σαν νάταν γραμμένη αυτή η χρονολογία με πύρινα γράμματα.

Τότε η 'Ηγουμένη' ξαναθυμήθηκε τη ζωή της, το σφάλμα της, το δράμα της. Ένας λυγμός την έπνιξε και τα δάκρυα μούσκεψαν τη χρονολογία.

20 Μαρτίου. Είκοσι χρόνια πριν!...

— Αισθάνεσαι καλύτερα; ρώτησε η 'Ηγουμένη τη Δώρα, λίγες μέρες αργότερα, όταν πιά είχε μεταλάβει.

'Η Δώρα ψιθύρισε ναι, μα η ψυχή της ήταν κιάλας μέσ' στα χέρια των αγγέλων. Όταν της έκλεισαν τα μάτια, η 'Ηγουμένη' λιποθύμησε και με κόπο τη συνέφεραν και την πήγαν στο κελλί της.

Την άφησαν εκεί, ώσπου να έτοιμάσουν τη νεκρή και να την πάνε στην 'Εκκλησία του μοναστηριού, απ' όπου θα γινόταν η κηδεία της την άλλη μέρα.

'Η 'Ηγουμένη' Μαργαρίτα, μέσ' απ' τα τζάμια του παραθύρου που έβλεπε στον κήπο κύτταξε αργότερα τη νεκρική πομπή που περνούσε.

'Η καμπάνα της 'Εκκλησίας χτυπούσε πένθιμα στον ανοιχτάκιό αέρα. Τότε, μη μπορώντας πιά να κρατηθεί, η 'Ηγουμένη' Μαργαρίτα πρόφερε τα λόγια που έκαιγαν το στήθος της τόσο καιρό:

— Κόρη μου, παιδί μου... αγαπημένη μου Δώρα!...

Και ξέσπασε σ' ένα θρήνο άτέλειωτο, και γονάτισε μπροστά στην εικόνα της Παναγίας, ικετεύοντάς την με σπαραγμό ψυχής, να τη συγχωρήσει για το μεγάλο σφάλμα της ζωής της, για το αμάρτημά της!...

ΖΟΖΕΦ ΠΕΡΡΕ

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

— Κι' η μητέρα;... είπε με τρεμουλιαστή φωνή.

— 'Η Ερμάνς δεν ξέρει ακόμα πως έχασε το παιδί της!...

— Πώς αυτό; 'Εξηγήσου...

— Ο Σάρλ διηγήθηκε με λίγα λόγια το τραγικό γεγονός.

— Καταλαβαίνεις τώρα τον πόνο μου; πρόσθεσε στο τέλος. Το παιδί μου... το κοριτσάκι μου... τόχασα μόλις γεννήθηκε!

'Η Μπλάνς τον κύτταξε, κατάχλωμη.

— 'Η Μαργαρίτα όμως ζή!... ψιθύρισε.

— Ναι!... κι' άκριβώς για να βεβαιωθείς γι' αυτό, έτρεξε εδώ! 'Αν ήξερες πόσο είχα παγώσει απ' τον τρόμο!...

'Ενοιωθα μια άκατανίκητη επιθυμία να βεβαιωθείς πως εδώ τουλάχιστον δεν είχε χτυπήσει ο θάνατος!

'Η νέα γυναίκα, κατασυγκινημένη, έσφιξε το χέρι του Τεβενέν.

— 'Ηθελα να βεβαιωθείς, συνέχισε εκείνος, πως δεν ήταν καταραμένος ο έρωτάς μας. Είχα ανάγκη να βρω μια άνακούφισι κοντά σου, με την αγάπη μας για το πλάσματάκι που μεν άπομένει.

'Η Μπλάνς δεν άπάντησε. 'Αφηνε τον πονεμένο πατέρα να κλαίει, κρατώντας το χέρι της.

— Τη δυστυχισμένη γυναίκα!... ψιθύρισε σε λίγο. Τί φριχτό ζυγνιμα την περιμένει!...

Συγχρόνως όμως, μια ρυτίδα αulάκωσε το μέτωπό της και μια σκιά πέρασε απ' τα μάτια της.

— Ναι, είναι δυστυχισμένη... κι' εγώ το ίδιο! είπε ο Σάρλ. 'Εγώ όμως έχω για παρηγορία την αγάπη σου... κι' έχω επίσης άλλο ένα παιδί, που θα σε κληνη την πιο ευτυχισμένη μητέρα.

— Την πιο ευτυχισμένη μητέρα!... πρόσφερε η Μπλάνς με παράξενη έκφραση. 'Εμένα!...

Σάπασαν πάλι κι' οι δυο. 'Επειτα από μερικές στιγμές, ο Σάρλ σήκωσε τα μάτια του και κύτταξε τη Μπλάνς.

— Τί σκέπτεσαι πάλι; τη ρώτησε.

— Σκέπτομαι, απάντησε εκείνη άργά, το άγγελούδι που πέταξε στον ουρανό. Και λέω με το νου μου πως ο Θεός θα...

2ος — "Όχι!... Κοριτσάκι! τραυλίσε ο Σάρλ.

'Εμειναν κι' οι δυο βουβοί. Μια σκέψη είχε περάσει απ' το μυαλό της Μπλάνς, άθελά της. 'Ο Σάρλ σήκωσε τα μάτια του, την κύτταξε κι' άπόρησε με την αλλοίωσι των χαρακτηριστικών της.

— Τί έχεις; τη ρώτησε η άνησυχία. 'Υποφέρεis μήπως; Πριν από λίγο, το πρόσωπό σου άκτινοβολούσε από χαρά, και τώρα εκφράζει ένα σκληρό πόνο...

— Δεν έχω τίποτε, σε βεβαιώ! Είμαι εύχαριστημένη που σ' έχω εδώ, κοντά μου, όλο δικό μου!...

— "Όχι, όχι, βλέπω πως έχεις κάποια άνησυχία.

— Κάνεις λάθος, σου τ' όρκίζομαι. Σκεπτόμουν απλώς. Αυτό είν' όλο...

— Σκεπτόσουνα; Τί πράγμα;

— Τα παράξενα και όδυνήρα καπρίτσια της Μοίρας, φίλε μου... Δυο κοριτσάκια απ' τον ίδιο πατέρα, ήρθαν στον κόσμο, σχεδόν την ίδια ώρα. Το ένα γεννήθηκε στη φτώχεια, ενώ τ' άλλο μέσα στα μετάξια και στις νταντέλλες. Για το ένα η ζωή θα ναι μια αιώνια πάλη, απ' την οποία θα βγύ ίσως νικημένο. Τ' άλλο, άπεναντίας, δεν θα γνωρίσει παρά μόνο χαρές...

— Σάπα! φώναξε ο Σάρλ, διακόπτοντας τη νέα γυναίκα. Σάπα, δυστυχισμένη!... Δεν είδες λοιπόν τα δάκρυα που γυαλίζουν στα μάτια μου;...

— Μα τί έχεις;

— Αυτό το κοριτσάκι που το ζηλεύεις... 'Η φωνή του Σάρλ πνίγηκε απ' τους λυγμούς.

— Αυτό το κοριτσάκι...

— Τί θές να πής; Τελείωσε λοιπόν!

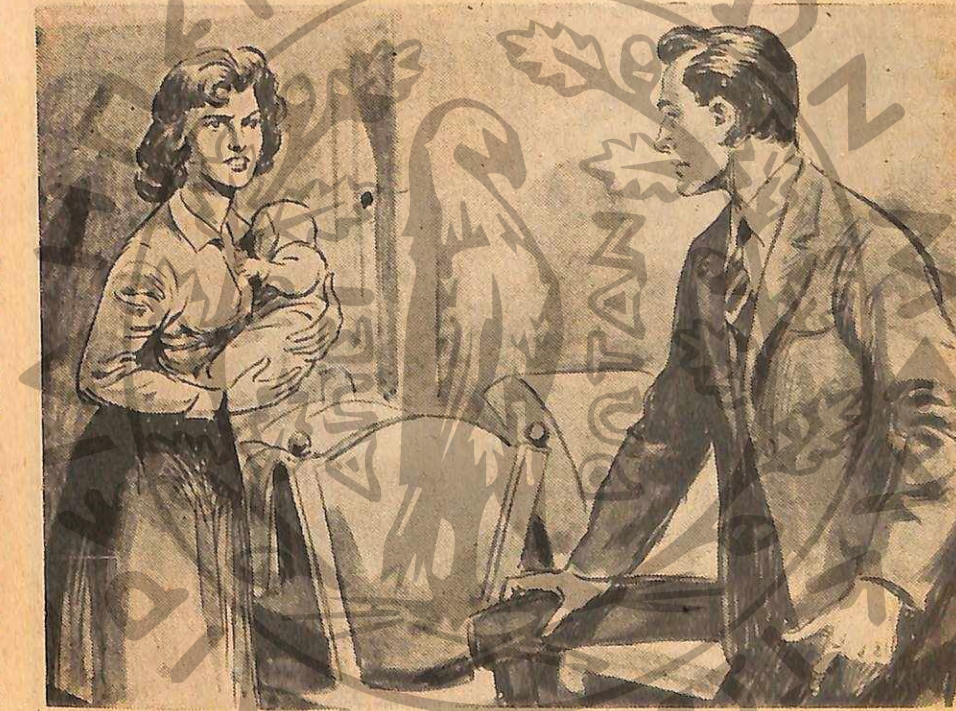
— Μου το ξαναπήρε ο Θεός!... Πέθανε!

— Πέθανε στον τοκετό;

— "Όχι... Πριν από λίγο, μέσ' στα χέρια μου!

— "Ω, φτωχέ μου φίλε!...

'Απλώθηκε σιωπή για λίγο. 'Η Μπλάνς είχε πάρει το καυτό χέρι του αγαπημένου της και τόσφιγγε ταιφερά.

— Λες πως άγαπάς την κόρη μας; τον ρώτησε άπότομος.

νοιώθε πώς θα λιποψυχοῦσε.

Εσκυψε πρὸς τὸ μωρὸ καὶ τοῦδωσε δλῆ της τὴν καρδιά μ' ἓνα τελευταῖο φιλὶ. Ἐπειτα ἔφυγε τρέχοντας, χωρὶς νὰ κυττάξῃ πιά πίσω της.

Ὁ Σάρλ τὴν ἀκολουθοῦσε, σὰν ζαλι-σμένος.

Διέσχισαν τὸ σαλόνι, τὴ σέρρα. Ἡ νέα γυναίκα ἀρπάξε τὸ μικρὸ πτώμα ποὺ εἶχε μείνει πάνω στὸν καναπέ, καὶ τὸκρυψε κάτω ἀπ' τὸ παλτό της...

Δίχως ν' ἀνταλλάξουν λέξι, πέρασαν ἀπ' τὸν κήπο καὶ ἔφθασαν στὴ μικρὴ πόρτα ποὺ ἔδλεπε στὸν ἔρημο δρόμο.

Ἐκεῖ μόνον σταμάτησε ἡ Μπλάνς, στρά-φθηκε καὶ πρόσεξε τὸ στόμα της στὸν ἀ-γαπημένο της. Τὰ χεῖλη τὸν ἐνώθησαν... μὰ ἦσαν παγωμένα, καὶ τὰ χέρια τοὺς ἔτρε-μαν, ὅταν σφίχτηκαν γιὰ τὸν ἀποχαιρετι-σμό.

Τὴν ὡδήγησε ὕστερα ὡς τὸ ταξὶ ποὺ πε-ρίμενε, καὶ τὴ βοήθησε ν' ἀνεβῇ.

Ἐκείνη κρατοῦσε σφιγμένο πάνω της τὸ νεκρὸ κοριτσάκι, κι' ὅλο τὸ σῶμα της ἀ-νατρίχιαζε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐσπῆ.

Μὰ κι' ὁ Σάρλ δὲν μπόρεσε νὰ μὴν ἀ-νατρίχιασθαι ἀπὸ τὸ μωρὸ, δὲν διέκρινε, στὴν ἀνταγμία τῶν φανερῶν τοῦ αὐτοκινήτου, τὰ ἀσπρά σπάρρανα ποὺ τύλιγαν τὸ μι-κρὸ πτώμα... Τραβήχτηκε πίσω ἀπὸ τὸ μι-κρὸ ἐκείνη τὴν πόρτα.

Ποῦ θὰ πάμε τώρα; ρώτησε ὁ σω-φέρ.

Ξαναγύρισε στὴν ὁδὸ Φενελόν, εἶπε ὁ Σάρλ. Γρήγορα ὅμως!

Καὶ τοῦδαλε στὸ χέρι ἓνα χαρτονόμι-σμα.

Ὅταν μὲ πληρώνουν τόσο κουδαρ-ντάδικα, τ' ἀμάρει μὴ κάνει φτερά! φώ-ναξε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ σωφέρ.

Καὶ ξεκίνησε ὁλοταχῶς.

Ὁ Σάρλ ἔμεινε στὴν ἴδια θέσι, ὥσπου ἔπαυε ν' ἀκούγεται στὸς ἔρημους δρό-μους ὁ θόρυβος τοῦ αὐτοκινήτου...

Δ'.

Ἐνας δικαστής

Τέλος, ὁ Τεβενὲν ἀποφάσισε νὰ ξανα-γυρίσῃ μὲς στὸ σπίτι.

Πράγμα παραξένο: Τώρα ποὺ εἶχε γί-νει πιά τὸ ἐγκλήμα, μὰ βαθεῖα γαλήνη εἶ-χε διαδεχθῇ μὲς στὴν καρδιά του τὴν τα-ραχὴ ποὺ τὴ σπάρραζε πρὶν ἀπὸ λίγο.

Ἐἶχαν τελειώσει ὅλα!... Εἶχε βάλει τὴν ἄλλη κόρη του στὴ θέσι τῆς νεκρῆς!

Ἡ σκέψι του δὲν πῆγαινε μακρύτερα. Μία μόνον φροντίδα τὸν ἀπασχολοῦσε: Ἐ-πρεπε νὰ μείνῃ πάντα ἀγνωστὸ σὲ ὅλους αὐτὸ ποὺ εἶχε συμβῇ, νὰ μὴν ἀποκαλυφθῇ ἀπὸ καμμιὰ ἐνδειξί!

Ἐκλείσε τὴν πόρτα τοῦ κήπου, μὲ τὴ μεγαλύτερη ψυχραιμία κι' ἔσβυσε μ' ἐπι-μέλεια τὰ ἱχνη τῶν βημάτων στὴν ἄμμο τῶν μονοπατιῶν ἀπ' ὅπου εἶχε περάσει μα-ζὶ μὲ τὴ Μπλάνς.

Διέσχισε ὕστερα τὴ σέρρα καὶ πέρασε στὸ σαλόνι, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μῆνι στὴν κρεβατοκάμαρα.

Ξαφνικά, ἔκαμε ἓνα βῆμα πίσω. Εἶχε δὴ νὰ στέκεται στὸ κατώφλι ὁ Πασκάλ, βου-βός, κατάχλωμος, τεντώνοντας τὸ χέρι του καὶ δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλό του τὴν κού-νια ὅπου κοιμόταν τὸ παιδί...

Ἐνας τρελλὸς τρόμος κυρίεψε τὸ Σάρλ γιὰ μὴ στιγμή. Ἀνατρίχιασε σύγκορμος.

Ἀμέσως κατόπιν ὅμως, ἤρμησε πάλι.

Ἄν ὁ φίλος του τὸν κατηγοροῦσε, θὰ τὰ ἀρνιόταν ὅλα, κατηγορηματικά! Εἶχε πάρει τὴν ἀκλόνητὴ αὐτὴ ἀπόφασι...

Τί ἤθελε ἄλλωστε ἀπ' αὐτὸν ὁ Πασκάλ; Κι' ἡ χειρωνακία του, ποὺ τὸν εἶχε τόσο ταραξί, εἶχε ἄρα γε τὴ σημασία ποὺ τὴς εἶχε δώσει αὐτός;

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ ρωτήσῃ, γιὰτὶ ὁ μέλων κληρικός τὸν ἀρπάξε ἀπ' τὸ μπρά-τσο καὶ τὸν τραβήξε μακριὰ ἀπ' τὴν κρε-βατοκάμαρα, στὸ γειτονικὸ σαλόνι.

Τί ἔκαμες, δυστυχισμένε; τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκοφ.

Δὲν σὲ καταλαβαίνω. Τί θές νὰ πῆς;...

Αὐτὸ τὸ παιδί ποὺ βρίσκεται μὲς στὴν κούνια... Ἐκείνη ἡ γυναίκα ποὺ ἦρθε ἐδῶ πρὸ ὀλίγου...

Ἐξακολουθῶ νὰ μὴν καταλαβαίνω, Πασκάλ.

— Τὰ εἶδα ὅλα, σοῦ λέω!... Καὶ δὲν τοῦμ' ἔνα μαντέψω...

— Τί εἶδες;... Τί σημαίνουν τὰ λόγια σου; ρώτησε ὁ ἔνοχος μὲ τὸλμη ὁλοένα μεγαλύτερη.

— Σάρλ! πρόφερε ὁ ἱεροσπουδαστὴς μὲ φωνὴ σοδαρή, ποὺ ἔκαμε τὸν ἄλλον ν' ἀνατρίχιασθῃ, ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ μείνῃ ἤρεμος. Πρὶν ἀπὸ δέκα λεπτά, κατέ-θηκα στὸ σαλόνι αὐτό, γιὰτὶ εἶχα ἀύπνια. Μὰ δὲν σὲ βρῆκα πιά ἐδῶ.

— Πραγματικά, ἐνοίωσα τὸ κεφάλι μου βαρὺ καὶ κατέβηκα νὰ κάνω ἓνα γύρο στὸν κήπο... Ἀπὸ κεῖ γύρισα τώρα.

Μὰ ὁ Πασκάλ δὲν φάνηκε νὰ ἀκούσει αὐτὴ τὴν ἀπάντησι.

— Ὅταν μπῆκα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, συνέχισε, ἡ ματιά μου ἔπεσε — ὅπως ἦ-ταν φυσικὸ — στὴν κούνια, ὅπου εἶχα ἀ-φίσει πρὶν ἀπὸ λίγο τὸ κοριτσάκι σου, κοιμισμένο ἤσυχα καὶ γλυκά... Φαντάζεται, λοιπόν, τὴν ἐκπληξί καὶ τὸν τρόμο ποὺ αἰ-σθάνθηκα, βρίσκοντας στὴ θέσι τοῦ ἓνα πτώμα...

— Ἐνα πτώμα; τραύλισε ὁ Σάρλ. Μὰ ὄχι, γελᾶσθηκες.

— Βρῆκα τὴ δύναμι νὰ συγκρατήσω τὴ φωνή ποὺ ἀνέβηκε ὡς τὰ χεῖλιά μου. Δὲν ἤθελα γιὰ κανένα λόγὸ νὰ ζυπνήσῃ ἡ μη-τέρα καὶ νὰ μάθῃ ἔτσι ξαφνικά τὴν ἀνε-πανόρθωτὴ δυστυχία ποὺ τὴν εἶχε βρῇ.

Μὴ βλέποντάς σε ἐκεῖ, ἔβγαζε νὰ σὲ βρῶ τὸν κήπο. Ἐπρεπε νὰ μάθης, ὅτι εἶ-χε συμβῇ — ἂν τὸ ἀγνοοῦσε ἀκόμη. Ἄν πάλι τὸξερεις κι' εἶχες καταφύγει κάπου γιὰ νὰ κλάψης μόνος, ἤθελα νὰ σὲ παρη-γορήσω καὶ νὰ σοῦ δώσω κουράγιο.

Μὰ τί εἶν' αὐτὸ ποὺ μοῦ λές, φίλε μου; Σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω, δὲν καταλα-βαίνω λέξι... Ἡ κοροῦλα μου κοιμάται ἐ-κεῖ, στὴν κούνια της, ὁλομόναχη. Εἶναι μὴν χαρὰ, ὅπως ἦταν ὅταν χωριστήκαμε...

— Κράτησα στὰ χέρια μου τὸ πτώμα της. Ἐνοίωσα τὴν παγωμένη ἐσπῆ τῆς σάρκας της, ψηλάφησα τὸ στήθος της ποὺ-χε πάψει ν' ἀνασαίνει, τὴν καρδιά της ποὺ δὲν χτυποῦσε πιά!

Μὰ κύτταξε, λοιπόν...

Τὸ παιδί ποὺ κοιμάται σ' αὐτὴ τὴν κούνια, δὲν εἶναι ἐκεῖνο ποὺ κοιμόταν πρὶν ἀπὸ λίγο καὶ ποὺ γεννήθηκε χτὲς τὸ βράδυ!

Μὰ ὁ ἰσχυρισμὸς σου εἶναι τελείως παράλογος...

Γιὰτὶ ἐπιμένεις ν' ἀρνήσαι, δυστυ-

Τῆς μηνιαίας «ἀδιαθεσίας», ζητήσατε ἀπὸ τὸ Φαρμακοποιὸ σας νὰ σᾶς προμηθεύσῃ ἐγκαί-ρως «TAMPAX» (Τάμπαξ).

Τὸ «TAMPAX» εἶναι τὸ καινούργιο, τὸ πῶ τέ-λειο μέσον γυναικείας ὑγιεινῆς τῆς ἐποχῆς μας. Τὸ «Τάμπαξ» φέρεται ἐσωτερικῶς. Πα-ρέχει ἀπόλυτὴ ἀσφάλεια. Δὲν ἐνοχλεῖ καθό-λου, δὲν ἐρεθίζει τὸ δερμα, καὶ σὰς ἀπαλ-λάσσει ἀπὸ τὴ γνωστὴ δυσάρεστὴ ὀσμὴ. Εἶναι τόσο ὁλοκρὶ καὶ εὐκόλο στὴ χρῆσι τοῦ, καὶ οἰκονομικὸ.

Μὲ τὸ «Τάμπαξ» ζενοῖσθετε τελείως καὶ κερ-δίζετε χρόμη καὶ χρόνον ποὺ ἄλλοτε πῆγαινε χαμένος.

Κυκλοφορεῖ σὲ πακέτο τῶν 10 ταμπόν, εἰς δύο μεγέθη, Νο 1, κανονικὸ καὶ Νο 2, μεγαλύτερο. Τὸ «TAMPAX» κατασκευάζεται στὴν Ἀγγλία.

χισμένε; Ἀφοῦ σοῦ λέω πὼς τὰ εἶδα ὅλα!... Βρίσκωμουν στὸ βάθος τοῦ κήπου, ψάχνον-τας γιὰ σένα, ὅταν ἀκούσα ξαφνικά ν' ἀ-νοίγῃ ἡ μικρὴ πόρτα ποὺ βλέπει στὸ δρο-μάκι... καὶ σὲ εἶδα νὰ μπαίνεις, μαζί μὲ τὴ γυναίκα ποὺ σὲ συνώδεε. Δὲν κατὰ-λαβα στὴν ἀρχὴ τὴν σήμανση αὐτὴ, καὶ θέ-λησα νὰ τρέξω κοντά σου, νὰ σοῦ μιλήσω.

Μὰ ἐσύ εἶχες κίολας ὡδήγησῃ τὴν ἀγνω-στη μέσα στὴ σέρρα. Σταμάτησα, λοιπόν, στὸ κατώφλι, ἐκπληκτικὸς καὶ τρομαγμένος.

— Ὁνειρεύτηκες, φίλε μου. Σοῦ τὸ ἐ-παναλαμβάνω, εἶδες ἓνα ἐφιάλητ...

— Ὁχι... γιὰτὶ, ἀπ' τὴ θέσι ποὺ βρι-σκόμουν καὶ χάρις στὸ φῶς ποὺ ἔρχονταν ἀπ' τὸ σαλόνι, τὰ παρακολούθησα καὶ τὰ κατὰλαβα ὅλα... Τέλος, σὲ εἶδα νὰ βγαί-νεις... Ἐνῶ ἐσύ συνώδεες ὡς ἐξω τὴν ἀ-γνωστὴ γυναίκα, ἔτρεξα ὡς τὴν κούνια.

— Ἐν' ἄλλο παιδί, ζωντανό, κοιμόταν ἐ-κεῖ, στὴ θέσι τῆς κόρης σου, ποὺ εἶχε ἔξα-φανισθῇ! Εἶναι ἀνῶφελο ν' ἀρνιέσαι, Σάρλ... Συνέβη ἐδῶ μέσα ἓνα δράμα μυστιριώδες, ἀντίθετο στὸ ὅσο καὶ τὸ νόμο... Εἶν' ἔ-τσι; Μίλησε, σ' ἐξορκίζω!

— Δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ τίποτε.

— Φίλε μου, ἀδελφέ μου, ξέρεις κα-λὰ πόσο σ' ἀγαπᾶω. Ποτέ δὲν ἀμφέβαλας γι' αὐτό!... Εἶσαι τὸ μοναδικὸ ἀγαπητὸ πλάσμα ποὺ μοῦ ἀπομένει στὸν κόσμῳ... Ὡ, μὴ μ' ἀφίνης στὸν τρόπο ποὺ βρίσκο-μαι!... Ἐκάμες μὴ κακὴ πράξι! Ὅλο νὰ μάθω ἀκριβῶς σὲ ποῖο σφάλμα παρασύρ-θηκες... Τί ἔκαμες, Σάρλ;

Ὁ Τεβενὲν κλονίστηκε, τσακισμένος πιά.

Ἐνας σπαρακτικὸς λυγμὸς ἀνέβηκε στὰ χεῖλιά του.

Ναί, λοιπόν... ψιθύρισε, σκύδοντας τὸ κεφάλι του, ὅπως μπροστὰ στὸν ἐξομο-λογητῇ. Ναί, καλὰ εἶδες!

— Ἐβλεπες, λοιπόν, στὴ θέσι τοῦ νε-κροῦ παιδιοῦ σου, ἐν' ἄλλο, ζωντανό;

Ναί!

— Δυστυχισμένε! Ἐνας παιδί ξένο...

— Ὁχι, ξένο. Εἶναι δικό μου κι' αὐτὸ τὸ παιδί... κόρη μου!

— Κόρη σου;... Ἐχεις λοιπὸν φιλενά-δα;...

Ναί!...

Κι' ἔφερεις μὲς στὸ σπίτι σου τὸν καρπὸ τῆς ἀπιστίας σου;

Ἀφσέ με νὰ σοῦ ἐξηγήσω, Πα-σκάλ...

Μίλησε. Σ' ἀκούω...

Ὁ ἱεροσπουδαστὴς εἶχε καθήσει, ἐνώ-νοντας τὰ χέρια του. Ἐμοιάζε σὰν δικα-στής ποὺ περίμενε ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπολο-γίαν ἐνὸς ἐνόχου.

Μὰ ἡ ἀπέραντη καλωσύνη ποὺ καθρε-φτιζόταν στὴ φυσιογνωμία του, ὁ βαθὺς πόνος ποὺ ἦταν ἀποτυπωμένος σ' αὐτὴν, φανέρωναν πὼς ἡ καρδιά του ἦταν γεμά-τη συμπτώσι γιὰ τὶς ἀδυναμίες τοῦ ἀμαρ-τωλοῦ ποὺ ἔσκυβε μπροστὰ του.

Ὁ Σάρλ ἄρχισε:

— Βρίσκωμουν στὴν Ἀνατολή, ὅταν παν-τρεύτηκα μὲ τὴν Ἑρμάνε ντὲ Σενεκούρ. Δὲν ἔμαθες, λοιπόν, τίς λεπτομέρειες... Ὁ-ταν γύρισε ἀργότερα ἀπ' τὴν Ἱερουσα-λήμ, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ γίνῃς παπάς, μπῆ-κες στὸ σεμινάριο. Στὶς ἐπισκέψεις ποὺ μὰς ἔκανες ἀπὸ τότε, ἔδλετες μονάχη τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι τῆς ζωῆς μας. Μὲ νό-μιζες ἴσως εὐτυχισμένο. Μὰ γελιόσουν...

— Ὅσο ἡ γυναίκα σου εἶναι καλὴ, ἀφοσιωμένη, πιστὴ... Γιὰ τί ἔχεις νὰ τὴν κατηγορήσῃς;

— Γιὰ τίποτε. Εἶναι ἀμεμπτῇ. Μὰ ὑ-πάρχει μετὰξὺ μας μονάχη ὁ δεσμὸς ἐκεῖ-νος ποὺ γεννιέται ἀπ' τὴ συμβατικότητα καὶ τὴ συνήθεια. Ὁ ἔρωτας, ποὺ πρέπει νὰ ἐνώνῃ τοὺς συζύγους, δὲν βασιλεύει στὸ σπίτι μας.

— Γελᾶσαι, Σάρλ... Ὁ ἔρωτας τῆς νό-μιμης γυναίκας δὲν ἔχει σχέση μὲ τίς ὁρ-μητικὲς ἐκείνες ἐκδηλώσεις, ποὺ χαρακτη-ρίζουν τοὺς ἐνόχους συνδέσμους καὶ ποὺ ἀποτελοῦν ἀργότερα τὴν τιμωρία τους. Ἡ Ἑρμάνε σ' ἀγαπᾶει ὅπως ὀφείλει ν' ἀγα-πάῃ μὴ τίμια γυναίκα.

— Ὁχι, Πασκάλ, δὲν μ' ἀγαπᾶει!

Ἦταν φτωχὴ, ζοῦσε μονάχη μὲ τὴ σύνταξι ποῦπαρνε ἡ μητέρα της, χήρα στρατηγοῦ. Μοῦκάναν ἐντύπωσι ἡ ὁμορφιά της, ἡ δυστυ-χία της, τὸ περήφανο θάρρος μὲ τὸ ὁποῖο ὑπέμενε τὴ φτώχεια. Πίστεψα πὼς τὴν ἀ-ναποῦσα, καὶ ζήτησα τὸ χέρι της.

— Κι' ἀπὸ τρία χρόνια τώρα, σοῦδωσε ποτέ καμμιὰ ἀφορμὴ παραπόνου; Ἐσύ ὁ ἴδιος δὲν μοῦ δήλωσες τόσες φορὲς πὼς ἦ-σουν εὐτυχισμένοι;

— Σοῦλεγα ψέμματα! Ὁχι, δὲν βρῆκα τὴν εὐτυχία στὸ σπίτι μου. Ἡ ζωὴ μου εἶναι τὸ συνεχὲς μαρτύριο ἐνὸς ἀνθρώπου, ποὺ προσπαθεῖ νὰ κερδίσι μὲ τὴν ἀγάπη μὴ καρδιά ποὺ τοῦ ἀντιστέκεται!

— Ὁχι μόνον δὲν μ' ἀγαπᾶει ἡ γυναίκα μου, ἀλλὰ καὶ ντρέπεται γιὰ μένα, γιὰ τὸ ἐπάγγελμά μου, ποὺ τῆς προσφέρει ὥστό-σο τὴν εὐημερία καὶ τὴν πολυτέλεια. Τὰ φιλιὰ της δὲν εἶναι παρὰ ἓνα χρέος ποὺ πληρώνει τίμια, χωρὶς ὅμως ποτέ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ψυχὴ της.

— Στὴ ζωὴ, φίλε μου, δὲν μπορούμε νὰ πραγματοποιήσουμε ὅλα τὰ ὄνειρά μας. Μόλις κατορθώνουμε νὰ κερδίσουμε μερικὰ ψίχουλα εὐτυχίας... Μὰ ἡ διάλυσι τῶν ἐλ-πίδων σου δὲν ἀποτελεῖ καθόλου δικαιολο-γία γιὰ τὸ σφάλμα σου!

— Ἡ δικαιολογία μου, Πασκάλ, εἶναι ὁ ἔρωτάς μου.

— Ἐρωτάς ἐνόχος!...

— Ὁχι, δὲν εἶναι ἐνόχος ἡ τρυφερὴ ἀγά-πη μου γιὰ τὴ Μπλάνς. Μὰς τὴν ἔβαλε μέ-σα στὴν καρδιά ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ Θεός σου! Αὐτὸς μὰς ἔνωσε!...

Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ διηγηθῶ τώρα πὼς ἀγαπηθήκαμε... πόσο παλέψαμε κρυφὰ γιὰ ν' ἀντισταθούμε στὴ δύναμι ποὺ μὰς ἐσπρω-νε τὸν ἓνα πρὸς τὸν ἄλλο. Δὲν θὰ σοῦ περι-γράψω τίς περιστάσεις ποὺ μὰς ἔνωσαν γιὰ πάντα... Σοῦ λέω μονάχη πὼς ἀγαπήμα-στε μ' ὅλο μαρὸ τὸ εἶναι, καὶ πὼς ποτέ δὲν τάρραξε τὴ γαλήνη τοῦ ἔρωτά μας μὴ ἀνόη-τη σκέψι ἐκ μέρους της, οὔτε μὴ ἀδικί ὑ-ποψία μου.

Μιὰ ἡ ἐγκληματικὴ πράξι ποὺ προήλ-θε ἀπ' αὐτὸ τὸν ἔρωτα...

Γιὰτὶ εἶναι ἐγκληματικὴ αὐτὴ ἡ πρά-ξι; Γιὰτὶ;...

— Ἡ ἀπατημένη Ἑρμάνε θὰ σφίγγῃ στὴν ἀγκαλιά της καὶ θὰ προσφέρει τὰ χά-δια της σ' ἓνα παιδί ποὺ δὲν θάναί δικό της.

— Ὅθ' τῆς ἀνῆκῃ στὸ ἐξῆς! Ὅταν θὰ ζυπνήσῃ, ἀντὶ γιὰ δάκρυα ἀπελπισίας, τὴν περιμένει μὴ ἀπέραντη χαρὰ... Δὲν ξέρει ἀκόμη τὴν κόρη της... Τί σημασία ἔχει σὲ ποιά θὰ δώσῃ τὸ φιλιὰ της; Ἀρκεῖ ποὺ θὰ διατηρήσῃ τὴν εὐτυχία τῆς μητρότητός της.

Βλέπεις λοιπόν πὼς δὲν πρόκειται γιὰ ἓνα ἐγκλήμα, ὅπως τὸ λές, ἀλλὰ γιὰ μὴ εὐεργεσία.

Μὰ τὰ φιλιὰ ποὺ θὰ δώσῃ στὸ παιδί, θάναί φιλιὰ κλεμμένα.

— Ὁχι, ἐφόσον δὲν ὑπάρχει πιά ἐκείνη ποὺ εἶχε δικαίωμα σ' αὐτά!... Στὴ θέσι ἐ-νὸς πτώματος ἔβαλα ἓνα παιδί ζωντανό, ποὺ θὰ τὸ ἀγαπήσῃ σὰν δικό της.

Δὲν τὸ ἤθελε ἔτσι ὁ Θεός! Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα ν' ἀντιτίθεσαι στὴ θέλησι Του!

— Ἀς μὴ κρίνῃ λοιπὸν ὁ Θεός. Δέχο-μαι τὴν ἀπόφασί σου θὰ βγάλῃ.

Κι' οἱ ἀνθρώποι;... Ἡ πλᾶστοπροσω-πεῖα τιμωρεῖται μὲ κατανάγκαστικὰ ἔργα.

Ποῖος θὰ τὸ μάθῃ;... Ἀῦριο θὰ γί-νῃς παπάς, καὶ θὰ φυλάξης στὸ βάθος τῆς καρδιάς σου αὐτὸ τὸ μυστικὸ ποὺ ἔμαθες τυχαῖα, σὰν νὰ πρόκειται γιὰ μὴ ἐξομολόγησι.

— Σάρλ, φίλε μου, σὲ ἱκετεύω καὶ πά-λι νὰ παραιτηθῇς ἀπ' τὸ ἱερὸσυλο αὐτὸ σχεδὶ σου! Οἱ ἐνόχοι δεσμοὶ εἶναι ἐφί-μεροι. Μὴ μέρα, θὰ σπάσουν αὐτὲς οἱ ἀλυσίδες, ποὺ τίς νομίζεις αἰώνιες...

— Ποτέ! Ποτέ!

— Γελᾶσαι... Σκέψου τὸ μέλλον!... Ἄν ἀργότερα ἀποκτήσῃς ἐν' ἄλλο παι-δί, μὴ κόρη, ἀπ' τὴ νόμιμη σύζυγό σου, πόσο θὰ υποφέρῃς βλέποντας τὴν ξεγε-λασμένη μητέρα νὰ μοιράζῃ τὰ φιλιὰ της ἀνάμεσα στὸν καρπὸ τοῦ ἐγκλήματος καὶ στὸ πραγματικὸ τῆς παιδὶ!...

Ὁ Σάρλ ἐνοίωθε τὴν καρδιά του νὰ φουσκώνῃ. Τὰ μάτια του βουρκώνανε. Ὑ-πόφερε φριχτά.

Εἶναι καιρὸς ἀκόμη, συνέχισε ὁ φί-λος του. Ὅλα μποροῦν νὰ διορθωθῶν. Θὰ πάρω τὸ παιδί καὶ θὰ πάω νὰ τὸ ἐπι-στρέψω στὴν ἀληθινὴ μητέρα του. Ὅθ' τῆς μιλήσω... Κι' αὐτὴ θὰ τὸ πάρῃ πίσω μὲ χαρὰ, γιὰτὶ σίγουρα δὲν ἔφερε τί ἔκανε τὴ στιγμή ποὺ δέχθηκε νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ.

Ἡ Ἑρμάνε θὰ ὑπομείνῃ μὲ χριστιανι-

κὴ καρτερία τὸ χτύπημα ποὺ τὴ βρῆκε. Ὅθ' φροντίσουμε ἐμεῖς οἱ δύο νὰ τὴν πα-ρηγορήσουμε... Ἀλλῶστε, ὁ πόνος εἶναι γόνιμος. Ποῖος ξέρει ἂν ὁ Θεός δὲν τῆς ἔστειλε ἐπιτήδεες αὐτὴ τὴ δοκιμασία, γιὰ νὰ γεννηθῇ ἐπιτέλους μὲς στὴ συντριμ-μένη μητρικὴ καρδιά της ἡ θερμὴ ἐκείνη ἀγάπη γιὰ σένα, ποὺ τῆς ζητοῦσες μάταια τόσον καιρό!

Πίστεψέ με, ἡ εὐτυχία κι' ἡ ἀγάπη δὲν μπορεῖ ποτέ νὰ βλαστήσουν στὶς ψυχὲς ποὺ ἔχουν μολυνθῇ ἀπ' τὸ ἐγκλήμα!...

Ὁ Τεβενὲν ἔξασπε σε λυγμούς, ἐνῶ ὁ νέος ἱεροσπουδαστὴς ἐξακολουθοῦσε:

— Τί πρέπει νὰ σοῦ πῶ, Σάρλ, γιὰ νὰ σὲ πείσω;... Δὲν ξέρω, δὲν βρίσκω τίπο-τε!... Μὰ σοῦ τ' ὀρκίζομαι στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς σου: Μοῦ τὸ φωνάζει ἡ συνεῖ-δησι μου πὼς κανεῖς ἓνα ἐγκλήμα!... Ρά-τα τὴν καρδιά σου, καὶ ἔλα σοῦ ἀπάντησι κι' αὐτὴ ὅπως ἐγώ... Ἐλα λοιπόν, δώσε μου τὸ παιδί!

Δὲν μπορῶ... τραύλισε ὁ Σάρλ. Δὲν ἔχω πιά δυνάμεις...

— Ἐλα, σοῦ λέω! Πρέπει... ὀφείλεις!...

Ὁ Πασκάλ τραβοῦσε σιγὰ-σιγὰ τὸν ἀνίσχυρο πιά φίλο του πρὸς τὴν μισοσκο-τεινὴν κάμαρα ὅπου κοιμόταν ἡ νέα μη-τέρα...

Ἐφθασαν κοντὰ στὴν κούνια. Ὁ Τεβε-νὲν ἔσκυψε, ἐνῶ ὁ σύν

ούτε ξαναφαινότουσαν. Μερικοί, όμως, ξαναγύριζαν, φέρνοντας το ευχάριστο χαμόγελο: — Ξέρει να ψήνη! — Να δοκιμάσω! — Να δοκιμάσεις!

Και δοκιμάσα. Βρίσκαμε δηλαδή έναν από τους κλασσικούς εύσχημους τρόπους για να βρεθώ κάποιο απόγευμα (τυχαίως) στο σπίτι της λεγόμενης, η οποία σε κάνει τεταρτάκι, αποχωρούσε, για να άσχοληθώ ιδιοχείρως με το ψήσιμο του «βαρύ» θωμανικού και όχι.

Μου τον σερβίριζε, τρέμοντας από αγωνία κι' εγώ, με τελετουργικές κινήσεις, τον δοκιμάσα.

— Λοιπόν; με ρωτούσε ο προσηνητής, μόλις φεύγαμε από το σπίτι.

Τον κυττούσα αὐστηρά και το «έκοβα το γελέκι»:

— Ήταν λιγότερο βαρύς απ' όσο πρέπει και δεν είχε καίμακι. Δεν μου κάνει η νύφη. Για τον ίδιο λόγο απέρριψα πολλές προτάσεις, χωρίς να λογαριάζω ούτε όμορφες, ούτε προίκες, ούτε τίποτα. Έμένα μ' ενδιέφερε να πάρω γυναίκα που να ξέρη να ψήνη καλό βαρύ θωμανικό και όχι, για να πάω να βολεθώ στους διάφορους καφενέδες.

Κι' οι μπόλικες σχετικές δοκιμές που είχα κάνει, μ' απερίπνευσε. Όλες ύστερουσαν από καφεψηστικές απόψεις. Όπου εαφικά έγινε το αναπάντεχο θαύμα.

Στο σπίτι της τελευταίας νύφης που μου προέβλεψε, ήπια τον καφέ των όνειρών μου. Ώ! Τί καφές ήταν εκείνος! Πραγματικό ποίημα!

Τρελλός από ένθουσιασμό και χωρίς να συζητήσω άλλες λεπτομέρειες, άσημαντες άλλωστε, κανόνισα τη δουλειά στο άψε-σβύσε. Και την Κυριακή έγινε ο γάμος.

Θα παραλείψω τα έπουςιδωδη — πρώτη νύχτα, συγκινήσεις και λοιπές σαχλαμάρες — για να φτάσω στο ουσιαστικό: στον καφέ.

Μόλις τέλειωσε ο «μην του μέλιτος» — στην πραγματικότητα μόνο δεκάημερο — επανακαίσαμε στη «φωλίτσα» μας και το επόμενο πρωί τέντωνσα την άριδα μου, περιμένοντας να μου προσκομίση η γυναίκα μου τον βαρύ θωμανικό και όχι.

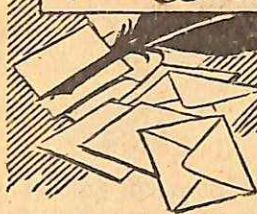
Ώ! Τί καφές ήταν εκείνος! Πραγματικό αίσχος!

— Ξέρεις, μου δικαιολογήθηκε, τον καφέ που ήπιες τότε, δεν τον είχα ψήσει εγώ, αλλά ο πατέρας μου που δουλεύει ταμπής στο καφενείο «Η Ωραία Αρκαδία».

Τινάχτηκα έξω φρενών, ντύθηκα κι' έβαλα πλώρη για την «Ωραία Αρκαδία». Βρήκα τον πεθερό μου, τον παραπονηθέντα για την απάτη και τον παρακάλεσα να μου ψήσει στα σέλα τα ένα καφεδάκι. Τον ήπια και καλμάρισα.

Κι' έτσι γίνεται κάθε μέρα. Απολαμβάνω ένα ιδέωδη βαρύ θωμανικό και όχι στο καφενείο που δουλεύει ο πεθερός μου κι' ύστερα επιστρέφω στο σπίτι και πλένω το φλυτζάνι του παληοκαφέ που επιμένει να μου ψήνη η γυναίκα μου. Κι' η μόνη ανησυχία που έχω, είναι να μην πεθάνω. Όχι η γυναίκα μου. Ο παθερός μου... Γ. ΓΙΑΝ.

Η αλληλογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

«H Froso Karanidou, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού ηλικίας 19-22 χρόνων. Η δε Μαρο Doki με Έλληνες του εξωτερικού ηλικίας 25-30 χρόνων. Η διεύθυνση και των δυο είναι: Bakirkoy Yeni Mahalle Tagayarci Fethi Sok. No 10, Istanbul Turkiye. Η Lefki Marginou, (14 χρόνων), ζητεί αλληλογραφία με Έλληνα 18-28 χρόνων. Η διεύθυνση της είναι: Rue Madrassa Sanaya Port Tewfik, Egypte. Η Ermioni Barba Yenigarsi No 57, Beyoglu, Istanbul Turkiye, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική, γαλλική ή ιταλική γλώσσα. Η Maroula Ioannidou και η Chrisso Nicolaidou, 10 BOD 4 C.L.U. MELF 15, Egypte, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο. Η Δανάη Ξανθοπούλου, 68ος Περικλέους 25, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέους στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Οι κάτωθι ναυτικοί μας, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες: Takis Angelou, Antoine Guinis και Andreas Antoniadis, S/S Fotini, C/o Carras Ltd. 9 Union Court Old Broad St. London E.C. 2, England. Δύο δόκιμοι πλοίαρχοι που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα, Νικ. Τσιόγαν και Μαρίνος Κοντάρας. Η διεύθυνσή τους είναι: S/S Ioannis Gouladris, Port Churchill, Canada. Ο Georgios Katsalas, S/S Eleni, Messers d. P. Hadulis Co, 6 Lloyds Ave, London E.C. 3, England. Αλληλογραφία με Έλληνες 17-22 χρόνων ζητεί και ο George Fergadis, 2nd Mate, S/S Demosthenes, C/o Universal Sea Carriers Ltd. 52 Broadway, New York 4, N.Y. U.S.A.

Αλληλογραφία με Έλληνες ζητούν και οι κάτωθι άναγνώστες μας του εξωτερικού: Michel Michailopoulos και Antonios Periclidis, rue Akka No 8, Maison Zogli, Port-Said, Egypte, Aristotelis Nicolaidis, Vassilios Papadopoulos και Evripidis Vassiliadis, C/o Emmanuel Vardavas, Rue Said No 47, Port Said, Egypte. Georges Vardoulis, C/o Salon Portocallis 18 Midan Saad Zaylou, Port Said, Egypte. Telis Vranas (26 χρόνων)

RED VENUS

Το κόκκινο της Αφροδίτης και 9 άκομω ώραι νεοι φωτεινοί χρωματισμοί του ROUGE χειλέων MICHEL θα δώσουν εις τα χείλη κάθε γυναίκας τον χρωματισμό που ταιριάζει στον τύπο της.

Ζητήσατε παντού το νέον ROUGE MICHEL εισαγωγής κατ' ευθείαν εκ Νέας Υόρκης

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ & ΑΘΩΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 42
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΟΥΓΙΟΣ - ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 45
Ζητούνται Αντιπρόσωποι δια τας Έπαρχιας.

«Αττική, Grèce. Τάκης Ψαλτόπουλος (32 χρόνων), Λεωφ. Βασ. Κωνσταντίνου 31, Θεσσαλονίκη, Grèce. Θεόδωρος Λαμπρινάκος, Λαϊκή Τράπεζα, Πειραιεύς, Grèce. Κωνσταντίνος Χατζηνικόλας, χωρίον Καλύδια, Ρόδος, Grèce. Θάνος Ρόξος (19 χρόνων), Άγίας Σοφίας Ε' 12, Πάτρα, Grèce. Χρήστος Σκάτσας (19 χρόνων), Νόρμαν 122, Πάτρα, Grèce. Γεώργιος Κόγιας, Ταξιαρχών 11, Βέροια, Grèce. Άσημάκης Άσημάκοπουλος, Φιλοξένους 22, Αθήνη, Άθηναι, Grèce. Θεόδωρος Μπακασέτας, Ζευγολατί, Κορινθία, Grèce. Χρήστος Μουδινάκης και Νικόλαος Διαβάτης, Ν. Μάρκη, Τρίπολις, Grèce. Σάκης Άμώρης, Άθηναι 42, Πειραιεύς, Grèce. Γεώργιος Μαργαθιάς, Τομαζή 5, Πύργος, Ηλεία, Grèce. Τάκης Κυριαζόπουλος, Καμινιότα, Τρίπολις, Grèce. Άλξάνδρος Γιαννέλλος, Χείρωνας 8, Πόρτ Άθηναι, Βόλος, Grèce. Ι. Παγγιωτόπουλος, Δειφίου 7, Παλαιά Κομουνόπου, Άθηναι, Grèce. Μάριος Άλξάνδριδης, Πινάρου 11, Θεσσαλονίκη, Grèce. Άδάμ Γραμματικός, Poste Restante, Τρίπολις, Grèce. Παναγιώτης Ταίγας, Βίρνον Λιθογράφων, Ευρυτανία, Grèce. Άντώνιος Άλξάνδρος και Πότης Άλξάνδρος, Ζακύνθου 23, Πύργος, Ηλεία, Grèce. Πρόδρομος Έρουκιάν, Καπετάν Γέρμα 82, Πειραιεύς, Grèce. Ο Άρης Καραυζής, Καστοριά, Grèce, ζητεί να αλληλογραφήσει με μια Αμερικανίδα ηλικίας 16-18 χρόνων. Ο Νικόλαος Στεφανόπουλος και ο Ιωάννης Δρόσος, Κατάκλων, Ηλεία, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες, που θα επιθυμούσαν να ανταλλάξουν γραμμάτια μαζί τους. Ο Γ. Δημητριάδης (35 χρόνων), 40 Έκκλησιών δρ. 10, Βύρων, Άθηναι, Grèce, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με μια Έλληνίδα καλής οικογενείας. Ο Παναγιώτης Νινιός, Άμμος Άριος, Καλάμα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες της Κύπρου και της Αμερικής στην ελληνική και αγγλική γλώσσα. Ο Μίμης Έιπίδης, Άχιλλεύς 94, Καλλιθέα, Άθηναι, Grèce, θέλει να αλληλογραφήσει με μαθητάς όλου του κόσμου στην ελληνική γλώσσα. Ο Ιωάννης Ζερβός, Αλόλου 46, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες με σκοπό την ανταλλαγή κάρτ-ποστάλ. Ο Μπίλος Λάτσης, Ζήνωνος 40, Ν. Ίωνια, Άθηναι, Grèce, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με νέους που ενδιαφέρονται για τα βιβλία και τον αθλητισμό. Ο Παναγιώτης Βλασσόπουλος (20 χρόνων), Κωπαίδος 31, Πειραιεύς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες της Αμερικής. Ο Λεωνίδας Καραμυρίδης, Άμμορ, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες της Κύπρου στην ελληνική γλώσσα. Ο Γεώργιος Τουλιότος, Μητσόπουλου 3, Άθηναι, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες που θα επιθυμούσαν να ανταλλάξουν κάρτ-ποστάλ.

Οι κάτωθι άναγνώστες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού: Γεώργιος Βραζόπουλος, Μελεάδου 18, Άνω Πετράλωνα, Άθηναι, Grèce. Γεώργιος Μποτσίνης και Ιωάννης Κοητικός, 68ος Επαμεινώνδα, Θήβαι, Grèce. Νικόλαος Σιδερόπουλος, Αμαλιδός 12, Δραπετσώνα, Πειραιεύς, Grèce. Κωνστίνος Γραμματικός, Λισίων 10, Άθηναι, Grèce. Νικήτας Σαρακιάκης, Ελ. Βενιζέλου 19, Χανιά Κρήτης, Grèce. Άγγελος Άποστολάκης, Χωρίον Σούδα, Χανιά Κρήτης, Grèce. Παναγιώτης Μακρόπουλος, Πλάτωνος και Κερατσινίου 29, Άθηναι, Grèce. Ιωάννης Μαργαρίτης (19 χρόνων), Κολοκωτώνη 15, Άγιοι Ανάργυροι,

Οι κάτωθι στρατιώτες μας, ζητούν αλληλογραφία με νέες Έλληνίδες του εξωτερικού: Τάκης Άλξάνδρος και Πάρις Βαρδαρόπουλος, Β.Π. ΑΡΗΣ Β, Σ.Τ. 902. Γ. Παρθένιος, Ιον. Σμήνης, Μοίρα Κ.Τ.Ε.Σ., 123 Π.Τ.Ε., Σ.Τ.Α., Τ.Γ.Α. 1010. Μάριος Γεωργόπουλος, 53ον Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 917Γ. Γεώργιος Ιωάννου, ΚΕΔ ΤΟΔ, 2ος Λόχος (Μη)σεως, Β.Σ.Τ. 902. Σαύρος Γαρούφαλος, Κ.Ε.Ν. Α.Ν., Β.Σ.Τ. 902. Κίτσος Μεκούρης και Τζών Στάμος, 1650 Μονάς Θεώνων, Β.Σ.Τ. 904. Μάριος Έλπιδοφόρος, Κ.Ε.Ν. Κορινθίου, 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Λάκης Άποστολίδης και Γεώργιος Ξανθοπούλος, Μοίρα Έπιτελείου Άεροπορικής Βάσης, 110, Πτέρυξ μάχης, Β.Σ.Τ. 904.

Μιά Έξυπνη Κλοπή

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΙΣ άπέραντες αίθουσες του μεγάρου του κόμματος φόν Ζέν. στη Γενεύη, δινόταν μια μεγαλοπρεπής δεξίωση.

Όλη η άριστοκρατία πλημμύριζε τα σαλόνια του χορού. Οι όρχηστρες σκόρπιζαν την ευθυμία και το κέφι. Άδαμαντοκόλλη και στους λαιμούς των ώραιων κυριών.

Η κόμησησα, όρθια, υποδεχόταν τους προσκαλεσμένους της και με τ' άθρονα χρυσαφικά της, φάνταζε σαν ξωτική νεράιδα των παραμυθιών.

Στη γωνιά μιάς αίθουσας, ένας ύψηλός, άντρας, παρακολούθουσε τη συγκέντρωση. Έπιανε τη σαμπάνια του και φαινόταν ότι τον άπασχολούσε κάποια σκέψη.

Τί συλλογίζεστε, αγαπητέ μου Κέλμαν; τον ρώτησε ο Χάρ-ρίσον, ο άκόλουθος της αγγλικής πρεσβείας.

Ο Κέλμαν, που ήταν επιβεβαιωμένος της Γενικής Άσφαλείας, τον προσκάλεσε να καθήση κοντά του.

Ήπιαν μερικά ποτήρια σαμπάνια κι' άρχισαν να μιλούν.

Σε μια στιγμή, ένας κύριος μ' έξυπνη φουσιστογυμνία, τους πλησίασε... Ήταν ο βαρώνος Ίζελ, έρασιτέχνης ντέτεκτιβ. Τους χαιρέτισε και ψιθύρισε:

— Άπό ώρα σας παρακολουθώ, Κέλμαν, και βλέπω, ότι είσαστε στενωχωρημένος. Νομίζετε πως άποψε βρίσκεισθε εδώ πολλά διαμαντικά. που με τη λάμψη τους σκανδαλίζουν πολλούς... Μου φαίνεται πως δεν έχετε άδικο που στενωχωρίστε.

Ο Κέλμαν κούνησε το κεφάλι του. Ο Ίζελ γύρισε ύστερα τα μάτια του στον στολισμένο με πανάκριβα κοσμήματα γυναικόκοσμο και είπε:

—Νά!... Ένας επιδέξιος λωποδύτης, θάκανε άποψε εδώ χρυσές δουλειές... Μά που είναι ο κόμης φόν Ζέν; Πίνουμε τη σαμπάνια του, καπνίζουμε τα πούρα του, φιλήσαμε το χέρι της κόμησησας, μά τον κόμπα δεν τον είδαμε πουθενά...

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια του και μιά σπαραχτική φωνή άκούστηκε εαφικά. Πεταχτηκαν άμέσως κι' οι τρείς, παραέρισαν τον κόσμο και μπήκαν στη διπλανή σάλλα, άπου αντίκρισαν ένα τρομακτικό θέαμα...

Ο κόμης φόν Ζέν και τέσσερις κυρίες, βρισκότουσαν κάτω στο πάτωμα, άναίσθητοι. Οι κυρίες ήταν γυμνωμένες άπό τα κοσμήματά τους. Κι' άπό τον κόμπα έλειπαν το πορτοφόλι του και τα βαρύτιμα δαχτυλίδια του.

Ο Κέλμαν έφραξε την πόρτα με το πελώριο κορμί του, εμπόδιζοντας τον κόσμο να μπει μέσα. Ο Ίζελ πάλι φρόντισε για τη μεταφορά των θυμάτων στην κρεβατοκάμαρα της κόμησησας. Άμέσως κατόπιν, κάλεσε τρείς γιατρούς. Έπειτα άρχισαν να κάνουν μια προσεκτική έρευνα. Βρήκαν δυό άσημαντα πράγματα: Ένα κομμάτι γάλα βουτηγμένο σε κάποιο χημικό υγρό, νοτισμένη άκόμα, και μια μικρή άμπουλα, σπασμένη.

— Κέλμαν, είπε ο ντέτεκτιβ, μια ιδέα πέρασε άπό το μυαλό μου και θέλω να βεβαιωθώ αν είναι άληθινή... Κυττάξτε το σαλονάκι... Νά, το τραπέζι με τα πέντε άναποδογυρισμένα καθίσματα. Έδώ βρέθηκαν τα θυμάτα, ναρκωμένα. Ένα παράθυρο βρίσκεται άπέναντι, που βλέπει στον κήπο του μεγάρου. Άλλο δεν υπάρχει. Η πόρτα πάλι βλέπει στο σαλόνι, που ήταν ο κόσμος. Λοιπόν, κλείστε το παράθυρο κι' έλάτε να βρούμε έξω. Κι' άφού κλειδώσουμε την πόρτα και βάσουμε να τη φυλάη ένας άστυφύλακας, εγώ θάκατεβώ για δυό λεπτά στον κήπο κι' έσεις θ' ανακρίνετε τα θυμάτα, πρόχειρα. Έπειτα, θά συναντηθούμε στην είσοδο αυτού του σαλονιού. Και θά μπουέ με μαζί μέσα. Έχω το σχέδιό μου, Κέλμαν...

Βγήκαν, λοιπόν, άπό το σαλόνι και κλειδωσαν καλά την πόρτα. Έδωσαν έπειτα το κλειδί σ' έναν άστυφύλακα, ένώ άλλοι άστυνομικοί εμπόδιζαν την έξοδο στον κόσμο. Πριν τελειώσουν οι άνακρίσεις, δεν μπορούσε να φύγει κανείς.

Πέρασε έτσι μια ώρα. Ο Ίζελ κι' ο Κέλμαν ξανασυναντήθηκαν και μπήκαν πάλι στο σαλόνι.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτα, μουμύρισε ο Κέλμαν. Τα θυμάτα έξετάστηκαν. Δεν έβρουν τίποτα! Λένε ότι, εκεί που μιλούσαν για κάποιο κοσμικό σκάνδαλο, μια μυρωδιά τούε χτύπησε εαφικά στη μύτη. Άπό εκείνη τη στιγμή, έχασαν τις αισθήσεις τους και μόλις πρό όλίγου έγυπνησαν...

— Άυτό ήταν όλο;... άπόρησε ο Ίζελ. Και όμως, Κέλμαν, πρέπει να ψάξουμε έδώ μέσα καλά!...

Άναποδογύρισαν τότε τα ντιβάνια, χτύπησαν τούς τοίχους, ξεκρέμασαν ζωγραφικούς πίνακες, μά τίποτα!...

Ο Ίζελ θέλησε ύστερα να ξεκρεμάση μια θαλασσογραφία για να έξετάση τον τοίχο. Πρόσεξε τότε πως το πλαίσιο της ήταν πολύ έλαφρό.

Ναί... Ήταν κούφιο! Το κύτταξε καλύτερα και, πιδόνοντας με το δάχτυλό του έναν κρίκο μικροσκοπικό, που βρισκόταν στην άκρη του, τον τράβηξε άπότομα.

Τότε φάνηκε μπροστά στα κατάπληκτα μάτια τους μια κρύπτη μυστική, γεμάτη άπό τα κλεμμένα κοσμήματα.

Ο Ίζελ χλώμιασε. — Άκούστε, Κέλμαν, είπε. Ποτέ δεν φανταζόμουν πως θαδύαιναν άληθινές οι υποτάξεις την άμπουλα άπ' έξω άπό το παράθυρο και ναρκώσε τα θυμάτα με το περιεχόμενό τους. Μά κατάλαβα γρήγορα πως άυτό ήταν άδύνατον. Πρώτο: Παρ' όλη τη χτεσινή βροχή, δεν φαινότουσαν ίχνη βημάτων κάτω άπό το παράθυρο. Ούτε και κανένα δέντρο είναι κοντά, για ν' ανέβη ο κακοποιός και να πετάξη την άμπουλα. Έπειτα, αν ο κλέφτης την πετούσε άπ' έξω, κάποιος θά το αντίλαμβανόταν... Τα θυμάτα όμως βρέθηκαν ναρκωμένα... Σημείον, ότι κάποιος γνωστός τους, κοντά τους, θρυμάτισε την άμπουλα, δίχως να νοήσουν τίποτα.

Δεύτερο: Άφού ο κλέφτης ήταν γνωστός, τα κοσμήματα θά έπρεπε να βρίσκονται έδώ μέσα... Νά τα κρατούσε επάνω του δεν γινόταν, γιατί θά φοβόταν την έρευνα της άστυνομίας. Ούτε και να φύγη μπορούσε, γιατί θά προκαλούσε ύποψίες ή φυγή του... Στην άρχή, λοιπόν, φοβήθηκε μήπως τά είχε κρύψει κάπου άλλο μέσα στο μέγαρο. Μά οι όδοί μου ήταν άδικοιολόγητοι, γιατί η κλοπή άποκαλύφθηκε άμέσως, πράγμα που σημαίνει, ότι δεν είχε προφάσει να τα κρύψει άλλο... Κέλμαν, ζως γελιέσαι, αλλά πρέπει να πάρουμε τα δακτυλικά άποτυπώματα του κόμησησας...

Ο Κέλμαν εαφονίαστηκε, μά δεν είπε τίποτα. Άνέβηκε στην κρεβατοκάμαρα και, με κάτσια,

πρόφασι, έδωσε στον Ζέν να πιή ένα δροσιστικό ποτό. Έπειτα πήρε κρυφά το ποτήρι με τα άποτυπώματα των δαχτυλίων του και το έδωσε στους ειδικούς άστυνομικούς, για να τα συγκρίνουν με τ' άποτυπώματα που βρέθηκαν σ' ένα κομμάτι της άμπουλας.

Ήταν τα ίδια!... Και να τώρα ποιά ήταν η άλήθεια:

Ο κόμης φόν Ζέν είχε χάσει στα χαρτιά και στις ήπποδρομίες την περιουσία του. Θέλοντας τότε να βρή όπωσδήποτε χρήματα, έγινε κλέφτης! Νάρκωσε, λοιπόν, τα θυμάτα του, σπάζοντας με τρόπο την άμπουλα με το ναρκωτικό και ο ίδιος βούλωσε προσωρινά τη μύτη του μ' ένα κομμάτι γάλας, βουτηγμένο σε ειδικό αντίδοτο, για να μη ναρκωθί κι' αυτός!

Κατόπιν, πήρε τα κοσμήματά τους και τα έκρυψε στο κάδρο. Πέταξε ύστερα πίσω άπό έναν βαρύ μπουφέ τη γάλα, που μ' αυτή έφραξε τη μύτη του και ναρκώθηκε κι' ο ίδιος με τη σειρά του, έξουθερώνοντας έτσι κάθε ύποψια για λογαριασμό του...

Ο. ΣΙΣΓΚΑΛ

Ο Τζιανόλα και ο Μάλιο δοκίμασαν τις νέες στολές στο όρος Ουάσιγκτον...

Οι στολές για το κρύο του Βορρά

Δοκιμάστηκαν στο ψυχτικό θάλαμο και στην 'Αλάσκα

Δυο άντρες σκαρφάλωναν σε μια απ' τις πλαγιές του Όρους Ουάσιγκτον, στο Νιού Χαμπσάιρ, όπου η ταχύτητα του ανέμου φτάνει τα 220 χιλιόμετρα την ώρα και το θερμόμετρο κατεβαίνει στους 30 βαθμούς υπό το μηδέν.

Ήταν το πρωινό μιάς άγριας χειμωνιάτικης μέρας. Τα στοιχεία της Φύσεως, μανιασμένα, ζητούσαν να ξεθυμάνουν πάνω στους δυο όρειβάτες, το Σαλβατόρε Τζιανόλα και το Ντομινίκ Μάλιο.

Τέλος, οι δυο άντρες έφτασαν σ' ένα καταφύγιο. Η θερμοκρασία εκεί μέσα ήταν 20° υπό το μηδέν. Το νερό, τα τρόφιμα, όλα, είχαν πετρώσει απ' την παγωσιά.

Οι όρειβάτες έφτιασαν καφέ για να ζεσταθούν. Και σάστισαν βλέποντας τον να παίρνει... ένα χρώμα μπλέ, από κάποια παράξενη επίδραση του καφέ! Έκοφαν ύστερα με το μαχαίρι... μερικά κομμάτια γάλα και τάρ-ριζαν μέσα.

Βλέποντάς τους, θάλεγε κανείς πώς είχαν τ' αυτιά του αλτινισίου. Μα ήταν άλλος ο λόγος που τους είχε φέρει εκεί ψηλά: Ήσαν ειδικοί τεχνικοί του αμερικανικού Ναυτικού και δοκίμαζαν μια καινούργια στολή για το δυνατό κρύο, έλξη φρειά, άνετη, σχετικά φτηνή και προπάντων π ρ α γ μ α τ ι κ ή σε σ τ ή, ακόμη και σε θερμοκρασία 40° υπό το μηδέν!

Είχαν επιδοθή από χρόνια σ' αυτές τις έρευνες. Είχαν φορέσει γουνάρια σαν τους Έσκιμώους, στολές παραγεμισμένες με βαμπίκε σαν τους Κινέζους... Τίποτε όμως απ' όλα αυτά που είχαν δοκιμάσει, δεν τους είχε ικανοποιήσει.

Για τα πειράματά τους, έμπαιναν σ' ένα ειδικό «ψυχτικό θάλαμο», που είχε μέση θερμοκρασία 50° υπό το μηδέν.

Ο Μάλιο δεν ήταν και τόσο δυσανεκτικός εκεί μέσα, γιατί το κρύο τον έθουσε, γιατί (ακόμη και το χειμώνα, κοιμάται στο ύπαιθρο!) Φαντασθήτε όμως τι τραβούσε ο άτυχος Τζιανό-

λα, που έχει αλλεργική ευαισθησία στο κρύο και που κοιμάται με τις κάλτσες, δ-ση ζέστη κι' αν κάνει!

Όστόσο, έμενε κι' αυτός 16 ώρες τη βδομάδα μέσα στον ψυχτικό θάλαμο, μαζί με το συνάδελφό του, δοκίμαζοντας τα διάφορα είδη ιματισμού.

Κάποτε, με θερμοκρασία 62° υπό το μηδέν, ο Τζιανόλα ηγαινοερχόταν μέσα στο θάλαμο επί 45 λεπτά της ώρας, ως ότου οι μπό-τες που δοκίμαζε πάγωσαν, έγιναν σκληρές κι' έσπασαν πάνω στο δάπεδο! Μα και τα μάτια του είχαν παγώσει είχαν κολλήσει τα βλέφαρα και δεν άνοιγαν πιά...

Μιά μέρα, οι δυο τεχνικοί κινδύνεψαν σοβαρά, γιατί η υγρασία του θαλάμου είχε μαζευτεί πάνω στην πόρτα του, είχε γίνει πάγος και δεν την άφινε ν' ανοίξει! Ευτυχώς, έπειτα από μια ολόκληρη ώρα, κατάλαβε κάποιος τί τους συνέβαινε, κι' άνοιξε απ' έξω την πόρτα μ' ένα λαστό, έλευθερώνοντας τους δυο άντρες.

Ός το 1946, ο Τζιανόλα κι' ο Μάλιο είχαν δοκιμάσει κι' απορρίψει διάφορα υλικά. Την εποχή αυτή λοιπόν, έκανε κι' ο Καναδικός Στρατός κάτι τέτοια πειράματα. Για να μην έμποτιζέται το θερμοαπομονωτικό υλικό της στολής απ' τους υδρατμούς του σώματος, οι Καναδοί στρατιώτες φορούσαν από κάτω, κατάρσακα, έσώρρουχα από καουτσούκ. Άλλ' ή έπαφή τους με το σώμα ήταν ανυπόφορη, κρύα και γλοιώδης...

Όπως δὴποτε, αυτή η άποτυχημένη πρωτοτυπία γέννησε μια έμπνευσι στους Τζιανόλα και Μάλιο. Τελειοποίησαν την ίδια μέθοδο και, το 1947, είχαν έτοιμη έπιτέλους την πρώτη απο-τελεσματική στολή κατά του δυνατού κρύου.

Το υλικό της ήταν ένα ύφανση τριπλό, από δυο φύλλα αδιάβροχα, κολλημένα πάνω σ' ένα θερμοαπομονωτικό στρώμα. Κάτω απ' αυτό, κατάρσακα, φορούσε κανείς έσώρρουχα βαμβακερά, που απορροφούσαν την υγρασία του σώματος. Έτσι, η υγρασία δεν έφτανε

στο θερμοαπομονωτικό υλικό, ενώ συγχρόνως δεν άκουμπουσε στο σώμα το καουτσούκ.

Όστόσο, η έφευρεσι των δυο τεχνικών έγινε δεκτή με δυσπιστία. Όταν θέλησαν να πειραματισθούν πρώτα με μπότες αυτού του τύπου, κανένα εργοστάσιο ελαστικού δεν προθυμοποιήθηκε να τις κατασκευάσει. Στο τέλος, τις έφτιαξε μόνος του ο Μάλιο, με τα χέρια του, μολοντί δεν είχε ιδέα ως τότε απ' αυτή την τέχνη...

Ύστερα τις δοκίμασε ο ίδιος σε μια παγωμένη περιοχή της 'Αλάσκας κι' έμεινε απόλυτα ικανοποιημένος απ' αυτές.

Συγχρόνως, ο Τζιανόλα είχε πάει σε μια άλλη βορειοτάτη χειρωνακτική θερμοκρασία κυμαίνεται μεταξύ 40 και 50 βαθμών υπό το μηδέν. Στην περιφέρεια αυτή κατοικούν μόνιμως 500 άτομα, το προσωπικό δηλαδή των πετρελαιοπηγών που υπάρχουν εκεί.

Στο Βορρά, είναι ζήτημα, ζωής ή θανάτου το κατάλληλο ντύσιμο — κάποτε, μέσα σε μια ώρα μόνο. Ο Τζιανόλα λοιπόν δεν κατόρθωνε να πείσει κανένα να δοκιμάσει τις καινούργιες μπό-τες.

Δεν αξίζουν μια πεντάρα! αποφάνθηκε περιφρονητικά ο διευθυντής των εγκαταστάσεων. Άν κάνω λάθος, μα την πίστι μου, δέχομαι... να τις φάω!

Ο Τζιανόλα έχυσε νερό μέσα στις μπότες, τις φόρεσε κι' έκανε περίπατο επί 2 ώρες, σε θερμοκρασία 40° υπό το μηδέν. Κατόπιν λοιπόν, το νερό βρέθηκε κατά 4½ βαθμούς θερμότερο απ' όσο ήταν στην αρχή του πειράματος!

Η επίδειξι αυτή έκανε εντύπωση, αλλά δεν έπεισε τους δυσπιστούς.

Τέλος, προσφέρθηκε να δοκιμάσει τις νέες μπότες ένας Έσκιμώος, που θα ταξίδευε ολομόναχος επί ένα μήνα στις παγωμένες εκείνες εκτάσεις. Καταλαβαίνετε τώρα με πόση αγωνία περίμενε ο Τζιανόλα την έπιστροφή του...

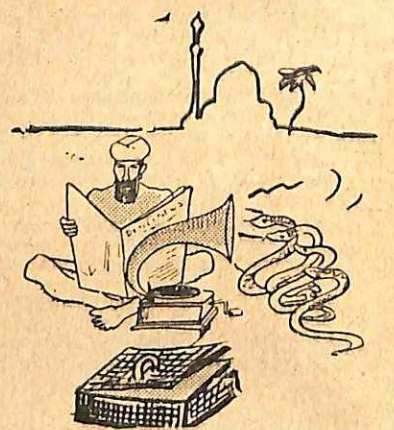
Όταν λοιπόν γύρισε, ο Έσκιμώος έπαινεσε τις μπότες με τόσο ένθουσιισμό, ώστε δεν άπομεινε πιά η παραμικρή αμφιβολία για την αξία τους.

Ευτυχώς για το διευθυντή, ο καλοκαρδός Τζιανόλα δεν τον υποχρέωσε να... φάη τις μπότες, σύμφωνα με την υποχρέωσι που είχε αναλάβει!

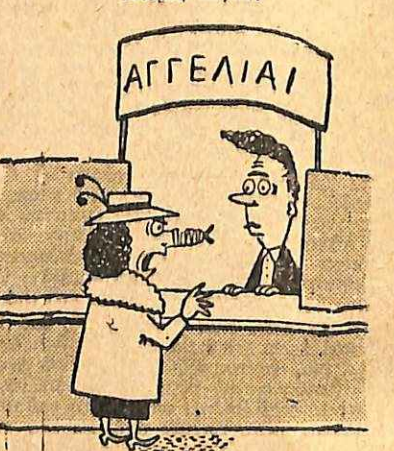
Ύστερα ο Τζιανόλα κι' ο Μάλιο δοκίμασαν την έφευρεσί τους στο Όρος Ουάσιγκτον, με την όρειβασία που περιγράψαμε στην αρχή. Και πείσθηκαν πιά απόλυτα για την αξία της. Παραιτήθηκαν τότε απ' τη θέσι τους στο Ναυτικό, ίδρυσαν μια εταιρεία κι' άρχισαν να κατασκευάζουν ρούχα κι μπότες αυτού του είδους, για την προφύλαξι απ' το δυνατό κρύο. Τα προϊόντα τους θα υπάρχουν σε λίγο στις αμερικανικές και στις ξένες αγορές.

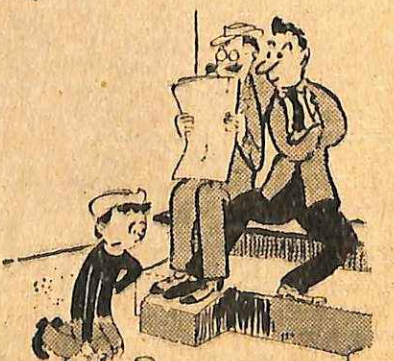
Πώς; Είσαι οικονομικός υπάλληλος; Μεγάλη μου τιμή να σε γδύσω!

Χωρίς λόγια.

ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ — Θέλω να μου καταχωρήσετε μια άγγελία, κύριε: «Πωλείται παπαγάλος...».

Η άπορία του λούστρου.

Τα θαράξενα ζώα ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Η λέξι «έρημος» είναι, για μας τους Ευρωπαίους, συνδεδεμένη με τη λέξι «Άφρική». Έν τούτοις, η μαύρη ήπειρος δεν είναι η μόνη όπου υπάρχουν έρημοι.

Στην Άμερική, υπάρχουν 154 εκατομμύρια στρέμματα σκεπασμένα από άγριες, κατάξερές και άγονες έρημους. Ταξιδεύει κανείς σ' αυτές για εκατοντάδες χιλιόμετρα και δε βλέπει παρά μόνο σωρούς από βράχια, χώμα που είναι ξερό σαν πέτρα και άμμο λεπτή σαν ζάχαρι. Την ημέρα, η θερμοκρασία

φυτά και ζώα... ντεπόζιτα νερού!

κτική ταχύτητα όταν βρεθί σε κίνηση. Ζη μέσα σε ύπογειες φωλιές, που συνδέονται μεταξύ τους με ύ-

πονόμους και βγαίνει στην επιφάνεια μόνο τη νύχτα. Ψάχνει μέσα στην άμμο και βρίσκει μικροσκοπικούς σπόρους που τους βάζει στη σακκούλα του. Όταν η σακκούλα γεμίσει, μεταφέρει τους σπόρους στη φωλιά του, όπου τους αποθηκεύει.

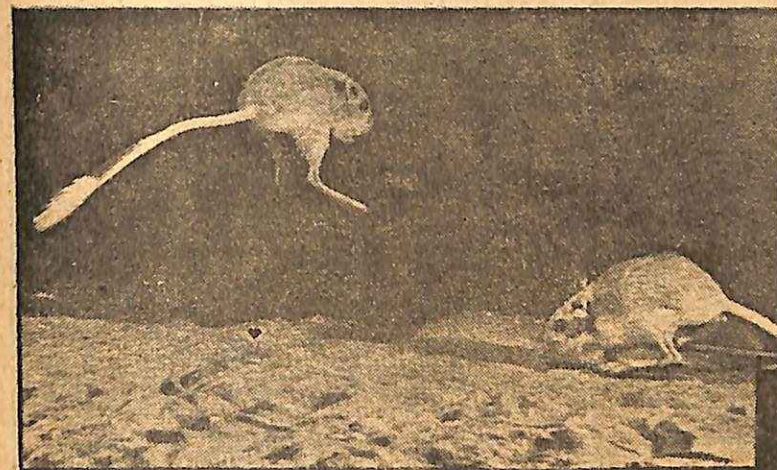
Την ημέρα, η έρημος κοιμάται. Πού και πού κανένας κροταλιάς ή καμμία σαύρα σαλεύει στον ίσκιο ενός βράχου, μα κανένα άλλο ζώο δεν τολμά να κάνει την εμφάνισι του. Η άμμος καίει τόσο πολύ, ώστε θα ψήνονταν ζωντανά τα ζώα που θα τολμούσαν να βγουν έξω την ημέρα. Μένουν στις τρύπες τους, μέσα στο έδαφος, όπου σε βάθος μισού μόνο μέτρου η θερμοκρασία είναι κανονική.

Μόλις νυχτώσι όμως, ο κόσμος των ζώων της έρημου ζυγνώνει και χιλιάδες πλάσματα βγαίνουν από τα ύπογεια οπίτια τους για να ψάξουν να βρουν τροφή.

Οι γάτες κυνηγούν τους σκίουρους, τα ποντίκια και τα φιδιά. Τα φιδιά κυνηγούν τους μικροσκοπικούς λαγούς της έρημου. Και σχεδόν όλα τα ζώα κυνηγούν τα «ποντίκια-καγκουρώ», το πλήρες αυτό γεύμα της έρημου.

Εκείνα όμως που βρίσκονται στο στοιχείο τους μέσα στην έρημο είναι τα έρπετα, που απολαμβάνουν με μακαριότητα την κάβα, γιατί είναι ψυχρόαιμα. Έν τούτοις, έχουν κι' αυτά τα όριά τους. Οι σαύρες ίδιως, μολοντί αντέχουν πολύ στη ζέστη πεθαίνουν κεραυνόβολα άμέσως μόλις η θερμοκρασία του κορμιού τους φτάσι τους 80 περίπου βαθμούς.

Για να διατηρήσουν τη θερμική ισορροπία τους, οι πε-

Οι «ποντικοί - καγκουρώ» είναι από τα πιο μαχητικά ζώα του κόσμου. Συγκρούονται συχνά μεταξύ τους σε μονομαχίες μέχοι θανάτου.

φτάνει σε βαθμό βρασμού στην επιφάνεια της άμμου. Τη νύχτα, κατεβαίνει απότομα στους δέκα ή δεκαπέντε βαθμούς άνω του μηδενός. Δεν βρέχει εκεί παρά μόνο μια ή δυο φορές το χρόνο.

Για τον άνθρωπο, η αμερικανική έρημος είναι εχθρικό έδαφος. Από όλα τα ζώα το πιο ελαττωματικό εξωπλισμένο για να ζήσει στο κλίμα αυτό είναι ο άνθρωπος. Άν μείνη χωρίς νερό μέσα στην έρημο, πεθαίνει έπειτα από φρικτή αγωνία μιάς ή δυο ημερών.

Κι' όμως γύρω, άθραος μέσα στην καυτερη άμμο, ένας ολόκληρος κόσμος ζωντανών πλάσμάτων ζή άνετα και ευχάριστα, σχεδόν χωρίς καθόλου νερό.

Υπάρχουν εκεί σκorpιοι και ψευδοσcorpιοι, φιδιά, σαύρες, έντομα, ποντίκια, αγριόγατοι, πουλιά, ιγκουάνα, χελώνες και πολλά άλλα ζώα. Παρά τις αντίξοες συνθήκες διαβίωσης, όλα αυτά τα ζώα είναι δυνατά και δραστήρια, όπως οι συγγενείς τους που ζουν σε πιο φιλόξενες περιοχές, γιατί όλα έχουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο λύσει το βασικό πρόβλημα της έρημου — δηλαδή πώς να τα καταφέρουν χωρίς νερό.

Μερικά περνούν όλη τους τη ζωή χωρίς να πιούν νερό. Άλλα ζουν πίνοντας μερικές μόνο γουλιές νερό το χρόνο.

Ένα μυστικό της επιτυχίας τους είναι ο κάκτος. Το παράξενο εξωτικό αυτό φυτό, που αναπτύσσεται μόνο σε άγονο έδαφος, αποθηκεύει νερό από τις λιγοστές βροχές ή από τη δροσιά που πέφτει τη νύχτα και είναι έτσι φτιαγμένο, ώστε δε χάνει το νερό αυτό παρά μόνο όταν μαραθί από γηρατειά. Όταν ή βροχή έχη πολυν καιρό να φανή στην έρημο, πολλά από τα ζώα που ζουν εκεί ζεδιφούν ανοίγοντας τρύπες στους κάκτους και ρουφώνοντας το χυμό τους.

Ένα άλλο μυστικό της επιτυχίας των ζώων της έρημου στον άγωνα τους έναντιον της ξηρασίας είναι ένα ποντίκι, που λέγεται «ποντίκι-καγκουρώ», εξ αίτιας μιας σακκούλας που έχει στο στόμα του.

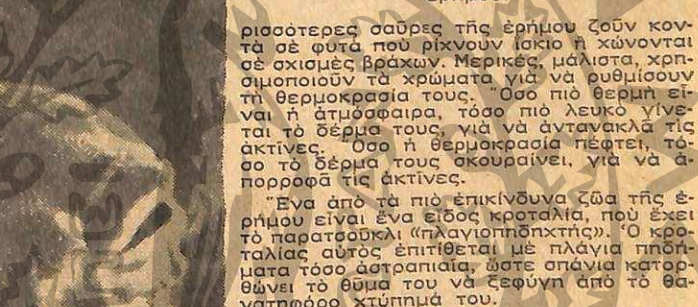
Το «ποντίκι-καγκουρώ» είναι ένα εκπληκτικό ζώο, που περιέχει άθραον νερό χωρίς ποτέ του να πίνει μια γουλιά! Το νερό αυτό παράγεται στον οργανισμό του χάρις σε μια περίεργη μεταβολική δράσι.

Έτσι, το «ποντίκι-καγκουρώ» αποτελεί ένα εξαίρετο γεύμα για τα άλλα ζώα. Τους προσφέρει όχι μόνο φαγητό, αλλά και πολύτιμο νερό.

Το ζώο αυτό, που είναι προικισμένο με μια πολυν μεγάλη ούρα, αναπτύσσει έκπλη-

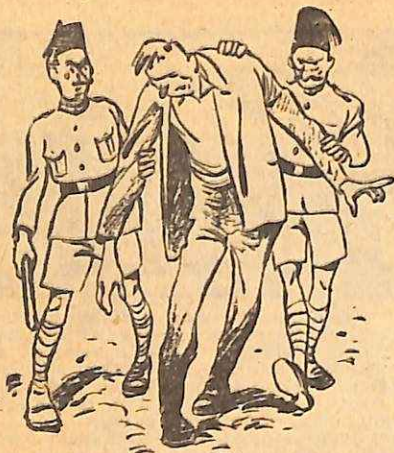
Η σαύρα «Γκέκο» είναι ένα από τα πιο επιθετικά πλάσματα της αμερικανικής έρημου.

Ακόμα και η χελώνα της έρημου παίρνει ειδικά μέτρα για να ζήσει στο διάστημα της μεγάλης ξηρασίας. Κάτω από το καβούκι της έχει σακκούλακια, που τα γεμίζει με νερό όταν βρέξει. Όταν τα σακκούλακια αυτά γεμίσουν, η χελώνα έχει εξασφαλίσει νερό για ολόκληρο το χρόνο!

Σπανίως οι άνθρωποι αποφασίζουν να εισχωρήσουν βαθεία μέσα στην αμερικανική έρημο. Μόνο δυο κατηγορίες ανθρώπων συχνάζουν εκεί: οι περιηγητές και οι Ινδιάνοι. Οι πρώτοι ηγναιώνουν από περιέργεια. Οι δεύτεροι ηγναιώνουν να κυνηγήσουν ένα είδος σαύρας, που λέγεται «τοοκαβάλα» και που το κρέας της αποτελεί για ώριμους φυλές έρυθροδέρμων το πιο νόστιμο φαγητό του κόσμου!

Η σαύρα «τοοκαβάλα» είναι εκλεκτός μεζές για τους Ινδιάνους.

Ο Ρίτzen, μεθυμένος, συνελήφθη από δυο Αιγυπτίους αστυνομικούς...

Ο «δεκανέας-φάντασμα»

Παρά λίγο να προκαλέσει την κηρύξη ενός πολέμου!...

Το πρώτο δεκαήμερο του περασμένου 'Ιουλίου, που τα αγγλικά στρατεύματα της Αιγύπτου βρίσκονταν σε αυστηρή επίφυλαξη, ο Α. Ρίτzen, ένας δεκανέας της βρετανικής αεροπορίας, κάθισε μυστηριωδώς, χωρίς να αφήσει πίσω του κανένα ίχνος! Οι ανώτεροί του αφού έψαξαν παντού να τον βρουν, χωρίς κανένα αποτέλεσμα, έδωσαν το συμπέρασμα ότι ο Ρίτzen είχε αιχμαλωτισθεί από τους Αιγυπτίους.

Ο διοικητής των βρετανικών δυνάμεων της ζώνης του Σουέζ δεχτηκε χωρίς διαταγή αυτή την άποψη και το βράδυ της 11ης 'Ιουλίου ένας αξιωματικός της Αυτής Μεγαλειότητας της Βασιλείας 'Ελισάβετ παρουσιάστηκε στο αγγλικό υπουργείο Πολέμου: Ο δεκανέας Α. Ρίτzen έπρεπε να αποδοθεί στη μονάδα του ζωντανός ή νεκρός, στις όχτες το πρωί της επομένης. Στο μεταξύ τα βρετανικά στρατεύματα θα απέκλειαν την 'Ισραηλία και το Σουέζ και θα έπαιρναν τη διαταγή να προελάσουν, αν η απάντησή ήταν αρνητική.

Οι Αιγύπτιοι απάντησαν ότι δεν είχαν ιδέα για τον δεκανέα Ρίτzen και σχολίασαν ειρωνικά το βρετανικό διάβημα. Οι Βρετανοί αρχικώς τότε να κάνουν στρατιωτικές επιδείξεις κοντά στην 'Ισραηλία και, για μία στιγμή, φάνηκε ότι η διαφορά ανάμεσα στις δύο χώρες θα λυνόταν μόνο με τα όπλα.

Σαφινικά κατά τρόπο μυστηριώδη, όλα ησυχάσαν. Κανένας πια δεν ενδιαφερόταν να μάθει τι είχε γίνει ο δεκανέας Ρίτzen και, Βρετανοί και Αιγύπτιοι, άρχισαν πάλι να ζούν ειρηνικά, δίπλα-δίπλα.

Στις 29 Αυγούστου, μία σύντομη είδηση μετεδόθη από τα δημοσιογραφικά πρακτορεία: «Ο δεκανέας Α. Ρίτzen, που είχε εξαφανισθεί στην Αίγυπτο στις 9 'Ιουλίου, συνελήφθη στο Παρίσι από τη βρετανική αστυνομία».

Ήταν όμως οι μέρες της γενικής άπεργιας στη Γαλλία και η είδηση πέρασε απαρατήρητη. Κανένας δεν αναρωτήθηκε τι είχε γίνει ο νεκρός Ρίτzen από τις 9 'Ιουλίου ως τις 29 Αυγούστου και πώς, αφού εξαφανίστηκε στην Αίγυπτο, έκανε την εμφάνισή του στο Παρίσι.

Να λοιπόν η ιστορία του «δεκανέα-φάντασμα», που παρά λίγο να προκαλέσει την έκρηξη ενός αγγλο-αιγυπτιακού πολέμου.

Στις 9 'Ιουλίου, ο Ρίτzen, που κυκλοφορούσε συνήθως με πολιτικά, πήγε με άδεια στην 'Ισραηλία. 'Ε-

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 και 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Χώρ. Τριεύρη 113 = Τηλ. 616 610

και όμως μέθυσε και έχασε το λεωφορείο, που θα τον μετέφερε πίσω στο στρατόπεδό του.

Καθώς γύριζε παραπατώντας και τραγουδώντας στους δρόμους της 'Ισραηλίας, δυο άγνωστοι τον πλησίασαν, τον έπιασαν από τα μπράτσα, τον έσυραν ως ένα αυτοκίνητο και τον μετέφεραν στο Κάιρο. 'Εκεί, τον έκλεισαν σ' ένα σπίτι και ένας Αιγύπτιος αξιωματικός τον υπέβαλε σε ανάκριση.

Τέλος, ο ίδιος αξιωματικός του έκανε μία απροσδόκητη και παράξενη πρόταση:

— Μπορώ, του είπε, να σου δώσω αρκετά χρήματα κι' ένα διαβατήριο με άλλο όνομα θεωρημένο για τη Γαλλία. Προτιμάς να μείνεις κλεισμένος εδώ ή να γλυνθής με ώριμες Γαλλίδες;

Η πρότασή ήταν δελεαστική. Ο Ρίτzen πήρε τα χρήματα και το διαβατήριο και επιβιβάστηκε σ' ένα καράβι για τη Μασσαλία, ενώ οι πράκτορες της 'Ιντέλιτζενς Σέρβις αναστάτωναν τον κόσμο για να τον βρουν. 'Από τη Μασσαλία, ο Ρίτzen πήγε στο Παρίσι, όπου, αφού γλυνθισε επί αρκετές εβδομάδες συνελήφθη από τη βρετανική στρατιωτική αστυνομία.

Αυτή είναι η επίσημη βρετανική έκδοχή, που όμως αφήνει σκοτεινά μερικά ενδιαφέροντα σημεία: Γιατί μόλις έφτασε στη Μασσαλία, ο Ρίτzen δεν παρουσιάστηκε στις βρετανικές αρχές; Και γιατί, λίγες μέρες μετά τη σύλληψή του, το υπουργείο 'Αεροπορίας έδωσε στον δεκανέα Ρίτzen μία δεκαπενθήμερη άδεια, εάν να είχε κάνει κανένα ανδραγάδημα;

Η πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετική. Ο Ρίτzen, σκίπια στο μεθύσι, αποκοιμήθηκε μέσα σ' ένα ύπνο οπίσθι της 'Ισραηλίας και δεν ξύπνησε παρά είκοσι τέσσερις ώρες αργότερα, με τις τσέπες του άδειες από κάθε νόμισμα, ενώ η 'Αν-δρεία είχε κιόλας κινηθεί, ποίησε έλγυλια του στη διπλωματική, στρατιωτική και αντικατασκοπική μηχανή της.

Ο Ρίτzen βρήκε, τρεκλίζοντας άκομα, στον δρόμο και συνελήφθη από δυο Αιγυπτίους αστυνομικούς, που τον ώθησαν στο τιμήμα. 'Εκεί, διαπιστώσαν εκπληκτικό ότι είχαν στο χέρι τους το άτομο, που αναζητούσαν οι Βρετανοί.

Τι έπρεπε να κάνουν; 'Αν τον παρέδιδαν στους Βρετανούς, θα ήταν σαν να ύψωνον έναν πριγκιπάτη είχαν αιχμαλωτίσει τον Ρίτzen. 'Αλλά και ο ίδιος ο Ρίτzen τρομαγμένος για τις συνέπειες της συμπεριφοράς του, δεν είχε το θάρρος να παρουσιάσει στη μονάδα του και να πη: «Μην κρινετε τον πόλεμο! 'Ημουν μεθυμένος!»

Για δυο λόγους, λοιπόν, έντελως διαφορετικούς, ο Ρίτzen και οι Αιγύπτιοι συμφώνησαν ότι έπρεπε να βρουν κάποιο τρόπο να βρουν από το αδιέξοδο. 'Ετσι ο Ρίτzen έφυγε για τη Γαλλία μ' ένα πλαστό διαβατήριο και με άδεια χρήματα.

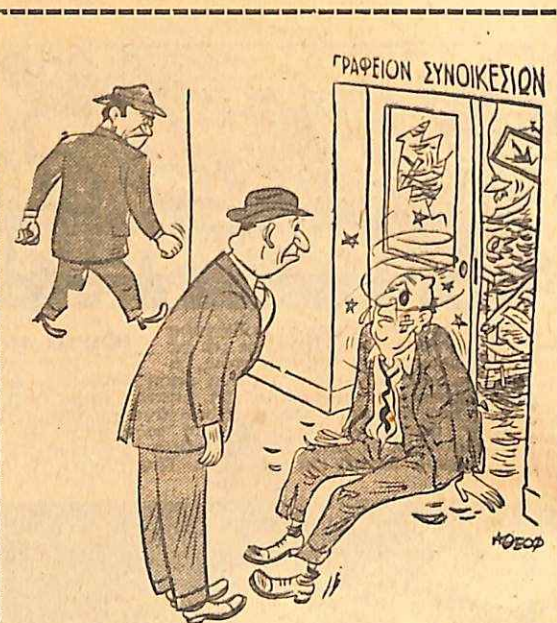
Όταν ο Ρίτzen έφτασε στη Μασσαλία, το Αιγυπτιακό Στρατιωτικό βρήκε τον τρόπο να ειδοποιήσει τον Βρετανικό διοικητή για την τροπή που είχε πάρει η κατάσταση. 'Η λύσις ήταν η καλύτερη για όλους: Οι Αιγύπτιοι απηλλάγησαν από μία ψευδή κατηγορία, οι Βρετανοί γλύτωσαν από μία γελοιοποίηση και ο Ρίτzen τόρριζε στο γλέντι στη Γαλλία.

Όταν η βρετανική αστυνομία τον έπιασε, ο άξιος δεκανέας μεθοκοπούσε σ' ένα διαμέρισμα στο Παρίσι με δυο γονιευτικές Γαλλίδες, που είχαν αναλάβει να ξεκοκκαλίσουν μαζί του τα χρήματα που του είχαν δώσει.

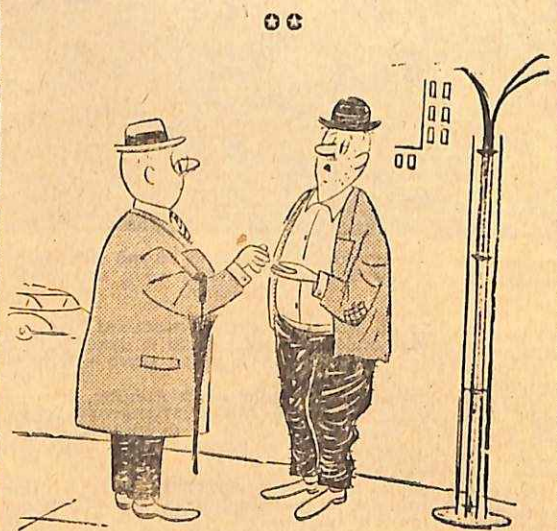
Κανονικά, ο Ρίτzen έπρεπε να περάσει από στρατοδικείο και τιμωρηθεί αυστηρά για τη συμπεριφορά του. Μία δική όμως θα έκανε γνωστή όλη την ιστορία, πράγμα που δεν θα ήταν καθόλου καλό για το όνομα της Μεγάλης Βρετανίας.

Υπότρο της Μεγάλης Βρετανίας: 'Ετσι, ο Ρίτzen, ο άνθρωπος που με το μεθύσι του παρά λίγο να προκαλέσει ένα πόλεμο, πήρε απεναντίας μία δεκαπενθήμερη άδεια και συγκρόνως μετετέθη σε μία υποτοποική μονάδα της βρετανικής αεροπορίας.

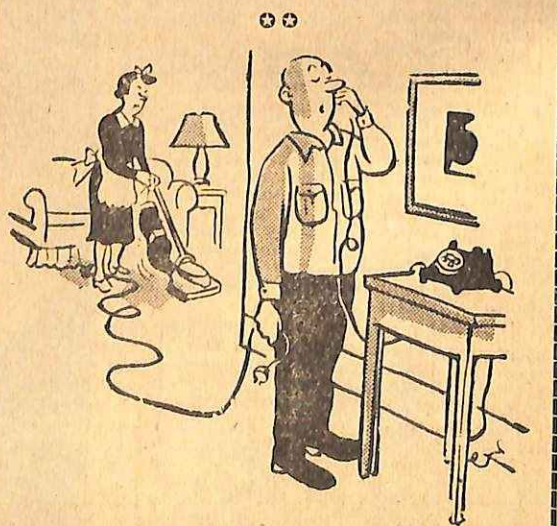
Αυτό ακριβώς που ήθελε και ο «δεκανέας-φάντασμα».

— Αυτά παθαίνω κάθε χρόνο, την επέτειο του γάμου μου!...

— Να δουλέψω; Ποτέ. Δεν ανέχεται η συνείδησή μου να πάρω τη θέση άλλου!...

— Για πές μου τώρα, τι έλεγες, Γιάννη!...

Ένα λεπτό πρόβλημα

Η 'Αγνή πεταλουδίσσα γράφει κατατομιζόμενη και παρακαλεί να της απαντήσω αμέσως.

«Ο άρραβωνιαστικός μου με ρώτησε αν αυτός είναι ο πρώτος άντρας που έχω αγαπήσει. 'Εγώ του απάντησα «ναί», αλλά στην πραγματικότητα, δεν είναι αυτός, αλλά κάποιος άλλος, που γνώρισα πριν ένα χρόνο και με τον οποίο δεν έχω πια σχέσεις. Τώρα όμως φοβάμαι, μήπως το μάθη. Πιθανόν να χαλάσει και τον άρραβώνα. Τι να κάνω!»

Κι' εγώ της απαντώ: 'Αφού το είπατε τώρα πια το ψεμάτικο, κρατήστε κρυφά το μυστικό σας, ιδίως αν δεν είχατε τίποτα συνεπίες απ' αυτόν τον πρώτο έρωτα. Πρέπει, όμως, να σώσετε την κατάσταση. Δηλαδή αν ο άρραβωνιαστικός μάθει κάτι, τότε που λέτε πως είχατε μια άλλη γνωριμία, μία αγνή φίλια. 'Ελπίζω, ο άρραβωνιαστικός σας να είναι πολιτισμένος άνθρωπος, να έχει διακριτική την τρυφερότητα, το σεβασμό και την αγάπη που του έχετε και να μη θελήσει να σας εκθέσει με περισσότερες ερωτήσεις.

Δυστυχώς, μερικά κορίτσια αρχίζουν μ' ένα ψεμάτικο στον άρραβωνιαστικό και συνεχίζουν με πολλά ψέματα στο σύζυγο, πράγμα που φέρνει, όλες τις δυστυχίες σ' ένα γάμο.

Δυστυχισμένη μανούλα: Δεν ήταν έγκλημα αυτό που κάνατε, για να διευκολύνετε μία κατάσταση τόσο δυσάρεστη για σας και για την πρώτη σας αγάπη. 'Η μοίρα, όμως, τάφερε να μπλέξετε μ' έναν άλλο άνθρωπο άξιο της τρυφερότητας του συζύγου. 'Αν εγκαταλείψετε αυτόν το δεύτερο, που παντρευθήκατε κι' έχετε από αυτόν ένα παιδάκι, τι θα γίνει; Θα έργασθητε για το παιδί σας, το ξέρο, αλλά διαρκώς θα έχετε τις ενοχλήσεις του συζύγου. Δεν είναι κακό, νομίζω, μία προσέγγιση με τον άνθρωπο, που υποφέρει για σας. Θα συγκινηθεί πολύ, άμα μάθει τα βασικά σας. Μπορεί να σας πάρει και υπό την προστασία του, να σας βοηθήσει ν' απαλλαγείτε από τον κακό κι' εκμεταλλευτή σύζυγο, και να διηγαίτε καλύτερες μέρες.

Ελπίζω όμως ο Νομίζω πως δεν πρέπει ν' απογοητεύσετε, ούτε ν' απελπίζετε. Συνήθως και τέτοιοι άνθρωποι κρύβουν τα αισθήματά τους από φόβο μήπως θεωρηθούν εκμεταλλευτές μιας καταστάσεως.

Σείς όφείλετε να κρατήσετε την τακτική του σεβασμού και της εκτίμησής που τρέφετε γι' αυτόν, χωρίς, όμως, να παρασύρεστε από όνειρα. Γιατί ποτέ δεν μπορείτε να ξέρετε την ιδιωτική του ζωή και τις σκέψεις του. Το ότι είναι περιποιοτικός και καλός μαζί σας, δεν σημαίνει ότι μπορεί να είναι και ξετρελλαμένος από έρωτα. Πιθανόν, να σκέπτεται ένα γάμο. Κι' ίσως να περι-

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ
'Ιατρός
Δερματολόγος - Αισθητική
Δέχεται 11-1 και 5-7
Σκέρην 4.α' δρόμος, Πάροδος Κανάρη, Τηλ. 612-450.

μένη μία κατάλληλη στιγμή να εκδηλωθεί, αφού τακτοποιήσει τις ατομικές του υποθέσεις. 'Αλλ' ελπίστε να βασίζεστε σ' αυτά και να υποφέρετε. 'Αφήστε, λοιπόν, τα πράγματα να εξελιχθούν μόνα τους.

Ιπτάμενο φρούριο 20003: Σας συγχώρω για τις άριστες σκέψεις που έχετε και για την επιθυμία σας να προσεγγίσετε στη ζωή. Πάντως, όπως πληροφορούμαι, και στις δύο αυτές σχέσεις που ζητάτε να μπει, είναι πάρα πολύ δύσκολο. Πολλοί θέλουν να εισαχθούν, αλλά πολύ λίγους μπαίνουν. 'Επειτα χρειάζεται μεγάλη προηγουμένη κατάσταση, για ένα χρόνο τουλάχιστον, που θα σας απομακρύνει από κάθε άλλη δουλειά.

Ισόλοδη: 'Εκάνετε άσχημα στην αρχή που δεν έμπιστευθήκατε τον αδελφό σας. Τώρα γι' αυτό δεν έστε ανέλικτη, και δεν θα σας έχη πια έμπιστοσύνη. Δεν ήταν σπουδαίο το πράγμα! Θα εύρισκε το νέο αυτόν και θα συζητούσαν σαν δυο άνδρες. Τώρα όμως αυτή την ευκαιρία και βρίσκεστε στη μεγάλη αμφιβολία: Μ' αγαπάει; 'Αν μ' αγαπάει, γιατί μου είπε αυτά τα λόγια; Γιατί αδιαφορεί τώρα; Γιατί φοβόταν ναρθή στην οικογένειά μου; Γιατί δεν στάθηκε σαν άντρας, όταν υπέφερα εγώ;

Όπως βλέπετε, όλα αυτά τα ερωτήματά σας είναι έξι βάρους. Δεν σας αγαπά. 'Επαίξε με μία αγνή κοπέλλα, ξέροντας ότι δεν πρόκειται να την πάρει ποτέ γυναικά του. Κι' όπως βλέπετε αρχισαν οι δικαιολογίες και οι υπεκφυγές. Τι θέλει; Νυχτερινές συναντήσεις! 'Αν αυτό να καταλάβετε πόσο σας εκτιμά! Μία λύσις υπάρχει για ν' αποκτήσετε και πάλι την έμπιστοσύνη της οικογενείας σας. Να τη θέτε όλα στον αδελφό σας... 'Ετσι θ' αποφυγείτε πολλά δυσάρεστα.

Μιά ανίδεη μικρούλα, Μυτιλήνη: Είναι τόσο απλό το ζήτημα, που θα έπρεπε να το είχατε καταλάβει αμέσως... Μπορεί αυτός ο άνθρωπος να είναι άρραβωνιαστικός σας και σεις να κάνετε σχέδια για το μέλλον, αλλά στην πραγματικότητα δεν σας σέβεται, δεν σας εκτιμά, δεν σας αγαπά. 'Αν σας αγαπούσε, δεν θα προσπαθούσε να εκθέσει τη μέλας γυναικά του! Κρατήστε, λοιπόν, μια στάση αξιοπρεπή, πάρτε πληροφορίες γι' αυτόν και μη διατάσετε να τη πητε όλα στους γονείς σας, οι οποίοι έπειτα απ' αυτά θα σας απαλλάξουν από τον κίνδυνο, που διατρέχετε μαζί του.

Ατυχική μικρούλα Ν. Χ.: Αυτό ήταν ένα καλό μέλημα που πήρατε, και δεν πρέπει να επιμένετε. Τώρα πια καταλάβετε πως ο «καλός σας» δεν ήταν παρά ένας επίπολος άνθρωπος, αλλά και πολύ κακός, γιατί αναζητούσε την ευκαιρία να σας καταστρέψει. Εύτυχώς, όμως, που ήρθαν έτσι τα πράγματα, για να συγκεντρωθείτε και να έχετε στο μέλλον μεγαλύτερη έμπιστοσύνη στους γονείς σας, και όχι σε τυχαίους, αγνώστους και κακούς ανθρώπους.

Δυστυχισμένη υπαρκτή Σ. Κ.: Φοβάστε στην καταστροφή, κι' έπειτα ζητήστε βοήθεια. Τι συμβουλή να σας δώσω τώρα, αφού προκαταβάλω τις απορίες, πείτε όλες και φοβερίστε με το θάνατο; Δεν υπάρχει άλλη λύσις παρά μία: Ν' αποσυρθείτε! Δυσκολεύετε, όχι γιατί τον αγαπάτε, αφού έχετε τόσο παταπά φέρνεται μαζί σας, αλλά γιατί δεν έχετε το θάρρος να αντιμετωπίσετε με γενναίότητα — και όχι με αυτοκτονίες — το σφάλμα σας!

*Αποσυρθείτε, λοιπόν, όσο είναι καιρός!

Αγαπώ έναν της Ε. Σ. Σ. Α. — Γ. Ν.: Είμαι 20 ετών κι' έκοινα 23. Τον αγαπώ τρελλά 2 χρόνια. Τώρα που πήγε στρατιώτης, συνεχίζω τις σχέσεις με αλληλογραφία. Τον μετέθεσαν όμως κι' έχω 2 μήνες να πάρω γράμμα του, δεν ξέρω τι γίνεται και ανησυχώ που δεν μου γράφει...

Αυτό είναι το απελπισμένο γράμμα της μικρούλας αυτής, που ανησυχούσε αμέσως, γιατί δεν της έγραψε ο αγαπημένος της από εδώ και δυο μήνες.

Θέλετε να σας παρηγορήσω; Πως να ξέρω ποιά είναι τα αίτια που τον έμποδίζουν να σας γράψει; Γράψτε του μ' ένα γράμμα συστημένο, για να βεβαιωθείτε ότι θα το πάρει και τότε θα καταλάβετε αν η αγάπη του ήταν έως εδώ ή όχι.

Γιάννη — Εύτυχια, 324: Είστε πολύ νέος ακόμα και δεν μπορείτε να καταλάβετε τα τόσα «γιατί»... Είναι το πείσμα σας μόνο και γι' αυτό, σαν νοικοκυρόπουλο που είστε, πρέπει να αδιαφορήσετε για όλα και να την περιφρονήσετε. 'Ετσι κι' εκείνη θα καταλάβει ότι έχει να κάνει μ' ένα σοφό νέο.

Ξανθούλα, που αγαπά τον Δόν Ζουάν Α. Ο., Βαρύσια: 'Από το γράμμα σας καταλάβα πως είστε ένα φρόνιμο κορίτσι που πηγαίνει για να μάθει μία τέχνη για το μέλλον της. Τι δουλειά λοιπόν έχετε έσεις με όλα αυτά τα μπρεδέματα, και με τις σχέσεις, μ' έναν πολύ νεαρό, που δεν αισθάνεται τις ευθύνες του, και προσπαθεί να εκθέσει μία τιμία κοπέλλα σαν και σας; Ο σκοπός του είναι να παίξει, να διασκεδάσει... Μην παρασύρεστε, λοιπόν και περιφρονήστε τον, για να μη σας εκθέσει πιο πολύ στην μικρή κοινωνία που ζήτε.

Μαριαμνούλα Λουλουδίσ: Το ζήτημά σας είναι πολύ σοβαρό και δεν φαντάζομαι να σας πείσω με τις λίγες αυτές γραμμές για το κακό που κάνατε. 'Ενα πράγμα μόνο έχω να σας συμβουλεύω: Προς χάριν του παιδιού σας, που ασφαλώς αγαπάτε και έχετε την ευτυχία του, σφίξτε την καρδιά σας και παραχωρήστε την θέσι σας.

Αίψαμπεθ: Μόνη σας χαρακτηρίζετε τον εαυτό σας ως φρόνιμη και λογική κοπέλλα. Αυτό το αποδείξετε με όλη τη στά-

σι που τηρήσατε ως σήμερα. Δεν πρέπει να διαμενέτε τον εαυτό σας. Δεν πρέπει να πέσετε σε κανένα σφάλμα, που γι' αυτό θα μετανιώσετε αργότερα. Κι' επειδή αισθάνεστε, όπως λέτε, ότι τον αγαπάτε, θα παρασυρθείτε πιο εύκολα. Μία λύσις υπάρχει: Να του πείτε ότι το στενό περιβάλλον σας υποχρεώνει να μην πάτε σε ραντεβού. 'Επειδή όμως τον χαρακτηρίζετε ως τόσο νέο, θα ευχαριστούσατε πολύ αν όλα σας έλεπε στο τηλέφωνο τα έλεγες πιο φανερά, στους γονείς σας. 'Ετσι θα λυθεί το πρόβλημά.

Μείντε φ. Α. Βενς: Με συγκίνησε πολύ το γράμμα σας. Το ότι δεν προσκολληθήκατε σε κανένα στο παρελθόν, δεν είναι σφάλμα. 'Αλλ' ούτε είναι και άτυχια, που δεν παρουσιάζεται κανείς τώρα... Γι' αυτό δεν πρέπει να βασίζεστε σε καμιά περιπέτεια.

Σκοπός της γυναικάς είναι ο γάμος μ' ένα ήθικο άνθρωπο. Δεν είναι απαραίτητο να νιώθει φλογερο έρωτα γι' αυτόν. 'Αρκεί να έχη μία φίλια. 'Αρκεί να τον εκτιμά σαν άνθρωπο. 'Η αγάπη θαρρώ μόνιμη της, γιατί όσο περνά ο καιρός της συζυγικής ζωής, και η γυναικά νακαλλάει στον άντρα της όσο και νέα ψυχικά χαρίσματα, τόσο αυξάνει η αγάπη της γι' αυτόν.

Μυαλλη μαθητριά σου: Σ. Κ.: 'Αντιληφθήκατε τώρα ποιοι ήταν οι σκοποί του, και τι γύρευε από σας. Τα λόγια του, οι τρόποι του σας το έδειξαν καθαρά. Τι θέλετε, λοιπόν, και πηγαίνετε μαζί του; Μήπως περιμένετε τίποτα το καλό, το ωφέλιμο για το μέλλον σας απ' αυτόν τον επιπόλο νεαρό; Και βέβαια, δεν πρέπει να πάτε και να συνεχίσετε να εκτίθετε στα μάτια του κόσμου.

Εναν ώραίο νέο Ε. Δ.: 'Από ένα παιδί 18 ετών, που εξοικειώται από την οικογένειά του, και που ό,τι κάνει το κάνει με την άγνοια των ευθύνων, τι περιμένετε; 'Εσεις, είστε μία κοπελίτσα φρόνιμη, στην οποία οι γονείς της έχουν στηρίξει όλη τη χαρά τους και πασχίζουν να τη δούν ευτυχισμένη. Μη παρασύρεστε, λοιπόν, από υποσχέσεις και λόγια που μπορούν να σας βρουν σε μία στιγμή αδυναμίας και να σας καταστρέψουν. Φανήτε πιο λογική, πιο φρόνιμη, και μη σχετίζεστε τόσο εύκολα.

Βεντέτα: Διάβασα το διηγηματάκι σας. Καλό είναι, αλλά...

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΟΥΙΝΑΣΩΡ

Η δοκίμια του Ουίνδουρ, γράφουν οι αμερικανικές εφημερίδες, αισθάνονται ότι είναι περισσότερο εύλογη και με τη συντροφιά των θαυμαστών της, παρά μ' εκείνη του βουκόου συζύγου της. 'Η γηραιά πια κυρία εμφανίζεται τελευταία όλο με νεαρούς, μεταξυ των οποίων συγκαταλέγονται, ο ήθοποιος και τραγουδιστής Ράσελ Νάιτ (αριστερά) και ο βασιλικός κληρονόμος μεγάλων εμπορικών καταστημάτων Τζιμ Ντόναχου (δεξιά). Ο Τζιμ έχει την τιμή να παίζει χαρτιά με τη δοκίμια, όταν ο δούκας κουρασμένος πηγαίνει να κοιμηθεί.

πρέπει να εργασθήτε περισσότερο. Μαραμένο μπουμπούκι Ν. Π.: Εύτυχος που ήρθε, επιτέλους, ο καιρός, όπως γράφατε, να καταλάβετε σε τι παγίδες θα πέφτατε και πόσο κινδυνεύατε. Κι όμως, δεν βάλατε ακόμα γυνώτι. Ζητάτε και ανυπομονείτε. Ζηλεύετε, μάλιστα, που άλλα κορίτσια έχουν περισσότερη τύχη. Όχι, να μην τα ζηλεύετε, γιατί κι εκείνα στην ίδια περίπτωση τη δική σας θα βρίσκονται. Μην ανυπομονείτε, λοιπόν, μην ζηλεύετε κανένα. Θα έλθει η καλή εκείνη στιγμή που θα παρουσιασθεί ο κατάλληλος νέος που θα σας ζητήσει κι εσάς, και τότε με την ευχή των γονιών σας, θα πάρετε το σύντροφο της ζωής σας.

Αγαπώ ένα στρατιώτη Κ. Σ.: Όλα είναι πιθανά. Μπορεί να βρήκε άλλη εκεί που πήγε, μπορεί να μετανόησε για το προηγούμενο ειδύλλιο του, μπορεί να το υπεδείχθη από τρίτους ότι έπρεπε να σταματήσει. Έσεις, όμως, δεν πρέπει να εκτίθεστε και να παραφέρεστε. Ότι έχει στο μυαλό του θα το δείξει. Αν πραγματικά σας αγαπά, δεν θα σας εγκαταλείψει, έστω και αν σταμάτησε προσωρινά την αλληλογραφία. Αυτά συμβαίνουν. Αλλά μπορεί να του έτυχαν κι άλλα σοβαρότερα περιστατικά. Γράφτε του, λοιπόν, ακόμα ένα γράμμα και περιμένετε.

Δ. Σ. Μ., Λάρισα: Είστε σε ηλικία που πρέπει να σκεφθείτε το γάμο. Δεν υπάρχει φόβος όταν έσεις καταλήγεται σε μία απόφαση. Το πρόσωπο, που διαλέξατε, μου φαίνεται πως είναι το μόνο κατάλληλο, γιατί και τα παιδιά σας θα αγαπήσει και σας θα εκτιμήσει. Αρκεί να συμφωνήσετε με τους άλλους συγγενείς. Νομίζω ότι η Έκκλησία δεν θα φέρει δυσκολία.

Όσον αφορά τον κόσμο, τι σας ενδιαφέρει τι θα πουν οι άλλοι, όταν έσεις θα είστε εύτυχοι; ΜΙΡΑΝΤΑ

Κοινωνικές διαφορές

Μαραμένο γιοβούλι. Ηράκλειο Κρήτης: Καταλαβαίνω σε ποιά σκληρή δοκιμασία βάζει την ευαίσθησή και την αγάπη σας η κοινωνική προκατάληψη και πρό πάντων η αντίθεση των γονέων σας να πάρει ως σύζυγο έναν κοινωνικά κατώτερο, αλλά κατά τα άλλα καλό και έντιμο νέο. Μά πως μπορείτε ν' αντιμετωπίσετε το ζήτημα αλλοιώτικα, χωρίς και τον νέον ν' απογοητευτείτε και σας να απογοητευθείτε και τους γονείς σας να δυσαρεστηθείτε; Έτσι όπως έρχονται τα πράγματα κάποιος πρέπει να υποχωρήσει στην κοινωνική σκοπιμότητα ή να τα θυσιάσει όλα για το αίσθημά του. Νά σας συμβουλευσω δεν τολμά, γιατί ξέρω ότι κάποτε τέτοιες αποφάσεις καταλήγουν στην διάψευση των ελπίδων των ενδιαφερομένων, αλλά και στην απογοήτευση. Είστε τουλάχιστον έσεις βέβαιη, ότι σπάζοντας τους δεσμούς σας με την οικογένειά σας για ν' ακολουθήσετε ρυθμίζοντας τον έκλεκτό της καρδιάς σας, θα βρήτε πραγματικά σ' αυτόν την ευτυχία; Όσοδήποτε καλός και αν είναι ο αγαπημένος σας, θα είναι και ικανός από την οικονομική άποψη να σας εξασφαλίσει τις ανέσεις που είχατε στο πατρικό σας σπίτι; Κι έπειτα, την αστερίτη τους θα την υπομείνετε σε στριγγιμένη στην αμοιβαία σας αγάπη, ή θα νοσταλγείτε την πρώτη σας ζωή; Πρέπει να σκεφθείτε πάνω σ' αυτές τις απόψεις πολύ, πριν πάρετε μιά απόφαση βεβαιωμένη.

Δυστυχισμένη — θα μείνει η ζωντανή: Στην περίπτωση σας μόνο μία λύση υπάρχει. Ότι γράφετε σε μένα να τα γράψετε και στο έκει Έλληνικό Προξενείο και στις αρχές. Ακόμα να ζητήσετε γνωμάτευση Ιατροδικαστού, ώστε να τηθείτε υπό προστασία της αστυνομίας και των αρχών που θα σας εκδώσουν διαβατήριο να επιστρέψετε στην Ελλάδα. Διαφορετικά θα μείνετε θαμμένη ζωντανή σ' όλη σας τη ζωή.

στο σπίτι αυτού του ημιπαράφρονος. Αν φοβάστε, γράψτε μας την ακριβή σας διεύθυνση για ν' αποταθούμε έμεις στο Προξενείο, να σας παραλάβει.

Πληγωμένη καρδιά 21—29: Από όλα που γράφετε αντιλαμβάνομαι ότι είστε μία πολύ γνωστική και αξιοπρεπής κοπέλλα, που ακολουθεί τη φωνή της συνείδησής της και τον δρόμο της ηθικής, δίχως να παρασυρθεί από τις αδυναμίες της καρδιάς της και να κολακεύεται από τις φιλοφρονήσεις των νεαρών. Σας συγχαίρω γι' αυτό και θα εύχομαι πολλές κοπέλλες να σας έμοιαζαν στις αντιλήψεις και στη συμπεριφορά σας αυτή. Με αυτή, λοιπόν, τα δεδομένα θα καταλαβαίνετε ασφαλώς ότι η πρόταση του συμπατριώτη σας, όσοδήποτε έντιμη και σοβαρή και αν είναι, πάντως είναι πολύ άδυστηχη και ανεύθυνη και σείς δεν πρέπει να εξαρτήσετε την αποκατάστασή σας από την έλπίδα μιας πραγματοποιήσεως της, αφού μάλιστα κανένα τρυφερότερο ενδιαφέρον δεν σας εμπνέει γι' αυτόν. Σας μιλά καθαρά και αληθινά, γιατί αν αφέθη ένα κορίτσι στις παγίδες ενός επιπόλαιου αίσθηματος, είναι πιθανόν να της στοιχίσει κατόπιν ακριβιά. Η συμβουλή μου είναι να επιδιώξετε να πραγματοποιηθεί αυτό το συνοικέσιο που σας κάνουν για την Αμερική. Κυττάξτε για τι είδους άνθρωπο πρόκειται και αναλογιστείτε. Μιά αποκατάστασις με συνοικέσιο μπορεί μόνον να σας στερήσει από τις συγκινήσεις του έρωτος, μα εξ άλλου σας αποαλλάσσει και από τις σφοδρές του απογοητεύσεις...

Μαραμένο τριαντάφυλλο, Κηφισιά: Το συμπέρασμα που μου ζητάτε να βγάλω από το περιστατικό που μου γράφετε είναι πως όλα αυτά είναι επιπόλαια και δεν πρέπει να τα σκεφθείτε πολύ.

και να σας σηκώσουν το μυαλό. Ένας νεαρός, σαν κι' αυτόν, δεν μπορεί ν' αντιμετωπίσει την εύθυνη ούτε των λόγων του, ούτε των πράξεών του, και γι' αυτό δεν πρέπει να εμπιστευθείτε ούτε στις υποσχέσεις του ούτε απ' τις ενέργειές του να ξεγελασθείτε και να παρασυρθείτε. Μπορεί να είναι ειλικρινής, μα βρίσκεται σε αδυναμία, όπως και ο ίδιος το αναγνωρίζει, να αναλάβει ήθικη και κοινωνική υποχρέωση απέναντί σας. Έπειτα, αυτό που αισθάνεται μπορεί να είναι ένα άλλο αισθηματικό καπρίτσιο, που ασφαλώς με τον καιρό θα σβύσει. Σκεφθείτε λίγο: Ένας νεαρός με οικονομική ανεξαρτησία, με αυτοκίνητο δικό του και γενικά με κοινωνικά «φόντα» σαν τα δικιά του, ακόμα και να σας αγαπά, πολύ δύσκολα θ' αποφασίσει να σας παντρευτεί, έσας, μία φτωχή κοπέλλα, μοντασιότρα καλτσών, όσοδήποτε και αν, απ' όλες τις άλλες απόψεις, είστε αντάξια. Ίσως μάλιστα και υπερέξια του. Προσέξτε, λοιπόν, μη μπλεχθείτε κι' εκτεθείτε στα μάτια του κόσμου από κακή παρεξήγηση! Γιατί εσείς πρέπει να ξέρετε, βέβαια, πως όλη η προίκα μιάς φτωχής κοπέλλας είναι το τίμημα όνομα και η σεμνή αξιοπρέπεια της!

Αγάπη και συμφέρο Π. Κ.: Θέλετε ειλικρινά την γνώμη μου; Τότε δίχως να χασομεράτε διόλου και δίχως να διατάξετε, πρέπει αμέσως να δεχθείτε την πρόταση του δεύτερου νέου που θέλει να σας παντρευτεί και μάλιστα αμέσως, φυσικά αν έχη τις οικονομικές προϋποθέσεις εξασφαλισμένες, για να δημιουργήσει οικογένεια και να στήσει σπίτι. Όσο για τον άλλον, όσοδήποτε και αν του έχετε αδυναμία, είμαι της γνώμης, τουλάχιστον κρίνοντας σύμφωνα με τα όσα μου γράψατε, ότι μπορεί να σας συμπάθησε στην αρχή, αλλά πάντως αυτή η συμ-

πάθεια ήταν έντελώς επιφανειακή. Γιατί τότε δεν θα σας εγκατέλειπε επί τόσο διάστημα στο κρεβάτι του πόνου σας και δεν θα έρχονταν αργότερα να δικαιολογήσει πως ίσως είχε... πολλές δουλειές! Δεν του έμεινε ούτε μία ώρα την Κυριακή να περάσει να σας ιδί; Αυτό είναι προφανές. Αλλά και αληθινά αν τα πάρουμε, πάλι οι υποσχέσεις του είναι πολύ αόριστε και άργες. Πως θα είσατε έσεις σίγουρη ότι και μετά τέσσερα χρόνια, που πρέπει να τόν περιμένετε, όπως συνιστά, αυτός θα είναι διατεθειμένος και μάλιστα θα βρίσκεται σε οικονομική και κοινωνική θέση τέτοια, ώστε να εκπληρώσει το χρέος του και να σας παντρευτεί; Πάντως έγω κλίνω υπέρ του δεύτερου. Είναι το πρακτικότερο για εσάς!

Μαρία Μοντέζ, Χαρτούμ-Σουδάν: Μά αληθινά, τόσο σας έχει επηρεάσει αυτό το αίσθημα προς το εξάδελφό σας, ώστε να μην αντιλαμβάνεσθε, ακόμα και δίχως την δική μου γνώμη, ότι είναι παράνομο αυτό και απαγορευμένο όχι μόνο από τους κανόνες της Χριστιανικής θρησκείας, αλλά και από αναρχικούς φυσικούς νόμους και από τις κοινωνικές ακόμα αντιλήψεις. Φυσικά, από τα όσα μου περιγράφετε, καταλαβαίνω ότι ο κυριος ένοχος αυτού του ηθικού παραπτώματος είναι ο ίδιος ο νεαρός κατεργάρης, που θέλει να σας παρασύρει και με πολύ χειρότερες περιπτώσεις. Αλλά είμαι βέβαια ότι έσεις θα ήθετε το πράγμα και την όρθη του ατομική θ' αρνηθείτε κατηγορηματικά να υποχωρήσετε στις πιέσεις και στις προτάσεις του εξάδελφου σας. Μιλήστε του μάλιστα αυστηρά, κάνοντας ν' αντιληφθεί κι' ο ίδιος το σφάλμα του και πείτε του καθαρά, αν δεν θέλη να έχη συνέπειες το ζήτημα, να μην σας ξαναενοχλήσει. Και σείς οπλισθείτε με περισσότερη λογική και σκεφθείτε ότι πρέπει να σταθείτε τιμωρά και εξιοπρεπής κοπέλλα!

Ψηλό δέντρο του κύκου, Κύπρος: Αφού μόνη σας δεν είχατε ακόμη αντιμετωπίσει σοβαρά το ζήτημα της αποκατάστασής σας, φυσικό ήταν να ένδιαφερθούν στο τέλος οι ίδιοι οι γονείς σας και να σας άρραδωνιάσουν. Και αφού σείς δεχθήκατε τον άρραδω ή έστω τον άνευθ-κατε, συμφωνώντας σιωπηρά γι' αυτόν, τώρα είναι σοβαρό ζήτημα το να τον διαλύσετε, έπειδή εμφανίσθηκε ένας άλλος, που τόν οποίον σας συνδέσει συμπάθεια αμοιβαία. Ίσα-ίσα δεν θα έπρεπε να επιτρέψετε και να ευνοήσετε να αναπτύχθι ένας τέτοιος δεσμός αφού ήσασταν δεσμευμένοι ήθικά, θρησκευτικά, κοινωνικά. Θα είχατε ένα λόγο να τόν διαλύσετε μονάχα στην περίπτωση, που θα συμφωνούσε κι' ο άρραδωνιαστικός σας, αν βεβαιωθεί ότι πραγματικά δεν μπορεί να γίνει ένας τέτοιος γάμος μεταξύ σας, αφού δεν θα στηρίζεται ούτε σε αγάπη ούτε σε κατανόηση. Μά και πριν αποφασίσετε τη διάλυση αυτή, πάλι θα πρέπει να είσατε απολύτως σίγουρη, ότι ο νέος που αγαπάτε θα σας αποκαταστήσει αμέσως, αφού του δημιουργείται αυτή η ευθύνη και η υποχρέωση και ο ίδιος το υποκινεί. Αλλά βλέπετε γι' αυτόν δεν έχετε καμιά ένδειξη ότι, εκτός από την συμπάθεια που σας δείχνει, είναι και διατεθειμένος να ενώσει την τύχη του μαζί σας. Ωστε, πως μπορείτε να ενεργήσετε επιπόλαια και στα τυφλά; Αυτό δεν θα σας το συγχωρούσα, τουλάχιστον για την λογική μιάς γυναίκας! Μήπως, ωστόσο, θα μπορούσατε να εξακριβώσετε τις αληθινές διαθέσεις του αγαπημένου σας επί του προκειμένου, μιλώντας του ανοικτά για μιάν ένδεχομένη απόφαση σας να διαλύσετε τον άρραδω και να σας πάρει αυτόν; Δεν δοκιμάζετε; Ίσως έτσι να προκύψει μιά λύσις καλή.

661—T31: Παραπονιέστε ότι η κοπελλάτσα που αγαπάτε σας συμπεριφέρεται κατά τρόπο ακατανόητο για σας. Κάποτε, καθώς μου γράφετε, ενδοσιάζεται και γίνεται διαχυτική μαζί σας, ενώ άλλοτε κάνει σαν να μη σας γνω-

ρίζει καν και σας αποφεύγει. Μά αυτό που έσας σας φαίνεται περίεργο, εξηγείται πολύ εύκολα από το γεγονός ότι η νέα είναι, απλούστατα, μία μαθητή. Αληθινή ένα πλάσμα, που γίνεται επιπόλαιο από την απείρεια της ηλικίας του, καπριτσιοό και που ίσως από... διαίτησι φιλητιμίας από τώρα να παίζει καλύτερα το ρόλο της: «να σας ψήση το φάρι στα χείλη» όπως λένε. Μά εσάς αφήσουμε τ' άσεται, για να σας πω ότι άνθρωπος σοφός και πρόνιος και με κάποια πείρα δεν άξιζει να καταπιάνεστε με ένα χαριτωμένο κοριτσάκι που δεν μπορεί ν' ανταποκριθεί σοβαρά στο αίσθημά σας. Σας συνιστώ να σταματήσετε αυτό το παιχνίδι με τη μικρή, γιατί, ενώ δεν πρόκειται να καταλήξει σε τίποτε σοβαρό, αντίθετος δημιουργεί κίνδυνο να εκτεθείτε στην κοινωνία και να παρεξηγηθείτε άδικα.

Αννούλα της Λευκάδος: Θέλω να σας συγχαρώ ειλικρινά για τις σκέψεις που κάνετε και για την στάση που τηρείτε στο ζήτημα που μου γράφετε. Πραγματικά, έτσι είναι. Ο γυνάς δεν έργοστασιάρης σας προφανώς θέλει να περάσει εύχρηστα τον καιρό του μαζί σας και γι' αυτό σας γυροφέρνει, όπως λέτε, πράγμα που έσεις πρέπει να το αντιμετωπίσετε με φρόνηση και σοβαρότητα ανάλογη προς την έντιμότητά σας. Τα σκεπτόσθε τόσο καλά και μόνη σας, ώστε δεν έχω να σας δώσω άλλη συμβουλή, παρά μόνο ότι πρέπει να τόν αποφύγετε και να μη βάλετε ιδέα γι' αυτόν. Και αν αυτός σας ξαναενοχλήσει, ζητώντας σας σχέσεις κλπ. να τού πείτε, αν ειλικρινά σας αγαπάει και σας θέλει για γυναίκα του, να πάη στους γονείς σας και να σας ζητήσει σε γάμο. Μπορεί; Το θέλει; Το κάνει; Μόνον έτσι θα δοκιμασθεί η ήθικη αξία της προτάσεώς του!

Σίσυφου του Παγκρατίου: Για να σας ξεγελάσει ν' αυτόν τόν άχαρητηριστό τρόπο η κοπέλλα, σημαίνει ότι δεν σας αγαπούσε ειλικρινά και δεν έπρεπε να πάρει τους όρκους της τοίς μετρητοίς. Μά τουλάχιστον τώρα που αποκαλύφθηκε το πόλιν της, έσεις σαν φρόνιμος άνθρωπος, θα πρέπει μάλλον ν' ανακουφισθείτε από την ξεγελωστική εγκαίρως από την κοπέλλα αυτή, προτού να είχατε δημιουργήσει βαθύτερους δεσμούς, που η διάλυση τους θα ήταν δυσκολότερη για σας. Μην το παίρνετε με επιπολαιότητα το πράγμα ότι προσβάλλεται τάχα ο ανδρικός σας έγωισμός. Όχι! Το ζήτημα τίθεται εντελώς διαφορετικά: Ότι απλούστατα μία κακόπιστη και κατεργάρη νέα κατασχέθηκε την καλσύνη και την ευγένειά σας και σας ξεγέλασε. Μην το πάρετε ανάποδα. Είναι σαν να θέλατε να υποστηρίξετε ότι φταίει ο τίμιος άνθρωπος έπειδή από αναδότητα πέφτουν θύματα άπατελών!

Αναποφασιστό μαθητή: Θα μου επιτρέψετε να σας πω πως δεν σκέπτεστε καθόλου καλά σχετικά με το ζήτημά σας. Απορώ μαζί σας, πως γυρνείτε από μένα να σας βρώ... τρόπο να ξεφορτωθείτε την κοπέλλα, γιατί οι χαρακτήρες σας δεν συμφωνούν και η ανατροφή της απέχει πολύ από την δική σας! Τότε γιατί μπλεζέστε μαζί της και μάλιστα την παρασύρατε μέχρι του ανεπαρκούς; Πως... καταδεχθήκατε τόν έρωτά της και τις εκδηλώσεις του; Μόνο για να διασκεδάσετε, θα μου πείτε ίσως... Μά η διασκέδασι προϋποθέτει πως πρέπει και να πληρώσετε τα σπασμένα... Δεν μπορείτε να ξεγελάτε μία κοπέλλα, έστω και αν δεν ταίριαζε κοινωνικά, να την καταστρέψετε και ύστερα να θέλετε να την ξεφορτωθείτε, έτσι απότομα και ταπεινά. Έχετε συνέπειες τώρα, που έπρεπε προκαταβολικά να τις σκεφθείτε. Πως θα τις αντιμετωπίσετε κατά τόν μεγαλύτερο τρόπο, αυτό θα πρέπει να το εξετάσετε με τους δικούς σας, στους οποίους όφείλετε να τα πείτε όλα. Έγώ, δυστυχώς, δεν μπορώ να σας συμβουλευτώ να φερθείτε άναρδρα!

ΕΡΗ

Ο γιατρός σας

Απαντήσεις επιστολών

Καθηγητή Δ. Ε.: Νομίζω ότι άργησατε πάρα πολύ. Θα άρκεσθε τόν έρχομενο χειμώνα στην θεραπεία του παθολόγου σας και τήν έρχομένη περίοδο, θα προτιμήσετε τα λουτρά της Ίκαρίας ή τών Καμένων Βούρλων. Μάθητρι Κ. Γ. Μ.: Το άναστημά σας μπορεί να μεγαλώσει Calciobromine, ένδοφλεβίως, μία τήν ημέρα και κατόπιν να παίρνετε τρεις φορές τήν ημέρα, μετά τόν φαγητό, από ένα κουταλάκι του γλυκού Calmoneurine. Μου ξαναγράψτε δε αποτέλεσμα.

Μικρή Νινέτα Ν. Τ.: Αφού μένετε στην Αθήνα, θα σας συνδεθώ να πάτε σ' ένα ειδικό γυναικολόγο γιατρό. Έδώ και πολλοί γιατροί υπάρχουν και Νοσοκομεία στα όποια μπορεί ο άπορος να έχη δωρεάν εξέταση και περιθαλψή.

Π. Π. Κ. 25: Νά πάτε σ' ένα δερματολόγο για να σας εξετάσει. Αν σας έμποδίζει το χρηματικό ζήτημα, μπορείτε να πάτε στο δερματολογικό τμήμα ένός Νοσοκο-

σ' αυτό που έσεις το λέτε έλάττωμα. Πάντως, μόνο ο γιατρός, που θα σας εξετάσει, είναι σε θέση να σας συμβουλευθεί σχετικά. Νινέτα Β. Ν., Δράμα: Δεν νομίζω ότι είναι δυνατόν να σας βοηθήσω απολύτως. Πάντως σας συνιστώ να κάμετε ένα κουτί ένέσεις Calciobromine, ένδοφλεβίως, μία τήν ημέρα και κατόπιν να παίρνετε τρεις φορές τήν ημέρα, μετά τόν φαγητό, από ένα κουταλάκι του γλυκού Calmoneurine. Μου ξαναγράψτε δε αποτέλεσμα.

Μικρή Νινέτα Ν. Τ.: Αφού μένετε στην Αθήνα, θα σας συνδεθώ να πάτε σ' ένα ειδικό γυναικολόγο γιατρό. Έδώ και πολλοί γιατροί υπάρχουν και Νοσοκομεία στα όποια μπορεί ο άπορος να έχη δωρεάν εξέταση και περιθαλψή.

Π. Π. Κ. 25: Νά πάτε σ' ένα δερματολόγο για να σας εξετάσει. Αν σας έμποδίζει το χρηματικό ζήτημα, μπορείτε να πάτε στο δερματολογικό τμήμα ένός Νοσοκο-

Η Linnia Έπετυχε αυτό που ζητούσατε Τόν φυσικό χρωματισμό του υαί τόν ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ

450.00 Ηλεκτρικό ΣΥΡΙΣΜΑ ΒΡΑΗΥΝ Μόνη που Συρίζει μετρίκα επιφανεία τού δερμάτος ΧΑΡΙΣΤΟ ΠΕΡΙΟ ΣΑΡΜΗ ΛΑΜΑ ΚΡΕΜΑ Ν.Α. Παχυνόδης ΣΤΟΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ 27

μείου («Εθαγγελισμός», «Συγγροσύ») να εξετάσσετε δωρεάν. Μία κοπέλλα, Π. Π.: Και σε σας συνιστώ ότι ακριβώς και στην Π. Π. Κ. 25. Προκειμένου για τήν ίδια περίπτωση και έπαναλαμβάνω ότι πολλές δερματικές εκδηλώσεις για τόν μη ειδικόν έχουν σχεδόν τα ίδια χαρακτηριστικά.

Μικρή μαθητριά: Η συμβουλή μου είναι να πείτε στη μητέρα σας αυτά, που λέτε σε μένα, γιατί έχετε ανάγκη εξέτασής και παρακολούθησής από γιατρό, πράγμα που δεν μπορεί να γίνει κρυφά από τη μητέρα σας. Η πιο καλή και πιο έμπιστη φίλη σας θα πρέπει να είναι η μητέρα σας.

Αννα-Λίσα: Και στο πρώτο και στο δεύτερο ερώτημά σας είμαι υποχρεωμένος να σας απαντήσω θετικά, αλλά με ώριμες πάντα προϋποθέσεις, που, όπως καταλαβαίνετε, δεν είναι δυνατόν να εκτεθούν εδώ. Στο δεύτερο ζήτημα νομίζω ότι δεν έγινε κακό. Αρρωστό Αθαλασσινό Α. Δ.: Οι ειδικοί φυματιολόγοι έχουν τήν γνώμη ότι σπάνι ο άρρωστος φτάνει στο σημείον να έχη τήν διαγνώση του «κλινικώς ίσθιτος», είναι πιά σε θέση να ξαναγυρίσει στην εργασία του, έσ' όσον αυτήν βέβαια, δεν είναι απολύτως χειρωνακτική. Όμολογώ ότι εν μέρει μόνο πιστεύω στην θεωρία αυτή τών ειδικών φυματιολόγων, εκτός αν η εργασία του άρρωστου είναι πολύ άναπαυτική.

Φρίξον Γ.: Η ασφαλέστερη μέθοδος αποτρίχωσης είναι με τήν ηλεκτρολύση. Πρέπει όμως να σας πω ότι και πολύ χρονικό διαστήμα χρειάζεται για τήν ύποθεσι αυτήν και πολυέσθη είναι. Μ. Χ. Σ. Ν.: Αλεξανδρεία: Σας συνιστώ να παίρνετε επί 10 ημέρες, πρωί-μεσημέρι-βράδυ, τόν φαγητό ένα χατάκι Teston ή Testoninon ή όποια άλλη ανδρική ορμόνη. Προσέξτε μόνον τυχόν σας παρασύρουν στην χρήση εκείνου, που μου γράφετε, γιατί θα γίνεται δυστυχώς. Νεαρά μαθητριά: Σας συνιστώ να ασχοληθείτε προς τόν παρόν περισσότερο με τα μαθηματά σας, παρά με αυτά, που θα μάθετε άργότερα.

Επαρκώς: Τό νόσημά σας είναι από εκείνα που συνήθως συνοδεύουν τήν ηλικία που έχετε. Βέβαια δεν είναι από τα επικίνδυνα νόσηματα. Πάντως είναι άρκετά βασανιστικό. Καλό θα ήταν να έλα το αποτέλεσμα της ακτινογραφίας της σπονδυλικής στήλης, καθώς και τις εξετάσεις τών ούρων. Ακολουθήστε τη φαρμακευτική άγωγή που σας υπέδειξαν χωρίς διαταγμούς. Όσο για τα λουτρά, τό άλλο κολοκάρια πιά.

Α. Α. Θ.: Έφ' όσον, όπως μου λέτε, τό έτερον μέλος έμεινε έντελώς ανέπαφο τότε ασφαλώς πρέπει να είσθε ήσυχος, γιατί και απογόνους θα αποκτήσετε και όνεις απολύτως θα είναι. Το αν θα αποκτήσετε απογόνους ή όχι, θα το πληροφωρηθείτε αμέσως, άρκεί να περάσετε από ένα μικροβιολόγο γιατρό να τού πείτε αυτά που γράφετε σε μένα.

Φωτίτσα: Ένταθα: Περάστε από έναν γυναικολόγο γιατρό ή νοσοκομείο.

Κοκκινόμαλοδσα Β.: Έγχειρήσει αισθητικής φύσεως γίνεται στην Ελλάδα όπας με ρινοπλαστική και μάλιστα στην Αθήνα, που μένετε και εσείς. Αν όμως μπορεί να γίνει στη δική σας τήν περίπτωση, αυτό θα σας τό πη μόνο ο ειδικός χειρουργός, που συγχρόνως θα σας πληροφωρήσει και για τό χρονικό διάστημα της αποθεραπείας, καθώς και για τήν άμοιή της επεμβάσεως του.

Αετό χωρίς φτερά: Μοδ λέτε στο δεύτερο γράμμα σας ότι δεν έχετε καμιά καμιά θεραπεία. Λόγω δε τού στενוד περιβάλλοντος δεν έχετε πη σε κανένα τίποτα και ότι σε μένα θα όμολογήσατε πως ακριβώς έχουν τα πράγματα. Δεν βλέπω όμως να μου λέτε τίποτα σχετικά γι' αυτά τα πράγματα, ενώ μου ζητάτε να σας πω τήν γνώμη μου.

Α. Α.

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Δίκαιος κατής!

Όταν στα καλά χρόνια ο Ναστραδίν Χότζας ήταν κατής στο Έσκή-Σεχέρ, είχαν αποκτήσει φήμη καινούργιου... Σολομώντα!

Αφίνοντας κατά μέρος τους τύπους, ο Ναστραδίν πρόσθεσε κυρίως στην ουσία των υποθέσεων που δικάζε. Έτσι, πολλές φορές, διάφοροι πονηροί αφεντάδες, που είχαν φαινομενικά το νόμο με το μέρος τους, εύρισκαν το μπελά τους απ' τον Χότζα, που δικαίωσε τους φουκαράδες και τους αφέλειες...

Αλλά, αυτό που τον έκανε πασίγνωστο, ήταν κάτι το ξεχωριστό.

Όταν γεννήθηκε στην Πόλη ο πρώτος γιός του Σουλτάνου Σελήμ, ο εύτυχης πατέρας έδωσε εντολή στους κατήδες να αποφυλακίσουν κι από έναν κρατούμενο στην κάθε πόλη και στο κάθε χωριό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας...

Όλοι τότε οι Τούρκοι κατήδες βρέθηκαν σ' εξαιρετικά δύσκολη θέση, γιατί η διαταγή δεν όριζε αν έπρεπε να αποφυλακίσουν τους βαρύτερα ή ελαφρότερα τιμωρημένους, ούτε καν αυτούς που έδειξαν στη φυλακή καλή ή κακή διαγωγή.

Όπως ήταν επόμενο, λοιπόν, κι' ο Ναστραδίν Χότζας τά...χρειάστηκε. Γι' αυτό, μόλις πήρε στα χέρια του το σουλτανικό φερμάν, άρχισε τις προσευχές στον Παντοδύναμο. Αλλά, για να τον φωτίση στην απόφασή, που θα παίρνε.

Και πραγματικά, ο Χότζας τὰ κατ'εφερε μιά χαρά...

Στην αρχή, έδωσε με τίς... κλωτσιές όλους τους συγγενείς των φυλακισμένων του χωριού του, που έρχόντουσαν φορτωμένοι δώρα, με σκοπό να τον δωροδοκήσουν και να έμπρεσσουν την απόφασή του.

Υστερα κάλεσε τον αστυνόμο και του είπε να τον οδηγήσει στις φυλακές. Εκεί ο Χότζας άρχισε να ρωτά ξεχωριστά τον καθένα από τους φυλακισμένους:

— Γιατί, τζάνουμ, σ' έχουν εδώ μέσα κλεισμένο; ρώτησε τον πρώτο που έτυχε μπροστά του.

— Χότζα, φένημ' αποκρίθηκε αυτός κλαψιάρικα, στο όνομα του Προφήτη, σου όρκίζομαι πως με καταδίκασε άδικα ο προκάτοχός σου κατής!...

Ο Ναστραδίν δεν είπε τίποτα και προχώρησε στο δεύτερο κελλί.

— Γιατί βρίσκεσαι στη φυλακή; ρώτησε ένα γέρο ασπρομάλλη.

— Ούτε κι' εγώ ξέρω, Χότζα φένημ! του είπε εκείνος.

Και πάλι ο Χότζας δεν είπε τίποτα και προχώρησε στους άλλους.

Κι' εκείνοι όμως έλεγαν στερεότυπα, με το ίδιο θλιμμένο ύφος, ότι ήταν άθωοι κι' άδικα φυλακισμένοι.

Στο τέλος όμως της περιόδους του στις φυλακές, παρατήρησε κάποιον κρατούμενο, που είχε αποτραβηχτεί μελαγχολικός στη γωνία του κελλιού του.

Ο Χότζας τον πλησίασε και με την πιο γλυκεία φωνή τον ρώτησε:

— Γιατί, δυστυχισμένο παλληκάρι, βρίσκεσαι τόσο νέος στη φυλακή;...

— Γιατί, Χότζα μου, απάντησε αυτός, είμαι στ' αλήθεια ένας καινούργιος!

Ο Χότζας τότε, είπε:

— Να βγάλετε άμέσως αυτόν τον καινούργιο από τη φυλακή, για να μη διαφθείρη και τους άλλους φυλακισμένους, που είναι όλοι τους άθωοι οί... καυμένοι!

Τὰ δάσανα του Καραμπέτ

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Βαί, βαί, κουζούμ, όποιος με το νουάικα του για ιψώνια ιδγαίνει χαμένος άνθρωπος ένεται. Έμεις το αντίπερ, γιαδρούμ, άμα κάτι ήθελουμε ιψωνισμένο να έκανουμε, σέ ένα μασζί μπαίνουμε ρωτημένο έκανουμε:

—Πόσο έκανε;
—Τόσο έκανε.
—Φέρτο, κουζούμ.

Άμα το νουάικες — βαί, βαί, βαί!—τί είναι τούτο γιάχο; Διόμο ιπαίνον, διόμο αφίνον, εδω ιπαίνον, εκεί ιδγαίνον, βιτρίνες μιτρίνες όλα κυτταγμένα έκανον, από πιρβί φεύνον, βιράδω έρχονται άμμμα και πάλι χίτς πιασέ ντέν ιψωνίζον.

Τό λοιπόν ιπρωκτές τό Σουρπουίτσα μου παπουσία ήθελε.

—Κουζούμ τόσα παπούτσια έχεις, λέω. Τί να τὰ έκάνης τὰ παπούτσια;

Σουρπουίτσα μου έλεει:

—Τί καταλαβαίνεις εσύ Καραμπετάκι; Έγώ παρὰ μου ιπληρωμένο έκανω.

—Εσύ να πληρωμένης με λέει, αλλά να μη μιλάς.

—Τζάνουμ πώς να μη μιλά; λέω.

—Αυτὰ τὰ παπούτσια που έχω δεν κάνουν για τό καινούργιο μου φουστάνι.

Βαί, βαί, βαί! Άμα ένα φουστάνι έκανον και άλλα παπούτσια ήθελον, άλλο τσάντα, άκουσεσουάρ μαζεσουάρ, τί υπελιάς είναι τούτο γιάχο! Ωφνες εδάζω, γιόκ, λέω, ύστερα Σουρπουίτσα μου καλαμάτα εδάζει, λιγοθυμισμένος ένεται. Τί να έκανω;

— Άντε Σουρπουίτσα μου, λέω, χαλάλ άλ-σούν! Έγώ μαζί σου να πλαινω, παπουτσία σου μαζί ιψωνισμένα να έκανουμε.

Άμάν ζάβαλι Καραμπέτ! Μαζί της ιππα άμα χίτς τί θα ινότανε ντέν ήζερα. Μασζία πλαινούμε, σέ παπουτσίδικα ιπαίνουμε, Σουρπουίτσα μου όλα παπούτσια δοκιμασμένα έκανε. Υστερα λέει:

—Δέν είναι καλά!

—Καλά είναι γιαδρούμ, λέω. Χίτς μέσα σέ τόσα παπούτσια ένα ζευγάρι ντέν ιερήκες;

—Οχι. Πάμε κι' άλλου.

Στό μασζί αντίο λέει, άμα σέ άλλο μασζί πλαινούμε. Πάλι παπούτσια δοκιμασμένα έκανε, κουτιά μουτιά, άνοιγμένα έκανε, τό ένα μυρίζει τό άλλο βρωμάει, άλλα παπούτσια ζητημένα έκανε, άλλα φορεμένα, άλλα ιδγαμένα, σαματὰ μέσα στο μασζί έκανε, ύστερα λέει:

—Δέν είναι καλά!

—Κουζούμ, καλά είναι!

—Τί καταλαβαίνεις εσύ, Καραμπετάκι! Να κυττάς μονάχα και να μη μιλάς!

Στό μασζί αντίο λέει, άμα σέ άλλο μασζί πλαινούμε. Από εκεί πάλι ιδγαίνουμε σέ άλλο μασζιό. Έμμενα από περπάτημα γλώσσα μου από εζω κρεμασμένη ένεται.

—Σουρπουίτσα μου, λέω, εσύ παπούτσια να ιπαίνεις, άμα έμένα πεθαμένο να έκάνης.

Χίτς ντέν αντέχω άλλο γιαδρούμ. Τί θα ένεται;

—Ελα μαζί μου.

—Τιρελλάθηκα, γιάχο.

Άμα τί να κάνω; Λέω σέ ένα άκόμα μασζι να ιπαίνουμε, Σουρπουίτσα μου παπουτσία της ιψωνισμένα να έκανη μπου ντου-λειά τελειωμένο να ένεται.

Σέ άλλο μασζι ιπαίνουμε, άμα πάλι Σουρπουίτσα μου κουτιά μουτιά κατεθασμένα έκανε χίτς κανένα ντέν της ήρεσει.

—Να δώ κι' εκείνα.

—Μάλιστα, κυρία.

—Να δώ και τούτα.

—Μάλιστα, κυρία.

—Να δοκιμάσω και τούτα.

—Μάλιστα.

Υπάλληλος «μάλιστα, κυρία» λέει, άμα έμένα άρμας κεφάλις μου ανεθα-σμένος ένεται, χίτς άλλο ντέν αντέχω, μάτια μου θαλωμένα ένονται, κιφάλι ζαλισμένος — άμάν λιγοθυμισμένο ένομαι.

Βαί, βαί, βαί, τί ήταν τούτο! Ιοπίτι μου άρρωστος γυρίσα, άμα χίτς Σουρπουίτσα μου παπούτσια ντέν ιψώνισες. Αύριο, λέει, μονάχη της μασζία μιά άλλο βόλτα να έκάνη! Πές μου γιάχο!

Υγναίκες τιρελλάες ντέν είναι;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Υγναίκες τιρελλάες ντέν είναι;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οί ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Έξοπλισμός

Για στάσου Χριστιανέ μου. Για στάσου να σε ιδώ. Και πές μου τώρα. Για που έτοιμάζεσαι; Για καμμία εξερεύνηση στο Βόρειο Πόλο, μήπως; Ή για την είσοδό σου σέ κανένα ψαγείο με ψωβιν 100 υπό τό μηδέν; Πώς; Γιατί σέ ρωτάω; Γιατί σέ βλέπω ντυμένο σαν τόν Άμουνδσεν, όταν ταξίδευε ανεπι-στροπτετή στάς πολικές χώρες. Παλτό, κασκόλ και καπέλλο χωμένο μέχρι τὰ άτα. Πουρκουά όλη αυτή ή ένδυματο-λογική βαρύτης;

Πώς; Έπιασε χειμώνας; Δεν είμαστε καλά. Πού τόν είδες, τό χειμώνα βρέ κρυοκάτσα-λε; Άντελήφθηκες πουθενά, ψυχός δρι-μύ, βορρά, χιόνι; Μιά φθινοπωρινή ψυχρούλα έπιασε και όλίγη συνεφιά με-τά τινων βροχών, για να ξεδιψήσει ή διψασμένη γη. Κα-θώς δέ θα παρατη-ρήσης εάν ρίξης τό άνόητο βλέμμα σου γύρω, ούδεις εκ των συμπολιτών δεν έβαλε όχι παλτό, αλλά ούτε πουλόβερ άκόμα. Ένα γελικάκι και πλέον ού. Τού λόγου σου όμως έ-σπευσες να περιβληθής ή νειμερινή σου πανοπλία και να εξέλθης εις τας όδους, χωρίς να αισθάνεσαι τόν φόβον της γελιοποίησης, αιδιδανέ.

Ορίστε; Κρυώνεις; Γιατί κρυώνεις μαρ; Πώς κρυώνεις; Από τί είσαι οφτισμένος και κρυώνεις και δεν ντρέ-πεσαι να τό λές, κοτζάμ μαντράχα-λος; Και δεν μου λες ένα άλλο πρά-γμα; Εάν τώρα, με την πρώτη ψυχρού-λα κοπάνησες αυτή ή χοντρή πατα-τούκα και τό κασκόλ, όταν θάρρη τό πραγματικό κρύο κι' όταν θα στρώση και κανένα, χιονάκι, τί θα βάλης; Σε βλέπω τυλιγμένο με κανένα χοντρό πά-πλωμα, να κυκλοφορής στους δρόμους, δυστυχισμένε.

Τί είπες; Τί μ' ενδιαφέρει έμένα; Δεν λέω ότι μ' ενδιαφέρει, άκόμη και αν βγής φασκιωμένος έξω, αφού δεν ντρέπεσαι, γελίοι. Άλλά κάτι τέτοια άδη φαινόμενα μου δίνουν στά νεύρα και μ' εξερεβίζουν. Γιατί δεν μπορώ ν' άνέχωμαι άδισμαρτυρήτως τέτοιες εμφανίσεις που εξευτελίζουν τό άνδρι-κό φύλο και εκθέτουν σέ λοιδωρίες τό γόητρό του, επί του όποιου νομίζω ότι κάποιος λόγος μου πέφτει κι' έ-μένα.

Άειντε βγάλτα, άνδρωπέ μου. Ά-ειντε κι' αλάφωσε λίγο τό δύσπεπτο αυτό βάρος που κόλλησες στην πλάτη σου. Άπαλλάξου από μερικές πήχες ύ-φασματος, να πάρης άέρα, γιατί δεν μπορείς να σέ βλέπω χωρίς να μου ανεδαίνω τό αίμα στο κεφάλι. Άειντε, τό καλό που σου θέλω. Γιατί θ' άρπά-ξω κανέναν κουβά με παγωμένο νερό και θα σέ καταβρέξω από κεφαλής μέχρις ονύχων, ρεμάλι. Φτού σου να χαθής, κοτζάμ άνδρωπος, παλητό-μαρο.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Νάλασε ή... μπεγιά!

Ότε ή γυναίκα σας είχε ένα ά-τύχημα, ενώ οδηγούσε τ' αυτοκίνητό σας; Έλπίζω να μη συνέβη τίποτε δυ-σάρεστο...

Ά, όχι! Ούτε αυτή έπαθε τίποτε σοβαρό, ούτε και τ' αυτοκίνητο. Χά-λασε μόνο λίγο ή μπεγιά... και τών δύο!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΜΩΡΙΣ Ζελιέ έρριξε μιά ματιά στην καινούργια επίπλωσι του σπιτιού του. Μέσα σ' ένα χρόνο είχε αλλάξει δυο φο-ρές τό αυτοκίνητό του και τὰ έπιπλά του. Είχε κατορθώσει ν' αποκτήση μιά σημαντική περιουσία, χάρις στην επιχείρησή των αυτοκινήτων που διέυθυνε.

Κάθισε λοιπόν σέ μιά πολυθρόνα, άναψε ένα τσιγάρο κ' έκλει-σε τὰ μάτια του. Στίς στιγμές αυτές της περισυλλογής, ξαναθυ-μόταν την Έβελίνα και τό πρόσωπό της που φαινόταν σά μιά όπτασία άγγέλου. Ή άνάμνησή της ήταν τόσο έντονη, που έννοι-θε αυτές τίς στιγμές τό άρωμά της και ή γλύκα τών χειλιών της. Άραγε υπέφερε άκόμη;

Μαζί με τό πρόσωπό της Έβελίνας ξανάβλεπε και τό πρόσω-πο του Στεφάνου Ζορνταν, του άνθρώπου που είχε μισήσει μ' όλη ή δύναμή της ψυχής του.

Ο έρωτάς του για την Έβελίνα ήταν, μιά άπίστευτη εύτυχία για τό Μωρίς. Ή Έβελίνα ήταν γι' αυτόν ή αγαπημένη του και

ποτάκτη. Αυτός ήταν ό λόγος που έκανε τό Στέφανο να κρύβε-ται...

Αργότερα έξοπασε ό πόλεμος κι' όταν ό Μωρίς γύρισε απ' τό μέτωπο, έμαθε πως ό Στέφανος είχε πεθάνει σέ στρατόπεδο συγ-κεντρώσεως.

Τώρα μέσ' στην άχαρη ζωή του δεν εύρισκε καμμία ήσυχία. Θυμόταν τὰ περασμένα και ό πόνος του δεν είχε γιατρευτή. Έ-ξανα χτύπησε τό τηλέφωνο.

Έμπρός... Έδώ Μωρίς Ζελιέ, είπε παίρνοντας τό άκου-στικό.

—Είμαι ή Έβελίνα...

—Ή Έβελίνα; άπόρησε. Τί άστείο είν' αυτό;...

—Δέν άναγνωρίζεις ή φωνή μου, Μωρίς; Μπορώ νάρ-θω στο σπίτι σου;

—Ναί, ψιθύρισε σαν τρελλός.

Όταν σέ λίγο έφθασε ή Έβελίνα, την άναγνώρισε άμέσως.

—Μωρίς! του φώναξε εκείνη.

—Έβελίνα, άγάπη μου!...

Τράβηξαν για τό σαλόνι, αλλά κανείς τους δεν εύρι-σκε ή δύναμη να μιλήση για τὰ περασμένα.

Έκείνος μόνο ή ρώτησε.

—Τί έκανες όλο αυτό τόν καιρό;...

—Ό, είναι μιά μεγάλη ιστορία... Βρισκό-μουν σέ μιά μακρινή χώρα. Όταν γύρισα έ-δώ, ζήτησα πληροφορίες για σένα κ' έμαθα πως πλούτισες. Άλλά κ' εγώ πλούτισα, πρό-σθεσε ή Έβελίνα. Κορηνούμψα όλόκληρη πε-ριουσία...

Δέν θέλησε όμως ν' αποκαλύψη από πού είχε αυτή την κληρονομία.

—Έβελίνα, σ' αγαπώ πάντα!... της είπε ό Μωρίς. Τίποτα δεν μάς έμποδίζει τώρα να παντρευτούμε.

—Ναί, τό ξέρω, του άπάντησε εκείνη ά-σπρημένα...

Ακολούθησαν για τό Μωρίς μέρες άγώ-νίας. Στίς παρακλήσεις του να την παντευ-τή, ή Έβελίνα του άπαντούσε με ύπεκφυγές.

Ή ζήλεια έτσι τόν βασάνιζε.

Κάποιο βράδυ που ήταν σπíti του, έ-κείνος της είπε:

—Έβελίνα, θυμάσαι τό παιδάκι μας;...

—Δέν θέλω να μου μιλάς γι' αυτό, τόν δέικαμε με όργη.

Τότε ό Μωρίς δεν συγκρατήθηκε πιά. Της είπε πόσο είχε υποφέρει απ' την ή-μερα, που τόν παράτησε και πόσο είχε μισήσει τό Στέφανο.

Μά εγώ δεν σ' αγαπήσα ποτέ μου, του είπε άπότομα ή Έβελίνα. Τό παιδί δεν ήταν δικό σου, πρόσθεσε με κυνισμό.

Τότε γιατί ξαναγύρισες;

—Ξαναγύρισα για να σου πω πως σέ μισώ, πως κληρονομήσα τό Στέφα-νο, πως αυτός ήταν ό πατέρας του παι-διού μου, πως αυτόν αγαπούσα. Έσύ όμως τόν πρόδωσες, τόν σκότωσες!...

Τό έκανα γιατί σ' αγαπούσα, ψι-θύρισε με πόνο ό Μωρίς.

Δέν είχε άκόμα ξεμειώσει, όταν χτύπησε τό τηλέφωνο. Νυσταγμένη άκόμα ή Έβελίνα άναψε τό φως και πήρε τό άκουστικό. Τά μά-τια της πήραν μιά έκφραση τρόμου. Ρώτησε δυο — τρεις φορές για να καταλάβη τί της έλεγαν. Κι' όταν πείστηκε πως όλα ήταν αλή-θεια, σπρώχθηκε, άρχισε να νύνεται βιαστικά, ψιθυρίζοντας.

—Εγώ τόν σκότωσα!... Εγώ φταίω!...

Στό νοσοκομείο ό Μωρίς ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι μ' ένα σωρό επίδεσμούς. Ο γιατρός έμπόδιζε την Έβελίνα να μπη στο θάλαμο.

—Πείτε μου πως είναι; τόν ίκέτησε.

—Είναι σέ άπελπιστική κατάστασι, της άπάντησε. Τό αυτοκίνητο που οδηγούσε του έχει κάνει πολλά τραύματα...

—Πότε μπορώ να ξαναγύρισω; ρώτησε τό γιατρό.

—Αύριο, κυρία αν είνε άκόμα ζωντανός...

Ή Έβελίνα όμως δεν ξαναγύρισε ποτέ πιά στο νοσοκομείο. Ο Μωρίς πέθανε ή νύχτα. Είχε πληρώσει κι' αυτός τὰ λύτερα του, όπως κι' ό Στέφανος. Τό δυστυχίμα ήταν προμελετημένο, γιατί ένιωθε τύψεις για την κακή του πράξη. Ουσίασε ή ζωή του και την άγάπη του για να εξιλεωθή...

ΤΙΕΡΡΥ ΜΟΝΙΕ

ΤΙΕΡΡΥ ΜΟΝΙΕ

ΤΙΕΡΡΥ ΜΟΝΙΕ

ΤΙΕΡΡΥ ΜΟΝΙΕ

ΤΙΕΡΡΥ ΜΟΝΙΕ

Τά δούτεα

ποτάκτη. Αυτός ήταν ό λόγος που έκανε τό Στέφανο να κρύβε-ται...

Αργότερα έξοπασε ό πόλεμος κι' όταν ό Μωρίς γύρισε απ' τό μέτωπο, έμαθε πως ό Στέφανος είχε πεθάνει σέ στρατόπεδο συγ-κεντρώσεως.

Τώρα μέσ' στην άχαρη ζωή του δεν εύρισκε καμμία ήσυχία. Θυμόταν τὰ περασμένα και ό πόνος του δεν είχε γιατρευτή. Έ-ξανα χτύπησε τό τηλέφωνο.

Έμπρός... Έδώ Μωρίς Ζελιέ, είπε παίρνοντας τό άκου-στικό.

—Είμαι ή Έβελίνα...

—Ή Έβελίνα; άπόρησε. Τί άστείο είν' αυτό;...

—Δέν άναγνωρίζεις ή φωνή μου, Μωρίς; Μπορώ νάρ-θω στο σπίτι σου;

—Ναί, ψιθύρισε σαν τρελλός.

Όταν σέ λίγο έφθασε ή Έβελίνα, την άναγνώρισε άμέσως.

—Μωρίς! του φώναξε εκείνη.

—Έβελίνα, άγάπη μου!...

Τράβηξαν για τό σαλόνι, αλλά κανείς τους δεν εύρι-σκε ή δύναμη να μιλήση για τὰ περασμένα.

Έκείνος μόνο ή ρώτησε.

—Τί έκανες όλο αυτό τόν καιρό;...

—Ό, είναι μιά μεγάλη ιστορία... Βρισκό-μουν σέ μιά μακρινή χώρα. Όταν γύρισα έ-δώ, ζήτησα πληροφορίες για σένα κ' έμαθα πως πλούτισες. Άλλά κ' εγώ πλούτισα, πρό-σθεσε ή Έβελίνα. Κορηνούμψα όλόκληρη πε-ριουσία...

Δέν θέλησε όμως ν' αποκαλύψη από πού είχε αυτή την κληρονομία.

—Έβελίνα, σ' αγαπώ πάντα!... της είπε ό Μωρίς. Τίποτα δεν μάς έμποδίζει τώρα να παντρευτούμε.

—Ναί, τό ξέρω, του άπάντησε εκείνη ά-σπρημένα...

Ακολούθησαν για τό Μωρίς μέρες άγώ-νίας. Στίς παρακλήσεις του να την παντευ-τή, ή Έβελίνα του άπαντούσε με ύπεκφυγές.

Ή ζήλεια έτσι τόν βασάνιζε.

Κάποιο βράδυ που ήταν σπíti του, έ-κείνος της είπε:

—Έβελίνα, θυμάσαι τό παιδάκι μας;...

—Δέν θέλω να μου μιλάς γι' αυτό, τόν δέικαμε με όργη.

Τότε ό Μωρίς δεν συγκρατήθηκε πιά. Της είπε πόσο είχε υποφέρει απ' την ή-μερα, που τόν παράτησε και πόσο είχε μισήσει τό Στέφανο.

Μά εγώ δεν σ' αγαπήσα ποτέ μου, του είπε άπότομα ή Έβελίνα. Τό παιδί δεν ήταν δικό σου, πρόσθεσε με κυνισμό.

Τότε γιατί ξαναγύρισες;

—Ξαναγύρισα για να σου πω πως σέ μισώ, πως κληρονομήσα τό Στέφα-νο, πως αυτός ήταν ό πατέρας του παι-διού μου, πως αυτόν αγαπούσα. Έσύ όμως τόν πρόδωσες, τόν σκότωσες!...

Τό έκανα γιατί σ' αγαπούσα, ψι-θύρισε με πόνο ό Μωρίς.

Δέν είχε άκόμα ξεμειώσει, όταν χτύπησε τό τηλέφωνο. Νυσταγμένη άκόμα ή Έβελίνα άναψε τό φως και πήρε τό άκουστικό. Τά μά-τια της πήραν μιά έκφραση τρόμου. Ρώτησε δυο — τρεις φορές για να καταλάβη τί της έλεγαν. Κι' όταν πείστηκε πως όλα ήταν αλή-θεια, σπρώχθηκε, άρχισε να νύνεται βιαστικά, ψιθυρίζοντας.

—Εγώ τόν σκότωσα!... Εγώ φταίω!...

Στό νοσοκομείο ό Μωρίς ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι μ' ένα σωρό επίδεσμούς. Ο γιατρός έμπόδιζε την Έβελίνα να μπη στο θάλαμο.

—Πείτε μου πως είναι; τόν ίκέτησε.

—Είναι σέ άπελπιστική κατάστασι, της άπάντησε. Τό αυτοκίνητο που οδηγούσε του έχει κάνει πολλά τραύματα...

—Πότε μπορώ να ξαναγύρισω; ρώτησε τό γιατρό.

—Αύριο, κυρία αν είνε άκόμα ζωντανός...

Ή Έβελίνα όμως δεν ξαναγύρισε ποτέ πιά στο νοσοκομείο. Ο Μωρίς πέθανε ή νύχτα. Είχε πληρώσει κι' αυτός τὰ λύτερα του, όπως κι' ό Στέφανος. Τό δυστυχίμα ήταν προμελετημένο, γιατί ένιωθε τύψεις για την κακή του πράξη. Ουσίασε ή ζωή του και την άγάπη του για να εξιλεωθή...

ΤΙΕΡΡΥ ΜΟΝΙΕ

ΤΙΕΡΡΥ ΜΟΝΙΕ

ΤΙΕΡΡΥ ΜΟΝΙΕ

ΤΙΕΡΡΥ ΜΟΝΙΕ

ΤΙΕΡΡΥ ΜΟΝΙΕ

ΤΙΕΡΡΥ ΜΟΝΙΕ

ΤΙΕΡΡΥ ΜΟΝΙΕ

ΤΙΕΡΡΥ ΜΟΝΙΕ

ΤΙΕΡΡΥ ΜΟΝΙΕ

ΤΙΕΡΡΥ ΜΟΝΙΕ

ΤΙΕΡΡΥ ΜΟΝΙΕ

ΤΙΕΡΡΥ ΜΟΝΙΕ

Η ΟΞΗΛΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ

ΔΕΝ υπάρχει Αθηναία με γούστο, που να μην της άρεση να γυρίζει στα μαγαζιά. Είναι κι' αυτό μία από τις απολαύσεις της, εστώ και αν δεν πρόκειται ν' αγοράσει κάτι. Άλλωστε είναι γνωστό πως αυτή που ξέρε να ντυθεί, θα ψάξει και θα σκαλίσει δέκα φορές και την έντεκάτη θα αγοράσει. Οι υπάλληλοι των καταστημάτων τ' ξέρουν καλά και γι' αυτό λένε: «Αποφασίστε και θα σας κάνουμε καλή τιμή».

Το ίδιο συμβαίνει και με τις επιδείξεις μοντέλων στους διαφόρους ραπτικούς οίκους της πόλεως μας. Νομίζετε ότι όλες τις παρακολουθούν, αγοράζουν πάντα κάτι; Τις περισσότερες φορές παραινούνται για «να πάρουν ιδέες». Άλλες πάλιν πηγαίνουν από ονομιμασία.

Πάντως οι έρετινές επιδείξεις των αθηναϊκών οπιτιών ήταν ή μια ώριμότερη της άλλης.

Απ' ό,τι είδαμε, τα ταγιέρ βρίσκονται στην ήμερησία διάταξη με προτιμήσεις για τις γραμμές, που λανθάνουν οι παρινοί οίκοι Ζάν Φάτ, Μαντελν ντε Ρόκ και Μπαλμαίν. Από τουντ ανοιχτόχρωμα με βαθιές πιέτες στη βέσπα, με φούστα ίσια και στενή. Άλλα από μαύρο λαινάς και άλλα από μπρούαρ.

Σύνολα κομψότατα με θαυμασίους συνδυασμούς. Χρησιμοποιούνται γι' αυτά ζέρσε, ως επί το πλείστον γκριζά, έχουν δέ πολλά κεντήματα με πετράδια στα κορσάς. Στις φούστες πανών ή σούρες.

Όμορφες τουαλέτες για κοκταίλ από βελούδο. Άλλα από δαντέλα, πολύ ντεκολτέ, ιδίως μπροστά, όχι όμως πίσω. Μερικά καμωμένα σε γραμμή «πρενσές», με μπουστους ολοκέντητους. Πολλά φουρά από δαντέλλα, άλλα από μαύρο λαινάς, με κεντήματα από παγιέτες και τὰ βραδυνά επίσημα από μαύρο βελούδο, σατέν-ντυσές με κορσάς παγιετέ και πλούσιες φούστες.

Ένας από τους παρινοί οίκους, που είναι πολύ της μόδας τώρα, είναι της Μπαλανσινάγκα.

Τὰ αθηναϊκά σπιτία έδειξαν πολλά μοντέλα της και διακρίθηκαν όλα για την πρωτοτυπία τους. Η μόδα επιδιώκει, καθώς είδαμε, την αέθρημοσμένη γραμμή, με πολύ άπαλές πτυχές που πέφτουν άπαλά πάνω στο σώμα.

Χρησιμοποιεί επίσης πολλά τούλια, σε έναλλασσόμενους τόνους ζωηρών χρωμάτων: Μαύρα γκρι, λαινάς-σατινέ και τα φτάδες.

Τέλος, τὰ επανωφόρια είναι από λαινάς-αστρακάν, από ύφασμα όμοια με τών φορεμάτων, που συνάδευαν.

Επίσης πολλές βαρύτιμες γούνες σε μακρὰ μαντά, σε ζακέτες και σε κάπες.

ΜΕΡΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

Κριστιάν Ντιόρ: Ταγιέρ κόκκινο-ρουίγ με ριχτή ζακέτα και με φούστα στενή. Τό συνοδεύουν μαύρα γάντια και μαύρη πολύ λεπτή και ψηλή όμπρέλλα.

Άλλο ταγιέρ από λαινάς γκρι, με μονίκια πολύ χαμηλά κολλημένα, με εφαρμογή στην τάλλια και με γιακά κλασσικό.

Ζάκ Φάτ: Απογευματινό ταγιέρ από μαύρο μουαρέ με άσπρο καπελλάκι και άσπρα γάντια. Χαριτωμένο σύνολο από γκριζό τουντ. Φούστα στενή, φαρδύ ραγκλάν κορσάς και μαύρη ζώνη.

Μπαλμαίν: Φόρεμα κοκταίλ από ζέρσε με πολλές πτυχές στη μέση. Άλλο βελούδινο, με ολοκέντητη φούστα και με κορσάς σε μωρό ντεκολτέ.

Λανδέν: Μαύρο βελούδινο βραδυνό, με πανώ πράσινα ρεζεντά και κορσάς κεντημένο.

Μπαλανσινάγκα: Σε ώριαιότατη γραμμή φόρεμα από λαινάς-σατινέ, με πελώριο ταφτάβενιο φλόγκο, τοποθετημένο στο πλάι.

Αυτός τους μεγάλους φλόγκους τους βλέπομε σε πολλά βραδυνά φορέματα. Είναι πολύ διακοσμητικοί.

Μάγκυ Ρούφ: Φόρεμα σε γραμμή «πρενσές», από μπλέ μπροσέ-κρατούν. Η φούστα είναι πλατειά και στη μέση τοποθετείται μία κορδέλλα από μαύρο ότομάν, που καταλήγει σε πλούσιους φλόγκους.

Σκισαπρέλλι: Τουαλέτα για βράδυ, από όργαντινα μεταξωτή σε χρώμα ρόζ. Η φούστα ενώνεται στους γοφούς με μεγάλα φετόνια και το κορσάς προεκτείνεται ως εκεί με ελαφρές πτυχές, που

1) Από τσιπ, καλώς φορεμένη μπροστά με φλόγκο στο μέτωπο.

2) Καλώς από νεύνα, γαρνιρισμένη με καστόρι.

3) Είδος μπρερέ, από βελούρ ντε φλόρανς με ένα φλόγκο από στενή γκρι κορδέλλα πίσω.

4) Ένα όμοιο πουλόβερ για έκδρομες. Γίνεται με δυο χρώματα ή μονόχρωμο.

ΣΟΥΤΕΡ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

Πλεχτά της μηχανής και πλεχτά του χεριού έκαναν όλα την εμφάνισή τους και οι βίτρινες είναι γεμάτες από πουλόβερ, γιλέκα, τζαμπερ, κάντριγκαν, μπλουζες.

Τὰ χρώματά τους είναι μάλλον ζωηρά και ζεστά: Πολλά κόκκινα, πολλά πράσινα, πολλά μπρικ και σὰ μοντέρνα χρώματα: Κονιάκ, σαρτρέζ, καπσίν, φουζία, μαριν άδριατική. Για συμπλήρωμα έχουν όλα μία έσάρπα σε αντίθετο χρώμα, προσέχουμε όμως πάντα να έναρμονίσουμε τὰ δυο χρώματα έσάρπας και πλεχτού.

Τὰ πιο ιδιόρρυθμα σχήματα είναι και τὰ πιο μωδάτα. Έναπόκειται στο άτομικό γούστο της κάθε μίας για να παρουσιάσει ένα σαντάιγ, ένα καντριγκαν ή ένα πουλόβερ, που να βγαίνει από τὰ συντησμένα. Σ' αυτό δεν έδ συντέλειό μόνο το σκέδιο, αλλά και η έκλογη του πλεξίματος.

Όσες επιτηδεύονται στο πλέξιμο, έπισοούν διάφορα είδη πλεξίματος.

ΚΑΘΕ ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΑΝΑΛΟΓΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ

Οι τόκες που λανθάνουν οι διάφορες καπελλούδες είναι ως επί το πλείστον μικρές και αφήνουν να φαίνονται τὰ μαλλιά. Αν ό ήλιος του καλοκαιριού έξερνε τὰ μαλλιά σας, θα τους ξαναθάψετε όλη τους τη φρεσκάδα, τρίβοντας τις ρίζες με λίγο χλιαρό έλαιόλαδο. Ύστερα δένετε το κεφάλι σας με μία πετσέτα και σε δυο ώρες μπορείτε να λουσθήτε.

Η γραμμή «πρενσές» δεν επιδέχεται την παραμικρή καμπυλότητα, ούτε στην τάλλια, ούτε στους γοφούς, ούτε στην κοιλιά. Ίσως να βαρύνετε λίγο στην έξοχη. Μη χάνετε το θάρρος σας. Κόψετε το ψωμί, τὰ ζυμαρικά, τὸ αλάτι, τὸ νερό στο τραπέζι, τὰ γλυκά και κάνετε λίγο μασάζ. Έπειτα μη ξεχνάτε και τὸν πρωινό περίοπο με βήμα ταχύ.

Η γραμμή «φλντ» θέλει χάρι στο περπάτημα και εύλυγισία. Μάθετε να στέκεστε ίσια και να περπατάτε μπάζοντας μέσα την κοιλιά σας. Τὸ περπάτημά σας να είναι ανάλαφρο, σαν να πετάτε και να αφήνετε τὸ σώμα σας ελαφρό στο κάθε βήμα. Οι κοντές φούστες δεν έχουν άλλο σκοπό παρά να δείχνουν όμορφες γάμπες. Αν λοιπόν θέλετε να φορέστε τη φούστα του Κριστιάν Ντιόρ, πεισθήτε πρώτα ότι μπορείτε να... δείξετε τὰ πόδια.

Οι γακάδες είναι σὰ περισσότερα μοντέλα άνύπαρκοι. Τους αντίκαθιστά ένα τελείωμα λαιμού που φτάνει ως ψηλά και καταλήγει τότε σε φάσα με κουμπί, πότε σε ένα μικρό γύρισμα.

Η έσάρπα είναι το συμπλήρωμα που γαρνίρει τὸν λαιμό και πλαισιώνει τὸ πρόσωπο.

Οι φετινές έσάρπες είναι μάλλον μονόχρωμες, αλλά επιδιώκομε πάντοτε χρώματα κτυπητά με τὰ σκούρα μοντέλα και χρώματα σκοτεινά με κοστουίμα ανοιχτόχρωμα.

Είδαμε όμορφα μοντέλα από βελούρ ντε λαίν μαρόν, είδαμε άλλα από γκρι φανέλλα, από ντρά μαριν, από ζέρσε στο χρώμα τών επεθαμένων φύλλων. Όλα ήσαν χαριτωμένα και τὰ χαρακτήριζε μία μεγάλη απλότης.

Μερικά μονίκια κιμονό έχουν τη ραφή από πάνω και συνεχίζεται ως τὸν ώμο.

Οι γακάδες είναι σὰ περισσότερα μοντέλα άνύπαρκοι. Τους αντίκαθιστά ένα τελείωμα λαιμού που φτάνει ως ψηλά και καταλήγει τότε σε φάσα με κουμπί, πότε σε ένα μικρό γύρισμα.

Η έσάρπα είναι το συμπλήρωμα που γαρνίρει τὸν λαιμό και πλαισιώνει τὸ πρόσωπο.

Οι φετινές έσάρπες είναι μάλλον μονόχρωμες, αλλά επιδιώκομε πάντοτε χρώματα κτυπητά με τὰ σκούρα μοντέλα και χρώματα σκοτεινά με κοστουίμα ανοιχτόχρωμα.

Είδαμε όμορφα μοντέλα από βελούρ ντε λαίν μαρόν, είδαμε άλλα από γκρι φανέλλα, από ντρά μαριν, από ζέρσε στο χρώμα τών επεθαμένων φύλλων. Όλα ήσαν χαριτωμένα και τὰ χαρακτήριζε μία μεγάλη απλότης.

Μερικά μονίκια κιμονό έχουν τη ραφή από πάνω και συνεχίζεται ως τὸν ώμο.

Οι γακάδες είναι σὰ περισσότερα μοντέλα άνύπαρκοι. Τους αντίκαθιστά ένα τελείωμα λαιμού που φτάνει ως ψηλά και καταλήγει τότε σε φάσα με κουμπί, πότε σε ένα μικρό γύρισμα.

Η έσάρπα είναι το συμπλήρωμα που γαρνίρει τὸν λαιμό και πλαισιώνει τὸ πρόσωπο.

Οι φετινές έσάρπες είναι μάλλον μονόχρωμες, αλλά επιδιώκομε πάντοτε χρώματα κτυπητά με τὰ σκούρα μοντέλα και χρώματα σκοτεινά με κοστουίμα ανοιχτόχρωμα.

Είδαμε όμορφα μοντέλα από βελούρ ντε λαίν μαρόν, είδαμε άλλα από γκρι φανέλλα, από ντρά μαριν, από ζέρσε στο χρώμα τών επεθαμένων φύλλων. Όλα ήσαν χαριτωμένα και τὰ χαρακτήριζε μία μεγάλη απλότης.

Μερικά μονίκια κιμονό έχουν τη ραφή από πάνω και συνεχίζεται ως τὸν ώμο.

Οι γακάδες είναι σὰ περισσότερα μοντέλα άνύπαρκοι. Τους αντίκαθιστά ένα τελείωμα λαιμού που φτάνει ως ψηλά και καταλήγει τότε σε φάσα με κουμπί, πότε σε ένα μικρό γύρισμα.

Η έσάρπα είναι το συμπλήρωμα που γαρνίρει τὸν λαιμό και πλαισιώνει τὸ πρόσωπο.

Οι φετινές έσάρπες είναι μάλλον μονόχρωμες, αλλά επιδιώκομε πάντοτε χρώματα κτυπητά με τὰ σκούρα μοντέλα και χρώματα σκοτεινά με κοστουίμα ανοιχτόχρωμα.

Είδαμε όμορφα μοντέλα από βελούρ ντε λαίν μαρόν, είδαμε άλλα από γκρι φανέλλα, από ντρά μαριν, από ζέρσε στο χρώμα τών επεθαμένων φύλλων. Όλα ήσαν χαριτωμένα και τὰ χαρακτήριζε μία μεγάλη απλότης.

Μερικά μονίκια κιμονό έχουν τη ραφή από πάνω και συνεχίζεται ως τὸν ώμο.

Οι γακάδες είναι σὰ περισσότερα μοντέλα άνύπαρκοι. Τους αντίκαθιστά ένα τελείωμα λαιμού που φτάνει ως ψηλά και καταλήγει τότε σε φάσα με κουμπί, πότε σε ένα μικρό γύρισμα.

Η έσάρπα είναι το συμπλήρωμα που γαρνίρει τὸν λαιμό και πλαισιώνει τὸ πρόσωπο.

Οι φετινές έσάρπες είναι μάλλον μονόχρωμες, αλλά επιδιώκομε πάντοτε χρώματα κτυπητά με τὰ σκούρα μοντέλα και χρώματα σκοτεινά με κοστουίμα ανοιχτόχρωμα.

Είδαμε όμορφα μοντέλα από βελούρ ντε λαίν μαρόν, είδαμε άλλα από γκρι φανέλλα, από ντρά μαριν, από ζέρσε στο χρώμα τών επεθαμένων φύλλων. Όλα ήσαν χαριτωμένα και τὰ χαρακτήριζε μία μεγάλη απλότης.

Μερικά μονίκια κιμονό έχουν τη ραφή από πάνω και συνεχίζεται ως τὸν ώμο.

Οι γακάδες είναι σὰ περισσότερα μοντέλα άνύπαρκοι. Τους αντίκαθιστά ένα τελείωμα λαιμού που φτάνει ως ψηλά και καταλήγει τότε σε φάσα με κουμπί, πότε σε ένα μικρό γύρισμα.

Η έσάρπα είναι το συμπλήρωμα που γαρνίρει τὸν λαιμό και πλαισιώνει τὸ πρόσωπο.

Οι φετινές έσάρπες είναι μάλλον μονόχρωμες, αλλά επιδιώκομε πάντοτε χρώματα κτυπητά με τὰ σκούρα μοντέλα και χρώματα σκοτεινά με κοστουίμα ανοιχτόχρωμα.

Είδαμε όμορφα μοντέλα από βελούρ ντε λαίν μαρόν, είδαμε άλλα από γκρι φανέλλα, από ντρά μαριν, από ζέρσε στο χρώμα τών επεθαμένων φύλλων. Όλα ήσαν χαριτωμένα και τὰ χαρακτήριζε μία μεγάλη απλότης.

Μερικά μονίκια κιμονό έχουν τη ραφή από πάνω και συνεχίζεται ως τὸν ώμο.

Οι γακάδες είναι σὰ περισσότερα μοντέλα άνύπαρκοι. Τους αντίκαθιστά ένα τελείωμα λαιμού που φτάνει ως ψηλά και καταλήγει τότε σε φάσα με κουμπί, πότε σε ένα μικρό γύρισμα.

Η έσάρπα είναι το συμπλήρωμα που γαρνίρει τὸν λαιμό και πλαισιώνει τὸ πρόσωπο.

Οι φετινές έσάρπες είναι μάλλον μονόχρωμες, αλλά επιδιώκομε πάντοτε χρώματα κτυπητά με τὰ σκούρα μοντέλα και χρώματα σκοτεινά με κοστουίμα ανοιχτόχρωμα.

Είδαμε όμορφα μοντέλα από βελούρ ντε λαίν μαρόν, είδαμε άλλα από γκρι φανέλλα, από ντρά μαριν, από ζέρσε στο χρώμα τών επεθαμένων φύλλων. Όλα ήσαν χαριτωμένα και τὰ χαρακτήριζε μία μεγάλη απλότης.

Μερικά μονίκια κιμονό έχουν τη ραφή από πάνω και συνεχίζεται ως τὸν ώμο.

Οι γακάδες είναι σὰ περισσότερα μοντέλα άνύπαρκοι. Τους αντίκαθιστά ένα τελείωμα λαιμού που φτάνει ως ψηλά και καταλήγει τότε σε φάσα με κουμπί, πότε σε ένα μικρό γύρισμα.

Η έσάρπα είναι το συμπλήρωμα που γαρνίρει τὸν λαιμό και πλαισιώνει τὸ πρόσωπο.

Οι φετινές έσάρπες είναι μάλλον μονόχρωμες, αλλά επιδιώκομε πάντοτε χρώματα κτυπητά με τὰ σκούρα μοντέλα και χρώματα σκοτεινά με κοστουίμα ανοιχτόχρωμα.

Είδαμε όμορφα μοντέλα από βελούρ ντε λαίν μαρόν, είδαμε άλλα από γκρι φανέλλα, από ντρά μαριν, από ζέρσε στο χρώμα τών επεθαμένων φύλλων. Όλα ήσαν χαριτωμένα και τὰ χαρακτήριζε μία μεγάλη απλότης.

Μερικά μονίκια κιμονό έχουν τη ραφή από πάνω και συνεχίζεται ως τὸν ώμο.

Οι γακάδες είναι σὰ περισσότερα μοντέλα άνύπαρκοι. Τους αντίκαθιστά ένα τελείωμα λαιμού που φτάνει ως ψηλά και καταλήγει τότε σε φάσα με κουμπί, πότε σε ένα μικρό γύρισμα.

Η έσάρπα είναι το συμπλήρωμα που γαρνίρει τὸν λαιμό και πλαισιώνει τὸ πρόσωπο.

Οι φετινές έσάρπες είναι μάλλον μονόχρωμες, αλλά επιδιώκομε πάντοτε χρώματα κτυπητά με τὰ σκούρα μοντέλα και χρώματα σκοτεινά με κοστουίμα ανοιχτόχρωμα.

δια σας. Άν όχι, προτιμήστε πιο μακρούς φούστες.

Η όμορφα του γιακά, την όποιαν λανθάνουν οι περισσότεροι ράπτες άπαιτεί κύκνειο λαίμο. Μη παραλείπετε, λοιπόν, την κανονική και συστηματική περιποίησή του, όπως για τὸ πρόσωπό σας, διώδετε τὰ διπλοσάγονο και τὶς ρυτίδες. Εί δ' άλλως ένα κολλιέ ντε σιεν θα καλύψει ό,τι δημιούργησαν τὰ... χρόνια.

Τὰ μονίκια τρούα-κάρ θέλουν άμεμπα μπράτσα. Λίγη γλυκερίνη και κολόνια θα διατηρήσει την έπιδερμίδα τους άσπρη και λεία.

Αν άρχίσουν να σχηματίζονται στο άπό πάνω μέρος τών χειρών λεκέδες, έξαιφετέ τους με λεμόνι.

Μη ξεχνάτε όμως ότι η μόδα σας έπιτρέπει και τὰ μακρὰ μονίκια για να κρύψετε άρισμένα μειονεκτήματα.

ΚΑΠΕΛΛΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Μερικά καπελλάκια άπ' αυτά, που φοριούνται έφέτος —όπως είπαμε κι' άλλωτε— δεν καταλαβαίνετε καν ότι είναι καπέλλα.

Ένα στριμένο σε τεράντ ύψαμα, μία καλόντα, που πιάνει τὸ ένα τέταρτο του κεφαλιού και να τί λένε καπέλλο. Και όμως, οι κοκέττες τρελλαινούνται για τὰ φετινά καπέλλα, έπειδη ακριβώς είναι μικροσκοπικά. Έπειδη φοριούνται πολύ μπροστά, βρίσκουν ότι κολακεύουν πολύ, κρύβοντας τὸ μέτωπο, που δεν είναι πάντα όμοιο.

Έχουν και κάποιο άλλο σπουδαίο προσόν: Αφήνουν να φαίνονται πίσω ό λαίμοδ και τὰ μαλλιά. Τὸ χτένισμα, λοιπόν, γίνεται με τέτοιο τρόπο, ώστε να άποκαλύπτει τους κροτάφους, ακολουθώντας έτσι τη γραμμή του προφίλ, που έχει τὸ ίδιο τὸ καπέλλο. Η λεπτομέρεια αυτή είναι πολύ κολακευτική, ιδίως για τὰ όβάλ πρόσωπα.

Είναι και κάτι όμορφες τρένες ντραπέ, που είναι λιγώτερο στενές και όχι με μεγάλη κλίση προς τὰ έμπρός στο φόρεμα. Τις τόκες αυτές τις προτιμούν όσες δεν θέλουν να άπογυμνίσουν τὰ μηλα του προσώπου.

Όπως και αν έχη τὸ πράγμα, τὸ χτένισμα είναι πατηκωτό στο πλάγια, αφήνοντας έντελως έλεύθερο τὸ λαιμό πίσω.

Η μόδα τών έρετινών καπέλλων, που είναι όλα μικρά, προσαρμόζεται άπόλυτως και στο κοντά μαλλιά, στα ελαφρώς μπουκλές και στους κότσους, που τοποθετούνται, φυσικά, στην κορυφή του κεφαλιού.

Και τὰ συμπληρώματα του κεφαλιού: Ένα όμοιο ζευγάρι σκουλαρικια κρεμαστά ή βιδωτά. Όσες έχουν όμοιο σχήμα αυτιών άς καμαρώνουν. Η μόδα τις εύνει για να τὰ επιδεικνύουν.

ΠΙΤΤ ΡΟΜΠ ΓΙΑ ΝΕΕΣ

Βελούδα κοτλέ, βελούρ ντε λαίν, τουντ πολύχρωμα, φανέλλες, ντρά ζιμπελίν, ζέρσεύ μάλλινα και διάφορα κρέπ χρησιμοποιούνται για την κατασκευή τών πιττ ρόμπ.

Τὰ σκέδιά τους είναι άπλά με φούστες πλισσές ή κλός ή άν φόρμ, καθώς και με φούστες στενές. Όλα συνήθίζονται κι' έτσι η έκλογη γίνεται ανάλογα με την σιλουέττα.

Τὰ περισσότερα κορσάς γίνονται σε σχήμα κιμονό ή, αν έχουν μανικκόλλη, ή ραφή του μανικιού τοποθετείται πολύ χαμηλά με ραφή διπλή για να φαίνεται καλά.

Μερικά μονίκια κιμονό έχουν τη ραφή από πάνω και συνεχίζεται ως τὸν ώμο.

Οι γακάδες είναι σὰ περισσότερα μοντέλα άνύπαρκοι. Τους αντίκαθιστά ένα τελείωμα λαιμού που φτάνει ως ψηλά και καταλήγει τότε σε φάσα με κουμπί, πότε σε ένα μικρό γύρισμα.

Η έσάρπα είναι το συμπλήρωμα που γαρνίρει τὸν λαιμό και πλαισιώνει τὸ πρόσωπο.

Οι φετινές έσάρπες είναι μάλλον μονόχρωμες, αλλά επιδιώκομε πάντοτε χρώματα κτυπητά με τὰ σκούρα μοντέλα και χρώματα σκοτεινά με κοστουίμα ανοιχτόχρωμα.

Είδαμε όμορφα μοντέλα από βελούρ ντε λαίν μαρόν, είδαμε άλλα από γκρι φανέλλα, από ντρά μαριν, από ζέρσε στο χρώμα τών επεθαμένων φύλλων. Όλα ήσαν χαριτωμένα και τὰ χαρακτήριζε μία μεγάλη απλότης.

Μερικά μονίκια κιμονό έχουν τη ραφή από πάνω και συνεχίζεται ως τὸν ώμο.

Οι γακάδες είναι σὰ περισσότερα μοντέλα άνύπαρκοι. Τους αντίκαθιστά ένα τελείωμα λαιμού που φτάνει ως ψηλά και καταλήγει τότε σε φάσα με κουμπί, πότε σε ένα μικρό γύρισμα.

Η έσάρπα είναι το συμπλήρωμα που γαρνίρει τὸν λαιμό και πλαισιώνει τὸ πρόσωπο.

Οι φετινές έσάρπες είναι μάλλον μονόχρωμες, αλλά επιδιώκομε πάντοτε χρώματα κτυπητά με τὰ σκούρα μοντέλα και χρώματα σκοτεινά με κοστουίμα ανοιχτόχρωμα.

Είδαμε όμορφα μοντέλα από βελούρ ντε λαίν μαρόν, είδαμε άλλα από γκρι φανέλλα, από ντρά μαριν, από ζέρσε στο χρώμα τών επεθαμένων φύλλων. Όλα ήσαν χαριτωμένα και τὰ χαρακτήριζε μία μεγάλη απλότης.

Μερικά μονίκια κιμονό έχουν τη ραφή από πάνω και συνεχίζεται ως τὸν ώμο.

Οι γακάδες είναι σὰ περισσότερα μοντέλα άνύπαρκοι. Τους αντίκαθιστά ένα τελείωμα λαιμού που φτάνει ως ψηλά και καταλήγει τότε σε φάσα με κουμπί, πότε σε ένα μικρό γύρισμα.

Η έσάρπα είναι το συμπλήρωμα που γαρνίρει τὸν λαιμό και πλαισιώνει τὸ πρόσωπο.

Οι φετινές έσάρπες είναι μάλλον μονόχρωμες, αλλά επιδιώκομε πάντοτε χρώματα κτυπητά με τὰ σκούρα μοντέλα και χρώματα σκοτεινά με κοστουίμα ανοιχτόχρωμα.

Είδαμε όμορφα μοντέλα από βελούρ ντε λαίν μαρόν, είδαμε άλλα από γκρι φανέλλα, από ντρά μαριν, από ζέρσε στο χρώμα τών επεθαμένων φύλλων. Όλα ήσαν χαριτωμένα και τὰ χαρακτήριζε μία μεγάλη απλότης.

Μερικά μονίκια κιμονό έχουν τη ραφή από πάνω και συνεχίζεται ως τὸν ώμο.

Οι γακάδες είναι σὰ περισσότερα μοντέλα άνύπαρκοι. Τους αντίκαθιστά ένα τελείωμα λαιμού που φτάνει ως ψηλά και καταλήγει τότε σε φάσα με κουμπί, πότε σε ένα μικρό γύρισμα.

Η έσάρπα είναι το συμπλήρωμα που γαρνίρει τὸν λαιμό και πλαισιώνει τὸ πρόσωπο.

Οι φετινές έσάρπες είναι μάλλον μονόχρωμες, αλλά επιδιώκομε πάντοτε χρώματα κτυπητά με τὰ σκούρα μοντέλα και χρώματα σκοτεινά με κοστουίμα ανοιχτόχρωμα.

Είδαμε όμορφα μοντέλα από βελούρ ντε λαίν μαρόν, είδαμε άλλα από γκρι φανέλλα, από ντρά μαριν, από ζέρσε στο χρώμα τών επεθαμένων φύλλων. Όλα ήσαν χαριτωμένα και τὰ χαρακτήριζε μία μεγάλη απλότης.

Μερικά μονίκια κιμονό έχουν τη ραφή από πάνω και συνεχίζεται ως τὸν ώμο.

Οι γακάδες είναι σὰ περισσότερα μοντέλα άνύπαρκοι. Τους αντίκαθιστά ένα τελείωμα λαιμού που φτάνει ως ψηλά και καταλήγει τότε σε φάσα με κουμπί, πότε σε ένα μικρό γύρισμα.

Η έσάρπα είναι το συμπλήρωμα που γαρνίρει τὸν λαιμό και πλαισιώνει τὸ πρόσωπο.

Οι φετινές έσάρπες είναι μάλλον μονόχρωμες, αλλά επιδιώκομε πάντοτε χρώματα κτυπητά με τὰ σκούρα μοντέλα και χρώματα σκοτεινά με κοστουίμα ανοιχτόχρωμα.

Είδαμε όμορφα μοντέλα από βελούρ ντε λαίν μαρόν, είδαμε άλλα από γκρι φανέλλα, από ντρά μαριν, από ζέρσε στο χρώμα τών επεθαμένων φύλλων. Όλα ήσαν χαριτωμένα και τὰ χαρακτήριζε μία μεγάλη απλότης.

Μερικά μονίκια κιμονό έχουν τη ραφή από πάνω και συνεχίζεται ως τὸν ώμο.

Οι γακάδες είναι σὰ περισσότερα μοντέλα άνύπαρκοι. Τους αντίκαθιστά ένα τελείωμα λαιμού που φτάνει ως ψηλά και καταλήγει τότε σε φάσα με κουμπί, πότε σε ένα μικρό γύρισμα.

Η έσάρπα είναι το συμπλήρωμα που γαρνίρει τὸν λαιμό και πλαισιώνει τὸ πρόσωπο.

Οι φετινές έσάρπες είναι μάλλον μονόχρωμες, αλλά επιδιώκομε πάντοτε χρώματα κτυπητά με τὰ σκούρα μοντέλα και χρώματα σκοτεινά με κοστουίμα ανοιχτόχρωμα.

Είδαμε όμορφα μοντέλα από βελούρ ντε λαίν μαρόν, είδαμε άλλα από γκρι φανέλλα, από ντρά μαριν, από ζέρσε στο χρώμα τών επεθαμένων φύλλων. Όλα ήσαν χαριτωμένα και τὰ χαρακτήριζε μία μεγάλη απλότης.

Μερικά μονίκια κιμονό έχουν τη ραφή από πάνω και συνεχίζεται ως τὸν ώμο.

Οι γακάδες είναι σὰ περισσότερα μοντέλα άνύπαρκοι. Τους αντίκαθιστά ένα τελείωμα λαιμού που φτάνει ως ψηλά και καταλήγει τότε σε φάσα με κουμπί, πότε σε ένα μικρό γύρισμα.

Η έσάρπα είναι το συμπλήρωμα που γαρνίρει τὸν λαιμό και πλαισιώνει τὸ πρόσωπο.

Οι φετινές έσάρπες είναι μά

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΖΑΪΡΑ

ΠΕΡΑ εκεί στα βράχια του Ρας έλ Τίν, εκεί που βρίσκονται οι παλαιότερες της φυλής του Άμπιτ έλ Μαζάχ, ένα βράδυ, πριν ακόμα ξεπροβάλει το φεγγάρι, άκουστηκαν να χτυπάνε τα τουμπέλια.

Σκιές λευκοφορεμένες, μέσα στις κελυφές και στα μπουργκιά τους τα μεταξωτά, ξεπροβόλανε από παντού, υπακούοντας σ' αυτή την πρόσκληση. Κρατούσαν το ντουφέκι στο χέρι, έτοιμοι πάντα για τη μάχη.

Τους προσκαλούσε ο γέρο-Άμπιτ έλ Μαζάχ, απόγονος δεκατριών γενιών φυλάρχων, ανίκητος μέσ' στα βράχια του Ρας έλ Τίν, απόλυτος κυρίαρχος στην απέραντη έρημο.

Σε λίγο, είχαν καθήσει όλοι σταυροπόδι γύρω απ' τη φωτιά και, σκυμμένοι λίγο μπροστά, περίμεναν να φανή στον ούρανο το φεγγάρι, για ν' άκουσ τη ή φωνή του αρχηγού τους.

— Λά Ιλάχ ιλ Άλλάχ, βέ Μωχαμέτ ρεσούλ Άλλάχ... ύψώθηκε τρεμουλιαστή, μέσ' στη νυχτερινή σιωπή, η φωνή του φυλάρχου.

Κι έπειτα συνέχισε:

— Παιδιά της ισχυρότερης και πιό παλιάς γενιάς του Ρας έλ Τίν. Γενναίοι μου άντρες κι' έξολοθρευτές τών άπιστών! Πέρασαν δεκατρείς γενιές, δίχως να τολμήση ν' ανακατευτή αίμα άπιστου στη φυλή μας!

»Ήταν γραφτό μου ωστόσο, πριν πεθάνω ακόμα, να δώ την κόρη μου τη λατρευτή, τη ζηλευτή μου κόρη ανάμεσα σ' όλες τις άλλες κοπέλλες, την πεντάμορφη Ζαΐρα μου, να μπή σ' άπιστου χαρέμι!...

»Ο Άλλάχ είναι μεγάλος, κι' έμεις είμαστε οι πιστοί του! Ένα είναι το θέλημά του: η έκδικση, η δική του κι' η δική μας!

Ένα μουρμουρητό, σάν βουητό άφρισμένης θάλασσας,

— Φύγε, Καρίμ, τώρα που βρίσκομαστε κοντά σ' άρσενικά χωριά... μου είπε η Ζαΐρα.

άπλώθηκε πάνω απ' τα σαρίκια τών πιστών του Ρας έλ Τίν. Μια στιγμή, ν' άκούστε τί έγινε, και τότε μονάχοι σας θα δώστε το δίκιο, όπου πρέπει κι' όπως αξίζει.

Σηκώνθηκε τότε ο Καρίμ, το πρωτοπαλλήκαρό του Άμπιτ έλ Μαζάχ, προσκύνει και τέντωσε ύστερα τα χέρια του ψηλά, προς τον ούρανο.

— Πέντε φεγγάρια έχουν περάσει απ' τη νύχτα εκείνη! άρχισε.

Πηγαίναμε με τις γκαμήλες μας κάτω στη θάλασσα, για να φέρουμε τρόφιμα και ρούχα στους εργάτες της ακρογιαλιάς και να πάρουμε ψάρια παστά κι' αλάτι για τα χωριά μας.

»Η Ζαΐρα δεν είχε δη ποτέ της θάλασσα. Με παρακάλεσε να την πάρουμε μαζί μας, κι' ο πατέρας της έδωσε την άδεια.

»Όλο το δρόμο πήγαμε καλά. Όταν φτάσαμε, οι γυναίκες τράβηξαν για την άμμουδιά κι' έμεις οι άντρες για το παζάρι. Βρήκαμε εκεί κι' άλλους πατριώτες, που μάς καλέσανε για να τους πούμε τα νέα απ' τα χωριά μας και μάς πρόσφεραν καφέ και καπνό...

»Ο ήλιος έγερνε πιά στη δύση του, όταν σηκαθήκαμε να φύγουμε. Έπρεπε να στήσουμε τα τσαντήρια μας, για να περάσουμε τη νύχτα.

»Μά, όταν έφτασα στην άμμουδιά και γύρεψα την αγαπημένη μου Ζαΐρα, δεν βρήκα παρά τις γυναίκες να μοιρολογάνε! Τράβηξα τη «χάρμπα» μου και θα τις έσφαζα όλες, αν δεν βρισκόταν να μ' έμποδισουν το παιδί του Σίντι Κάφερ.

— Τί φταίνε αυτές, Καρίμ; μου είπε. Πηγαίνε να βρής εκείνους εκεί τους άπιστους, να μετρήθεις μαζί τους.

»Χύμηλα σάν λιοντάρι προς το μέρος που μουδελιχνε. Δυό άπιστοι λευκοί και μία γυναίκα είχαν στην μέση τη λιπόθυμη Ζαΐρα και προσπαθούσαν να τη συνεφέρουν.

»Ξαφνιαστήκανε, σάν μ' είδανε να τρέχω καταπάνω τους, με τη «χάρμπα» στο χέρι. Και προλάβαινε να μου ρίξουν με τα πιστόλια τους... Έπεσα χάρω, σάν πεθαμένος. Μάρτυράς μου ο Άλλάχ κι' ο Προφήτης του, αν είδα τίποτ' άλλο...

»Όταν άνοιξα πάλι τα μάτια μου και κύταξα γύρω μου, είδα μονάχη τη λευκή γυναίκα να μου βάζει κρύα πανιά στο φλογισμένο μου μέτωπο.

»Έκαμα ν' άνασκηθώ, μα λιποθύμησα πάλι... Δεν ήξερα που βρισκόμουν, ούτε τί είχε άπογίνει η Ζαΐρα.

»Πέρασαν μέρες. Ύστερα, ένα πρωί, μ' ανέβασαν από μία στενή σκάλα έξω, στον άέρα.

»Κύτταξα γύρω μου και δεν είδα άλλο τίποτα από θάλασσα. Κατάλαβα πως ήμουν αιχμάλωτος, πάνω σ' ένα καράβι.

»Μια μέρα, πλησιάσαμε στη στεριά. Και, την ημέρα εκείνη, ξαναείδα για πρώτη φορά τη Ζαΐρα! Της είχαν φορέσει ρούχα γιορτινά κι' ένα πέπλο που την έδειχνε σά νύφη. Μά ήταν θλιμμένη, χλωμή, με τα μάτια βουρκωμένα.

»Άκουσα τη φωνή της να μιλά, και μου φάνηκε σάν φάντασμα που γυρίζει απ' τον πικρό και μαύρο Άδη.

— Καρίμ, μου είπε, έκδικήθηκα για την τιμή μου. Έρριξα ένα καυτερό ύγρο μέσ' στα μάτια του άπιστου που μ' έκανε γυναίκα του! Δεν θα ξαναδῇ πιά τη χαρά της ημέρας, όπως δεν πρόκειται να ξαναδῇ κι' εγώ πιά τη χαρά της πατρίδας μου!... Φύγε, Καρίμ, τώρα που βρίσκομαστε κοντά σ' άρσενικά χωριά. Πηγαίνε να βρής τη φυλή του Ρας έλ Τίν και πές τους να σκορπίσουν στους άπιστους, όσο κακό μπορούνε, για να έκδικηθῇ για τη Ζαΐρα. Άφασέ με εδώ έμένα, να σέρνωμαι ώσπου να πεθάνω...

»Πήδησα τότε στη θάλασσα — η στεριά δεν ήταν μακριά — πήρα τα βουνά, τα μονοπάτια, κι' ήρθα πίσω να σάς βρώ.

Ένα μουρμουρητό άκούστηκε, σάν μουγκρητό μανιασμένης θάλασσας, κι' οι «χάρμπα» ύψώθηκαν γυαλιστερές πάνω απ' τα σαρίκια...

Πέντε μέρες περπάτησαν τα παλληκάρια του Ρας έλ Τίν. Πέντε μέρες περπάτησαν καλά, άρχισαν να χτυπάνε. Την έκτη μέρα, όταν νύχτωσε, κι' έτου βλέπαμε λευκό όλες τις πόρτες, να τις ανοίγουνε, κι' έτου βλάνε τους Ευνά να ματώνουνε τη «χάρμπα» τους! Σφάξαν όλους τους Ευνά και πάλι έμειναν στην άμμουδιά, πριν ακόμα νοιώσουν τί γινότανε. Και πήρανε έτσι πίσω την τιμή της Ζαΐρας!

Λίγο άργότερα, όταν έφτασαν στα βουνά τους, η προσευχή τους ύψώθηκε θριαμβευτικά:

— Λά Ιλάχ ιλ Άλλάχ βέ Μωχαμέτ ρεσούλ Άλλάχ!

— Λά Ιλάχ ιλ Άλλάχ βέ Μωχαμέτ ρεσούλ ΆΛΛΑΧ!

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΔΗΛΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΜΑΝΤΕΛΙΝ ΜΟΝΤΑΛΜΠΑΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ένώ γυρίζει μία νύχτα στο σπίτι της η Άγγλιδα δημοσιογράφος Μάγια, συναντά σ' έναν έρημια ένα προσγειωμένο Ιπταμένο δίσκο. Κάτι παράξενα πλάσματα, μίγμα ανθρώπου, πεταλούδας και λουλουδιού, βγαίνουν απ' αυτόν και την παίρνουν μαζί τους, χωρίς να φέρη αντίσταση. Ο δίσκος απογειώνεται. Ο άρχηγός τών πεταλούδων ανθρώπων, ο Μάλεν, έπικονομεί με τη Μάγια με μεταξίδια της σκέψης. Καί της εξηγεί ότι προέρχονται απ' τον πλανήτη Λέλια — δηλαδή την Αφροδίτη — κι' ότι απάγουν κάθε τόσο ανθρώπους από τη Γη, για να καλύτερευουν και να δυναμώσουν τη φυλή τους που κινδυνεύει να έκφυλισθῇ. Στο διαπλανητικό σκάφος βρίσκονται άλλοι δυό άρσενικοί πεταλούδων άνθρωποι και τρεις θηλυκοί. Έξηγούν στη Μάγια πως γίνονται οι γάμοι στον πλανήτη τους κι' ότι οι «γυναίκες» εκεί γεννούν αυγά.

Την προσηκτιζούν στις άποψεις τους, σιγά-σιγά και μ' επιτηδεύονται. Της λένε ακόμη ότι οι πλανήτες απέχουν μεταξύ τους πολύ λιγότερο απ' όσο έχουν υπολογίσει οι άστρονόμοι της Γης. Της διηγούνται μια έπισκεψή τους στον Άρη, όπου έγιναν έχθρικά δεκτοί απ' τους άσχημους κατοίκους του. Την πληροφορούν ότι ζουν στην Αφροδίτη κάτι πελώριες θηροποφάγες άράχνες και κάτι μεγάλα και άγρια πουλιά με ανθρώπινη αντίληψη, οι Ρέκας.

— Μά αν δεν ύπνηχαν οι άράχνες, οι Ρέκας θατρώαν όλους έμάς, είτε ο Μάλεν.

Μια φοιχτή σκέψι πέρασε ξαφνικά απ' το μυαλό μου. Ο Μάλεν δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να τη διαβάσει. Κι' άπάντησε:

— Ναι, Μάγια, προσπαθώ να διασταυρώσω τους κατοίκους της Λέλιας και της Γης. Αυτός είναι ο σκοπός τών έπισκέψεών μας στον πλανήτη σας, που έγιναν έπαυσιμωμενες στα τελευταία τριακόσια χρόνια — μετρώντας με το χρόνο της Γης... Έχομε έπιτύχει ήδη μερικές ένδιαφέρουσες παραλλαγές. Θα τις δῇτε. Αυτές αποτελούν την Τρίτη Πολιτεία της Αφροδίτης.

Απομακρύνθηκα λίγο απ' το Μάλεν, με μια ένστικτική κίνηση. Ένας απ' τους μίσχους του δίωκε με τσάβηξε πιό κοντά του.

— Δεν ύπάρχει λόγος ν' άνυσυνητή, μου είπε. Ο σκοπός μας δεν έπιτυγχάνεται με γάμους, όπως τους έννοείτε σεις. Οι διασταυρώσεις μας είναι πολύ έπιστημονικότερες.

— Κάτι τέτοιο πούκειται να συμβῇ και σ' έμένα:

— Γιατί όχι; Δεν πρόκειται να το βρήτε καθόλου δυσάρεστο. Στην άρχή όμως, πρέπει να συνηθίσετε στη ζωή της Αφροδίτης. Θα γίνετε και σεις Λελιανή στη σκέψη και στους τρόπους, πολύ πριν μπήτε στην Κλινική της Γονιμότητας.

— Προτιμώ να δῶ πρώτα να φίνεται στην Κόλαση η Λέλια κι' οι έπιστημονικο-πνευματικοί κάτοικοί της! Έξασα.

Ο Μάλεν δεν θύμωσε καθόλου. Ζήτησε μόνο να μάθῃ τί ήταν αυτή η Κόλαση... Όταν του περιέγραψα το ύπαιθρο...

κλίμα και τις συνθήκες της, είπε:

— Ά, καταλαβαίνω! Έννοείτε τον πλανήτη Έρμη. Δεν πηγαίνουμε ποτέ εκεί, γιατί είναι πάρα πολύ θερμός.

Δεν μπόρεσα να καταλάβω αν με είρωνευόταν ή όχι... Πάντως, προτίμησα ν' αλλάξω θέμα συζήτησης.

— Έχουν έπιτύχει οι διασταυρώσεις σας με τους ανθρώπους της Γης; ρώτησα.

— Πειραματιζόμαστε ακόμη. Δυστυχώς, οι περισσότεροι απ' τους μισγόμενους που δημιουργούνται έτσι, είναι στείροι κι' άνικανοί για άναπαράγωγή.

— Έχουν δε διπλή προσωπικότητα, συνδυάζοντας τη νοοτροπία της Γης και της Λέλιας. Γίνονται λοιπόν αναξιόπιστοι κι' έπιβουλοι. Αποτελούν τη Δεύτερη Πολιτεία της Λέλιας. Ούτε έμεις όμως, ούτε οι άποικοι της Γης τους έχουν έμπιστοσύνη.

— Οι άποικοι της Γης; Ποιοί είν' αυτοί;

— Έτσι ονομάζουμε τους δώδεκα ανθρώπους από τη Γη, που ζουν τώρα πάνω στη Λέλια. Είναι έξι άντρες κι' έξι γυναίκες. Άλλοτε, είχαμε μία πολυαριθμώτερη άποικία, αποτελούμενη απ' το πλήρωμα ενός πλοίου, που το είχαμε πάρει ολόκληρο απ' τη Γη πρό πολλού καιρού. Είχαν έρθει όλοι αυτοί στη Λέλια πρόθυμα και δίχως αντίρρηση, όπως έσείς τώρα. Έκεί όμως, άρχισαν να μαλώνουν μεταξύ τους, και στο τέλος φαγώθηκαν απ' τις άράχνες.

— Αν έχετε την περιέργεια, θα μπόρεσετε να διαβάσετε όλες τις λεπτομέρειες της ζωής τους στον πλανήτη μας, γιατί ο άρχηγός τους κρατούσε ήμερολόγιο. Ήταν ο πλοίαρχος κι' οι ναύτες της «Μαρι-Σελέστ».

— Της «Μαρι-Σελέστ»! φώναξα. Έτσι έφηγείται λοιπόν το μυστήριο της έξασανίστάς τους, που δεν είχε υποστεί ποτέ να διαφωτισθῇ. Κι' οι άνθρωποι αυτοί πέθαναν στη Λέλια;

— Δεν φταίγαμε έμεις σ' αυτό, Μάγια, άλλα εκείνοι οι ίδιοι. Σας έξηγησα ποῖο ήταν το τέλος τους... Βλέπετε, δεν ύπνηχαν γυναίκες ανάμεσα τους, για να συντελούν στη διατήρησή της είσληνης. Αυτό λοιπόν μάς έγινε μάθημα, κι' από τότε άντισαμε να παίρνουμε απ' τη Γη ανθρώπους και τών

δυό φύλων. Έτσι, έξασφαλίσαμε μια σχετική ήσυχία στην Άποικία της Γης.

»Όταν θα βρεθῇτε ανάμεσα στους όμοιους σας. Μάγια, μπόρεíte, αν θέλετε, να παντρευτήτε ένα απ' αυτούς σύμφωνα με τις συνθήκες του πλανήτη σας... άκοι να το έπιτρέψῃ ο άρχηγός σας, ο Άρχοντας του Πολέμου.

— Μά, αν παντρευόμμε μεταξύ μας, οι άνθρωποι της Γης δεν θα ματαιωθούν τα πειράματά σας για τη διασταύρωσι τών φυλών;

— Ο όργανισμός σας προσαρμόζεται γρήγορα στις συνθήκες της Λέλιας. Έχετε παρατηρήσει π. χ. ότι δεν ζητήσατε να φάτε ή να πῆτε τίποτα, από τότε που μπήκατε στο σκάφος μας; Αυτό συμβαίνει γιατί ο όργανισμός σας άπορροφά μια ποσότητα ατμοσφαιρας της Αφροδίτης, που διασκορπίζεται μέσα στο σκάφος από ειδικά δοχεία. Συγχρόνως, έλαττώνεται σιγά-σιγά η ποσότης του άέρος της Γης.

»Να γιατί δεν νοιώθετε καθόλου πείνα; Ο άέρας μας είναι θρεπτικός. Ώς ότου φτάσουμε στη Λέλια, θαχτε συνήθισι τελείως σ' αυτόν, κι' έτσι θα χρειάζεσθε τροφή μόνο μία φορά κάθε δική μας μέρα — που αντιστοιχεί σ' έμάς με έξι δικές σας.

Έπέμεινα στην έρώτησί μου: — Μά ποιά σχέση έχουν όλ' αυτά με τους γάμους τών ανθρώπων της Γης;

— Έπειδή ακριβώς ο όργανισμός τους προσαρμόζεται τελείως στη ζωή της Λέλιας, δεν γεννάνε πιά παιδιά, άλλα τα

κλωσάνε. Τα παιδιά έρχονται στον κόσμο κλεισμένα μέσα σ' αυγά, που έπαύονται έπί έξη μέρες. Μολονότι δε οι γονείς τους είναι άνθρωποι της Γης, αυτά μοιάζουν σ' όλα με τους Λελιανούς, εκτός μόνο στο πρῶσωπο. Αποτελούν δηλαδή ένα προΐον συνδυασμού της κληρονομικότητος και του περιβάλλοντος.

Για πρώτη φορά μου φάνηκε πως θα σαλέσουν τα λογικά μου... Ένα στριγγό, ύστερικό γέλιο βγήκε απ' τα χείλη μου... Ο Σέμα έχυσε μέσα στο στόμα μου ένα κάποιο ύγρο, που παρέλυσσε τα άκρα μου και τις φωνητικές χορδές μου και καταπράυνε το πνεύμα μου.

»Όστε λοιπόν θα ταξιδεύατε χιλιάδες μίλια στο «Άπειρο, για να γίνω... ένα είδος κόττας πάνω στη Λέλια; Έσπρωξα μακριά τις κεραίες του Μάλεν. Δεν ήθελα πιά να μάθω τίποτ' άλλο.

— Άράχνες! Ρέκας! Παραλλογές! Αύγά! Ήταν πάρα πολλά!

— Άρχισα να κλάω με λυγμούς. Η Τρέτα ήρθε κοντά μου, κρατώντας με τον ένα μίσχο της ένα φυλάκι... με τσάι, με καλό άγγλικό τσάι, τσωντικό για τα νεύρα!

Το πλησίασε στα χείλη μου. Και το ήπια με πολλή εύχαρίστηση, μ' όλο που είχε μια γεύσι ύδαλμυρη. Συγχρόνως σκεπτόμουν μ' άνακούφισι ότι, έφόσον οι Λελιανοί είχαν την πρόνοια, να προμηθεύονται τσάι απ' τον πλανήτη μας και να μάθουν τον τρόπο της παρασκευής του, σημαίνει πως ήσαν πολιτισμένοι, καλόκαρδοι κι' έπομένως λογικοί.

Αφού το ήπια, ξεπλώθηκα στην κουκέτα μου και προσπάθησα ν' άνακεφαλαιώσω την

Μιας Ιστορίας

Ο έξυπνος ψηφοφόρος

Η άραισιτάτη σύζυγος ενός υποψηφίου βουλευτού του συντηρητικού κόμματος στην Άγγλια, ψηφοθήρυνε μεταξύ τών άνθρακωρύχων μιας έκλογικής περιφέρειας, για τόν άντρα της.

Συζητώντας, λοιπόν, μ' έναν ήλικιωμένο άνθρακωρύχο, ζήτησε την ψήφο του.

— Όχι, κυρία μου! της άπάντησε εκείνος, που πάντοτε ψήφισε τους εργατικούς. Ποτέ δεν θα δώσω τη ψήφο μου σ' έναν τεμπέλη, που δεν σηκώνεται από το κρεβάτι του, αν δεν πάη μεσημέρι!...

Η Άγγλιδα τόν βεβαίωσε πως δεν ήταν καλά πληροφορημένος. Και πρόσθεσε:

— Συμβαίνει να είμαι γυναίκα του...τεμπέλη και είμαι σ' έθελαι να ξερω καλύτερα από τόν καθένα πότε σηκώνεται ο άντρας μου! Σηκώνεται, λοιπόν, αγαπητέ μου, μόλις χαράσῃ!... Μάλιστα!

— Είσαστε γυναίκα του; άπόρησε ξαφνιασμένος ο άνθρακωρύχος. Τό πράγμα τότε αλλάζει!...

Η Άγγλιδα χαμογέλασε για τη νύξη της. Ο ψηφοφόρος όμως ήταν φανατικός όπαδος τών εργατικών και συγχρόνως άρκετά πονηρός! Και, για να μη δυσανεστήση την ώραία κυρία, της έξηγησε:

— Πάλι δεν θα σου δώσω την ψήφο μου, γιατί αν ήσαστε γυναίκα δική μου, εγώ δεν θα σηκώνομουν από το κρεβάτι, παρά το άπόγευμα!...

Η Άγγλιδα θαύμασε την ευστροφία του και τόν έσφιξε το χέρι, για να τόν συγχαρή που έμεινε πιστός, στο κόμμα του!...

κατάστασι μ' αντικειμενικότητα και ψυχραιμία.

Βρισκόμουν πάνω στο σκάφος με την ελεύθερη θέλησή μου. Δεν μπορούσαν να με υποχρεώσουν να παντρευτώ, επομένως δεν υπήρχε κίνδυνος να «γεννησω αύγά»... «Αν όμως μ' έστελναν στην Κλινική της Γονιμότητας; Τί γινόταν άραγε εκεί;»

Μ' αυτές τις σκέψεις στο νου μου, αποκοιμήθηκα...

★
Όταν ξύπνησα, ένοιωθα δυνατή πείνα κι' επιθυμία να κάνω ένα μπάνιο. Η Ντόντι άκουμπησε τις κεραίες της στο κεφάλι μου και διάβασε έτσι τη σκέψι μου. Με κάλεσε τότε να την ακολουθήσω.

**ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ
Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ!**

**Γούδρα
GOLD DAY**
(ΓΚΟΛΝΤΕΝ)

ΑΝΤ/ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 21
ΤΗΛ. 29.158 ΑΙΓΑΝΑ

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σκοροφάγια, σχίσμο κλπ. με ύφανση ΣΤΟΠΑΣ. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά, καμπάρτες. Έργασία εξαιρετική. Παράρτημα το ΓΑΛΛΙΚΟΝ. Περι- κλέους 21, Δ. ΧΑΤΟΥΠΗ Σ

Δ^Ρ ΑΛΕΞ. ΤΣΑΚΙΡΗ

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ . ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ
600 σελίδες, 100 εικόνες
Το χρησιμότερο βιβλίο της 20ετίας, κατά την κριτική. Έπιστημονικό και απλό. Πωλείται 50 χιλιάδες στα Βιβλιοπωλεία.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας μακράς απόστασεως (φαινόμενα διοράσεως). Μετσόβου 19 (Στ. Μουσείου). 8—1 π. μ. και 5—7 π. μ. Τηλ 663-673

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ

Μενάνδρου 75, Τηλ. 55.638

Περάσαμε ένα μακρύ διάδρομο και φτάσαμε σε μία μικρή καμπίνα, όχι μεγαλύτερη από ένα ντουλάπι του τοίχου. Η συνοδός μου μ' άφισε εκεί μέσα κι' έκλεισε τη διαφανή πόρτα από «πέτλα».

Αμέσως η καμπίνα γέμισε από άτιμο άνωπόφορα ζεστό, που έφερνε ώστόσο ένα συναισθημα έλαφρύ και εύεξιας.

Μετά το άτιμόλουτρο αυτό, με περίχυσαν μ' ένα υγρό με γλυκερά μυρωδιά και με στέγνωσαν με ζεστό αέρα.

Όταν τελείωσε κι' αυτό, πρόσεξα πόσο λεπτή είχα γίνει! Τα κόκκαλά μου πετούσανε. Στενοχωρήθηκα στην αρχή, μα ύστερα θυμήθηκα την ελαφρότητα και τη χάρι των Λελιανών. Ίσως η λεπτή σιλουέτα ήταν γι' αυτούς το πρότυπο της ωμορφιάς.

Η Ντόντι άνοιξε την πόρτα και μούδωσε μία ωραιότητα ρούμπα από διαφανές μεταξωτό με τα χρώματα της Ίριδος. Τη φόρεσα με μεγάλη ευχαρίστησι. Ποτέ δεν είχα ξαναδell τέτοιο θαυμάσιο ύφασμα και τέτοιους υπέροχους χρωματισμούς. Κι' ύστερα, η ρούμπα αυτή έφόρεμοε στο σώμα μου με τον καλλιτεχνικότερο τρόπο.

Καθώς φορούσα έπειτα κάτι σανδάλια, που φαίνονταν φτιαγμένα από σφυρηλατημένο χαλκό άλλ' ήταν μαλακά σαν μεταξωτά, πρόσεξα ότι τα πόδια μου είχαν άποκτήσει μία θαυμασία εμφάνισι, σαν νάταν σκαλισμένα σε μάρμαρο απ' τη σμίλη κάποιου μεγάλου γλύπτη.

Η Ντόντι μου έξηγησε πώς τα πόδια μου ήταν τα πρώτα που είχαν «μετεκπαιδευθή στην ωμορφιά».

Όταν μούδωσε ένα καθρέφτη από γυαλιστερό μέταλλο ανοιχτόχρυσου χρώματος, και κυττάχτηκα σ' αυτόν, έμπηξα μία φωνή. Έβλεπα ένα πρόσωπο άσυνήθιστο, καινούργιο... Το δικό μου ήταν πάντα στρογγυλό και άφράτο, σαν παιδιάστικο. Αυτό, το νέο, ήταν σχεδόν τριγωνικό, με φαρδύ μέτωπο, τοξωτά φρύδια και μυτερό πηγούνι. Μου θυμίζει κάτι το γνωστό... μα τί όμως;

Πάντως, δεν φαινόμουν πιά εγώ η ίδια. Είχα την όψη που θα μ' άρεσε πάντα να έχω... και που την εύρισκα πολύ πιό έλκυστική! Ναι, αυτό ήταν για μένα το ιδεώδες της ωμορφιάς, που μ' άρεσε περισσότερο από κάθε άλλο. Δεν χόρταινα να κυττάζω το πρόσωπό μου...

Τα μαλλιά μου όμως! Ώ, αυτά ήταν φριχτά... Κρέμονταν σε υγρά κοσιδικάκια γύρω απ' το κεφάλι μου.

«Α, τώρα καταλάβαινα σαν τί έμοιαζα έτσι! Σαν νάχα συνέλθει μόλις από μία σοβαρή άρρώστεια και νάμουν ακόμη αδύνατη, χλωμή, με μάτια δυσανάλογα μεγάλα και με παραμειλημένα μαλλιά.

Και τί μπορούσα να κάνω τώρα;

Η μικρή τσατσάρα της τσέπης μου βρισκόταν στα ρούχα μου, που είχαν πετάξει οι άπαγγαίς μου. Κι' οι Λελιανοί, με τα λουλουδένια πρόσωπα, δεν είχαν τέτοια πράγματα, γιατί δεν τα χρειάζονταν.

Έδειξα τα μαλλιά μου. «Η Ντόντι χαμογέλασε και μ' άδηγυσε σε μίαν άλλη καμπίνα.

Δεν μπορώ να περιγράψω τί ακριβώς έγινε εκεί. Πάντως, ένοιωσα κάτι σαν έλαφρό αεράκι να φυσάει ανάμεσα στα μαλλιά μου, που στέγνωσαν έτσι κι' έγιναν σιγά - σιγά λεία και στιλπνά σαν μαυρο σατέν.

Σκέφθηκα πώς, αν κανείς κοιμώτης της Γης είχε μία τέτοια συσκευή, θάκανε την τύχη του, γιατί τα μαλλιά έπαιρναν μ' αυτήν μία καινούργια ζωντάνια και λάμψι...

Τώρα το άδειαν στομάχι μου διαμαρτυρόταν έντονα. Ευχαριστήθηκα λοιπόν εξαιρετικά, όταν βρήκα να με περιμένουν στην μεγάλη καμπίνα μερικά άστρα γλυκίσματα κι' ένα φλυτζάνι κοκκάλινο σκαλιστό γεμάτο μ' ένα υγρό κιτρινωπό.

Το ποτό είχε θαυμάσια γεύσι και μυρωδιά λουλουδιών. Όταν όμως δάγκασα τα γλυκίσματα, έβγαλα μία φωνή άηδίας. Η γεύσι τους μου φάνηκε άπαισία. Οι Λελιανοί χαμογέλασαν μ' έλαφρά ειρωνεία. Κι' η Τέτρα με πληροφόρησε ότι τα γλυκίσματα αυτά ήταν φτιαγμένα από γήινο άλευρι και ζωικά λίπη. «Ήσαν δηλαδή συνηθισμένα κέικ!.

Πώς λοιπόν τάδρισκα έτσι άνωπόφορα; Άπλούστατα, γιατί το πεπτικό μου σύστημα κι' το ούρανίσκος μου είχαν άρχισει να εξοικειώνωνται στις συνθήκες της ζωής της Άφροδίτης. Μου άρεσε λοιπόν το νεκταρ των Λελιανών, ενώ η γήινη τροφή άρχισε να μου γίνεται άποκρουστική.

Το κιτρινωπό υγρό μου έκοψε τελείως την πείνα, κι' έτσι κατάλαβα πώς ήταν τροφή και ποτό μαζί.

Άφου χόρτασα, θέλησα να κουδεντιάσω πάλι με το Μάλεν. Τον προτιμούσα απ' τους άλλους, γιατί εύρισκα πώς οι σκέψεις μας προσεγγίζουν πολύ, σαν νάχαμε ένα πνευματικό συντονισμό. Όταν όμως τον άναζητήσα, μου είπαν πώς βρισκόταν στο Θάλαμο Έλέγχου, όπου δεν μπορούσα να πάω.

Γιατί αυτή η άπαγόρευσι; Ρώτησα το λόγο, Μου έξηγησαν ότι πλησιάζωμε στη Λέλια κι' ότι έπρεπε να ρυθμισθώ η ταχύτης του σκάφους για ν' άνθέρη στην ισχυρή έλξη αυτού του πλανήτη και να μη χτυπήσι πη πάνω του με όρμη κατά την προσγείωσι. Δεν έπιτρεπόταν λοιπόν να ένοχλήση κανείς το

Μάλεν, στη λεπτή αυτή άπασχολήσι του.

Υποπτεύθηκα ώστόσο ότι η πραγματική επιθυμία τους ήταν να μ' έμποδίσουν να δώ πώς γινόταν η διακυβέρνησι του σκάφους. Μα δεν υπήρχε λόγος ν' άνησυχούν απ' την άποψι αυτή, γιατί δεν είχα καμμία διάθεσι να μάθω τα μυστικά τους...

Προσπάθησα να τους δώσω να το καταλάβουν. Πάνω σ' αυτή τη συζητήσι μας, παρουσιάστηκε ο Μάλεν. Φορούσε ένα είδος ζώνης στολισμένης με πολύλιμα πετράδια.

Με το παρρησιαστικό του αυτό φάνηκε πώς επέβαλλε κάποια πειθαρχία στους άλλους. Σίγουρα, θάταν η στολή του κυβερνήτη του σκάφους.

Τον ακολουθούσαν ο Ζάλντορ κι' ο Σεέμα, με στολές άξιωματικών, λιγώτερο φανταχτερές.

Ο Μάλεν ήθελε προφανώς να μάθω την αίτια της ζωής εκείνης συζητήσεως. Όταν τον πληροφόρησαν, τρεμούλιασαν οι φτερούγες του, δείχνοντας έτσι πώς η έπιθυμη μου τον διασκέδαζε. Κι' έπειδή ήξερε πώς δεν ήμουνα σε θέση να καταλάβω τίποτε απ' ό,τι θάβλεπα στο Θάλαμο Έλέγχου, με κάλεσε να τον ακολουθήσω.

Ένθουσιασμένη απ' την παροδική αυτή έπιτυχία μου, έβριζα μία ματιά στους τροχούς, τους δείκτες, τα σύμβολα και τους χάρτες που με τριγύριζαν. Δεν έβγαζα κανένα νόημα απ' όλ' αυτά τα αινιγματικά πράγματα... Θυμήθηκα ώστόσο όσα είχα διαβάσει έδώ κι' εκεί, σε έκλαίκευμένα άρθρα, για τα διαπλανητικά ταξείδια.

Μπροστά μου βρισκόταν μία μεγάλη σφαίρα από σκούρο κρύσταλλο, αλκακωμένη από ένα δίκτυο λεπτών γραμμών, με άμέτρητα άστρα και σεληνες άνωμέσα τους, καθώς και μ' ένα μπλε ήλιο που περιστρεφόταν γύρω από μία θαλή κυανόλευκη μπάλα.

— Αυτό σας δείχνει το δρόμο σας; ρώτησα.

Ο Μάλεν άπάντησε καταφατικά. «Έστρεψε ύστερα μία λαβή, κι' άμέσως ο μπλε ήλιος άλλάξε θεοί.

— Αλλάξατε τώρα την κατεύθυνσι του σκάφους; Ξαναρώτησα.

Ο Μάλεν άκούμπησε τις δυο κεραίες του στο μέτωπό μου, για να μου άπαντήση καταφατικά. «Υστερα χειρίσθηκε ένα άλ-

λο μοχλό, και το σκάφος έγειρε κατά 45° μοίρες περίπου, χωρίς όμως να διαταραχθή καθόλου η ίσορροπία μας.

Σαφηνά, άκούστηκαν απ' έξω τρομεροί κρότοι. Το σκάφος άρχισε να τραντάζεται, σαν να δεχόταν άλλεπάλληλα δυνατά χτυπήματα. Κάθε φορά όμως ξαναγύριζε μόνο τον στην κανονική του θέση, σαν τίς κούκλες εκείνες με το βαρίδι, που δεν μπορεί κανείς να τις άναποδογυρίση.

Ο Μάλεν πίεσε ένα κουμπί. «Άκουσα κάτι δαιμονισμένα σφυρίγματα, σαν να λειτουργούσαν όλες μαζί οι σειρήνες της ύφλησι. Συγχρόνως όμως έπαφαν τα τραντάγματα του σκάφους.

— Τί ήταν αυτό; ρώτησα.

— Βρεθήκαμε άνάμεσα σε μία ομάδα μικρών άστεροειδών, που αιώρουντο στο κενό, μου έξηγησε ο Μάλεν. Εύτυχώς, ήταν σχεδόν άκίνητοι, κι' έτσι δεν χτυπήσαμε με μεγάλη δύναμι πάνω τους... Πάντως, η Άκτις Άπωθήσεως τους άπομάκρυνε όλους.

— Μα γιατί να μην έχετε άρκώς σε λειτουργία αυτή την άκτίνα, ώστε να προλαμβάνετε κάτι τέτοιες άνεπιθύμητες συναντήσεις;

— Πρώτον, ξέρουμε που περρίπου βρισκονται αυτοί οι ένοχηρτικοί άστεροειδείς, τους έχομε χαρτογραφήσει και φροντίζουμε να τους άποφεύγουμε. «Υστερα δεν μας συμφέρει ν' άπομακρύνουμε όλα άνεπιθύμητα σώματα που πλανώνται στο κενό, γιατί πολλά απ' αυτά, με την όρμη που έχουν, αυξάνουν τη δική μας ταχύτητα.

«Κατ' ανάγκην λοιπόν, αντιμετωπίζωμε μερικούς κινδύνους, σαν αυτόν που μας έτυχε τώρα... Ώστόσο, μου κάνουν έντύπωσι οι γνώσεις που έχετε γύρω απ' την «άστροναυστική»! Έχω γνωρίσει κι' άλλες γυναίκες της Γης, καμμία όμως απ' αυτές δεν είχε ιδέες σαφείς σαν τίς δικές σας. Ίσως θα μπορούσατε να μας φανήτε πολύ χρήσιμη, αν άναπτύξετε τίς ικανότητές σας.

— Δεν το πιστεύω, άπάντησα. Έχω άπλως μέσ' στο μυαλό μου όσα διάβασα στοραδικά γι' αυτό το θέμα.

— Όπωςδήποτε, ξέρω τώρα πώς θα σας χρησιμοποιήσω. Όταν φτάσουμε στη Λέλια, θα σας στείλω στο σπίτι του Άρ-

χοντα του Πολέμου... Χρειάζεται κάποιον για να του μιλήμ... κάποιον που να τον καταλαβαίνει. Εσείς λοιπόν έχετε άρκητη διανοητική άνάπτυξη, για ν' αναλάβετε αυτό το ρόλο.

— Μα ποιός είναι αυτός ο Άρχοντας του Πολέμου;

— Προέρχεται κι' αυτός απ' τον πλανήτη σας. Έχει γίνει ο άρχηγός της Άποικίας της Γης. Οι άλλοι τον λατρεύουνε, για τη δυναμικότητά του και την έξυπνάδα του. Έμεις οι Λελιανοί του έχομε άναθέσει τη διεξαγωγή του πολέμου, που γίνεται στον πλανήτη μας κάθε έξη δικές σας ημέρες. Τον βρίσκομε γοητευτικό, αλλά ταραχοποιό κι' επικίνδυνο. Έρχονται μάλιστα στιγμές που μετανοώ γιατί τον πήραμε απ' τη Γη...

— Ποιός είναι τ' όνομά του;

— Η άπάντησι του Μάλεν μ' άφισε κατάπληκτη. Μου έπε το όνομα ένος ανθρώπου, που είχε άλλοτε συγκλονίσει τον κόσμο μας με τα κατορθώματά του και τη φήμη του και που είχε χαθή ξαφνικά, χωρίς να ξέρη κανείς με βεβαιότητα τί άπογινε...

— Τον ξέρω λιγάκι... είπα στο Μάλεν. Ήμουν δημοσιόγραφος σε μία μικρή έφημερίδα, κι' είχα άσχοληθί συχνά με τη δράσι του. Σας περιδοποιώ λοιπόν ότι, αν δεν τον πάτε πίσω στη Γη στο έπόμενο ταξείδι σας, θα σας πάρω μία μέρα τον πλανήτη σας και θα τον κυβερνήση με τίς δικές του ιδέες!

«Δεν είναι καθόλου υπερβολή, αυτό που σας λέω! Θα έξουδετέρωσι πρώτα τίς άράχνες σας, ύστερα τους Ρέκας, και στο τέλος θα τα βάλω μαζί σας, για να σας υποτάξω...

— Έχει ήδη άρχισει μία τέτοια προσπάθεια, άπάντησε ο Μάλεν. Γι' αυτό χρειάζεται να άπασχολήθω με κάτι άλλο...

— Κατ' ανάγκην σε πώς μπορεί να τον άπασχολήση μία γυναίκα, άπομακρύνοντας τον από το σκοπό του;... Άλλάστε, νοιώθω το μεγαλύτερο θαυμασμό γι' αυτόν, σαν τους περισσότερους ανθρώπους της Γης. Και δεν θα δεχόμουν ποτέ να έξυπνηρήσω τα συμφέροντα των Λελιανών εις βάρος ένος ανθρώπου, στον όποιο χρωστάνε τόσα πολλά τα πολιτισμένα έθνη του πλανήτη μας.

Φαίνεται πώς ο Μάλεν πει-

ράχτηκε απ' τα λόγια μου αυτά, γιατί άπομάκρυνε τίς κεραίες του απ' το μέτωπό μου και μ' έσπρωξε έξω απ' το Θάλαμο Έλέγχου. Μούδειξε τη δυσάρεσκία του, άποφεύγοντας πια να έπικοινωνή μαζί μου.

Άργότερα, πήρα απ' τους άλλους περισσότερες πληροφορίες για τον Άρχοντα του Πολέμου. Είχε διοργανώσει τα μέλη της Άποικίας της Γης σ' ένα μικρό στρατό, και πολεμούσε μ' αυτόν κάθε βδομάδα τίς άράχνες και τους Ρέκας.

Ώστόσο, οι Λελιανοί τον θεωρούσαν επικίνδυνο στοιχείο, γιατί αντίδρούσε συστηματικά στη μεγάλη προσπάθεια της διασώσεως της φυλής τους με τίς διαπλανητικές έπιμήσεις: Άπαγόρευε στους ανθρώπους της Γης το ζευγάρισμα μεταξύ τους ή με τους Λελιανούς, κι' είχε άνατινάξει δυο φορές την Κλινική της Γονιμότητας.

Όταν ρώτησα τους Άφροδίτιανους γιατί δεν τον είχαν σκοτώσει, ώστε ν' άπαλλαγούν απ' αυτόν, έφριξαν σαν νάχαν άκούσει κάποια φοβερή βλαστήμια... Γιατί τους ήταν άπολύτως άδύνατο να σκοτώσουν όποιοδήποτε ζωντανό πλάσμα. Ήσαν διανοητικά και ψυχικά άνίκανοι γι' αυτό.

Είχα άνακαλύψει την Άχίλλειο πτέρνα του πολιτισμού τους.

Μα, τώρα που είχα μάθει για τον Άρχοντα του Πολέμου, θάπρεπε να προσέχω τί γινόταν γύρω μου και ν' άποτυπώσω στη μνήμη μου ό,τι έβλεπα και άκούγα, για να του τα έπαναλάβω κατόπιν, όταν θα τον συναντούσα. Ίσως θα του χρησίμευαν αυτές οι γνώσεις. Κι' αν ακόμα δεν καταλάβαινα κάτι, θα προσπαθούσα να το άποστηθίσω σαν παταγάλος, για να του το πώ.

Σίγουρα, θάθελε να βρή τον τρόπο να φύγ' απ' τη Λέλια. Γι' αυτό, θα χρειαζόταν να έξασφαλισθ' ένα διαπλανητικό σκάφος και να ξέρη να το κυβερνήση. Έπρεπε λοιπόν να μελετήσω το κάθε τι, στο Θάλαμο Έλέγχου. Μα πώς θα το κατάρθωνα, άφου ο Μάλεν είχε θυμώσει μαζί μου;

Προσπάθησα να φέρω στα νέρα μου το Ζάλντορ. Βρήκα όμως έμποδιό το πνεύμα πειθαρχίας που έπικροτούσε τώρα μέσα στο σκάφος.

Ώστόσο, είχα ήδη άνακαλύψει ένα άδύνατο σημείο των Λελιανών. Δεν θα υπήρχε όρα γι' και άλλο.

Ένα σπουδαίο όπλο στη Γη, για όποιον θέλει να έπιτύχ' το σκοπό του, είναι το χρήμα. Είχαν όμως κάτι άνάλογο οι Λελιανοί;

Ρώτησα σχετικώς την Τρέτα, κι' εκείνη μου άπάντησε: — Όχι, δεν έχομε κανένα είδος νομισματος στη Λέλια. Ο μόνος τρόπος «πληρωμής» είναι η άπαλλαγή από τη σωματική εργασία. Οι εξελιγμένοι Λελιανοί την άπεχθάνονταν περισσότερο από κάθε τι, κι' έπεδίδων πάντα να την περιόρισουν όσο μπορούσαν.

«Όλοι μας κάνωμε κάποια «ωιατική εργασία — όχι πολλή — όσο είμαστε νέοι. Έπει ά όμως, όταν διακριθώμε σ' ένα οποιοδήποτε κλάδο, ή άνταμοιβή μας είναι μία άδεια «άπαλλαγής από εργασία». Άντίθετα, οι έγκληματίες τιμωρούνται στη Λέλια με ύπο-

**Πάντοτε ώρασι
πάντοτε έλκυστική
ΜΕ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ**

ΧΕΙΛΗ ΚΟΚΚΙΝΑ ΧΩΡΙΣ
ΠΑΧΥ ΣΤΡΩΜΑ ΛΙΠΟΥΣ
ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΓΥΛΑΔΑΝ
ΛΙΠΑΡΑΝ, ΔΙΔΟΥΝ ΤΗΝ
ΕΝΤΥΠΩΣΙΝ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

●ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΔΕΝ ΣΕΒΑ-
ΦΟΥΝ ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΑΓΗΤΟ
ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΙΛΗΜΑ
●ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ
ΤΟ ΓΗΝΗΣΙΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΝΕΛΣΟΝ

ΑΠΟΤΡΙΚΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΕΙΣ. Θεραπεία Ρυτίδων Κε-
στωμάτων και άποτελεσματική
θεραπεία πάσσας, μαλλιών,
Συμβουλαί δωρεάν.
Λισθητική, Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, τηλ. 29-548

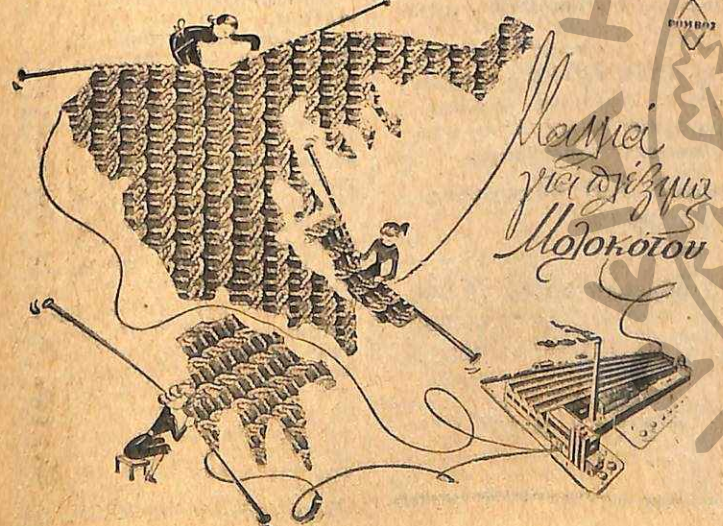
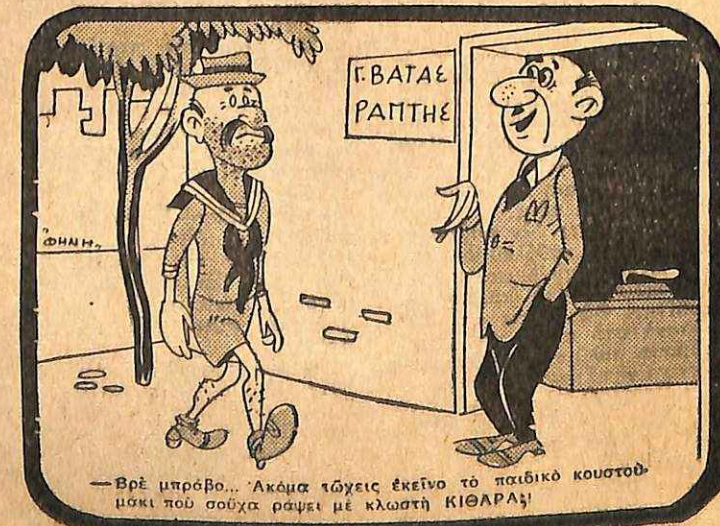
**ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΟΔΗΓΗΤΕ
ΑΣΦΑΛΩΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ;**

ΜΟΝΟΝ Η ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ
ΟΔΗΓΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ του
καθηγητού δηγησεως και συγγρα-
φέως κ. Γ. Δ. ΞΕΝΟΥ σας έγγυ-
άται τελείαν τεχνική κατάρτισιν.
Άποφύγετε τους άρχαίους εκ-
γυμναστές. Κινδυνεύει η ζωή σας
και η ζωή ΟΛΩΝ. ΑΝΩΤΑΤΗ
ΣΧΟΛΗ ΟΔΗΓΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗ-
ΤΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΥ, 18
Φεβδίου 16, Τηλ. 28-650.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΜΑΚΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ιδού το μυστικό μας
Μ. ΔΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Άγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100

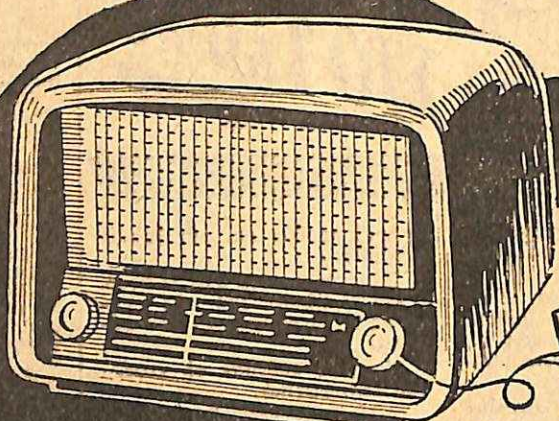
79

Με 24 ΔΟΣΕΙΣ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ

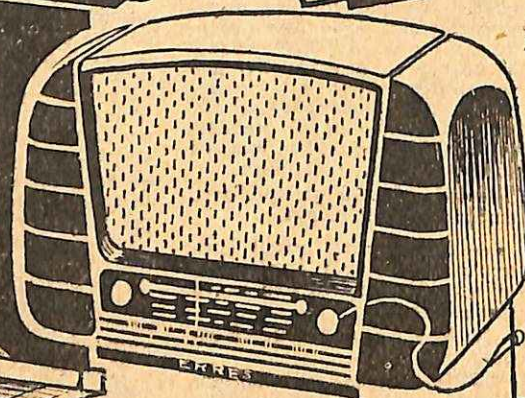
ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
610715

Προμηθεύεσθε από το
καίμα που σας εξυπηρετεί

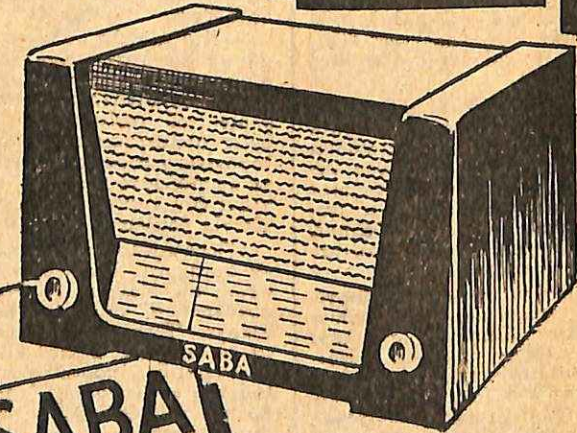
Τους 3 ΔΙΣΣΟΥΣ
ΤΩΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ

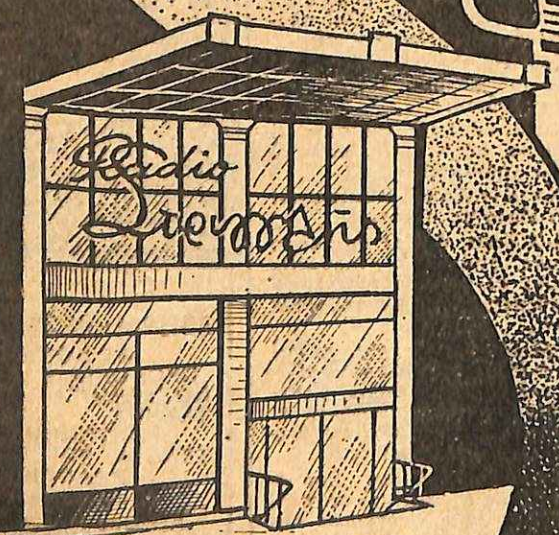
TELEFUNKEN
GERMANIA

ERRES
ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

SABA
GERMANIA

ΡΑΔΙΟ

Τριγυλι

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71. Τηλ. 33497 - ΠΛΑΪ ΤΗΝ ΑΣΤΟΡΙΑ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μια αλήτισσα

«Δεν είμαι κλέφτρα, κύριε, πιστέψτε με! Φώναζε η Ίσμηνη. «Αν μ' αφήσετε να σας μιλήσω, θα καταλάβετε και μόνοι σας, πως είμαι μια δυστυχισμένη γυναίκα, που γυρεύει να σωθώ...»

«Πόσων χρόνων είσαι; τή ρώτησε αυστηρά ο αστυνόμος.

«Είκοσι... απάντησε εκείνη μέσ' απ' τους λυγμούς της.

Τήν είχε οδηγήσει ένας αστυφύλακας στο Τμήμα στη μία μετά τα μεσάνυχτα, λέγοντας στον αξιωματικό της υπηρεσίας:

«Αυτή την αλήτισσα τη βρήκα σκαρφαλωμένη σε μία καγκελλόπορτα... Δεν θέλω να μου πη τι γύρευε εκεί και τήν έφερα εδώ...»

Ο αστυνόμος κύτταξε ερευνητικά τήν κοπέλλα. Ήταν ψηλή, λεπτή, φτωχικά ντυμένη, αλλά πολύ όμορφη.

Τής έκανε νόημα να πλησιάσει κι' αφού τής πήρε τα στοιχεία τής είπε ανάβοντας το τσιγάρο του:

«Για λέγε να δούμε τι έκανες... Πρόσεξε όμως, όχι ψευτιές!»

Η Ίσμηνη ακούγισε τα δάκρυά της, κι' άρχισε να εξιστορή τη μαρτυρική ζωή της.

«Κατάγομαι από τη Λεβαδεία και είμαι ορφανή από μικρή...»

«Ο πατέρας μου, φτωχός μεροκαματιάρας με τέσσερα παιδιά, όλα καριόλια, δεν υπορούσε να τα βγάλει πέρα, μ' όλο που έχω και η δεύτερη αδελφή μου εργαζόμαστε και βοηθούσαμε στα έξοδα του σπιτιού.»

«Εγώ είμαι η μεγαλύτερη και ήμουν δεκαοχτώ χρόνων, όταν ένας νέος με ζήτησε από τον πατέρα μου για να με παντρευτή. Αυτός ήταν από την Καλαμάτα. Είπε πως ήταν έμπορος και δεν ήθελε προίκα...»

«Ο πατέρας μου όμως δεν τ' αποφάσισε, μα εκείνος έβαλε δυο πατριώτες μας να τον πείσουν κ' έτσι έδωσε στο τέλος τη συγκατάθεσή του.»

«Έγινε λοιπόν ο γάμος, κι' εφύγαμε για την Καλαμάτα. Τους πρώτους μήνες πέρασα καλά και όζασα το θεό για τήν τύχη μου. Δεν καταλάβαινα πολύ από δουλειές κι' έτσι δεν ήξερα με τί τρόπο κέρδιζε ο άντρας μου τόσα πολλά χρήματα. Μία μέρα, όμως, του είπα πως θα γινόμουν μπτέρα κι' εκείνος τότε έγινε έξω φρενών.»

«Δεν φτάνει, που σε πήρα γυναίκα, θέλεις να μου φορώσης και παιδιά; φώναζε. Αυτό μας έλειπε!»

«Και όταν διαμαρτυρήκα μ' έδειρε...»

«Από εκείνη την ημέρα άρχισε το μαρτύριό μου. Με το παραμικρό μ' έδεσνε κι' ένα βράδυ, που γυρίσε μεθυσμένος με χτύπησε στην κοιλία ως που λιποθύμησα. Έτσι έμεινα ένα μήνα στο κρεβάτι...»

«Δεν μπορεί να σας πω τί τραβήχαι αυτό το μήνα από τους πόνους και τον καύμό μου που έχασα το παιδάκι μου πριν δώ τον κόσμο... Τό είχε σκοτώσει αυτός με τήν κλωστή του.»

«Όταν έγινα καλά, εκείνος άλλαξε έντελως τακτική απέναντί μου. Μου φερνόταν με ευγένεια, με πε-

ριποϊόταν κι' όταν του είπα πως θέλω να πάω στον πατέρα μου, γιατί δεν μπορούσα πιά να ζήσω κοντά του, με παρακάλεσε να μείνω και όλα θα διορθωνόνταν...

«Συχώρεσέ με, μου είπε, σου φέρθηκα άσχημα, αλλά σ' αγαπώ. Μείνε κοντά μου και θα δεις πόσο ευτυχισμένη θα σε κάνω!»

«Κι' έκλαιγε καθώς με παρακαλούσε να μείνω. Τόν λυπήθηκα, τόν πίστεψα κι' έμεινα. Που νάξερα τί με περίμενε! Δεν φαντάσθηκα ποτέ πως μπορεί ένας άντρας να παζαρεύει τή γυναίκα του με τους φίλους του. Γιατί αυτό θέλησε να κάνει! Τους έφερε να παίξουν χαρτιά και μου έλεγε:

«Τους έχεις ξετρελλάνει, κούκλα μου, με τήν όμορφιά σου!»

«Κι' έφευγε, μ' άφηνε μόνη μαζί τους, κι' εγώ αγωνιζόμουν ν' αποφεύγω τις επιθέσεις τους.»

«Ένα βράδυ, που δεν άνθεξα πιά πολύ, τους μίλησα άσχημα και κλείστηκα στο δωμάτιό μου. Αργότερα ήρθε ο άντρας μου με μάλωσε και με ανάγκασε να σηκωθώ και να στολιστώ. Έπειτα μου είπε: «Να πας τώρα να δικαιολογήθεις στους ανθρώπους. Κουτορνιχί, που δεν καταλαβαίνεις ποιά είναι το συμφέρον μας! Στο χρυσάφι θα κολυμπήσωμε με τήν καταρραίδα σου!»

«Είχα πιά καταλάβει τί γύρευε από μένα. Αρνήθηκα, βέβαια, κι' από κείνο το βράδυ άρχισε πάλι να με δέρνει, και να με φοβερίζει για να υποκύψω στα σχέδιά του.»

«Χτες μου έφερε ένα δαντελλένιο φόρεμα και μου είπε: «Απόψε πρέπει να είσαι πολύ όμορφη... Έχω καλέσει μερικούς πολύ πλούσιους φίλους μου και θέλω να με βγάλεις άσπροπρόσωπο!»

«Κατάλαβα τους σκοπούς του, κι' όταν έφυγε - ήταν τέσσερις ή ώρα το απόγευμα - έφυγα κι' εγώ, παίρνοντας λίγα χρήματα... Δεν του άφησα κανένα γράμμα. Πήγα και κρύφτηκα σ' ένα γνωστό μου σπίτι, κοντά στο σταθμό, και σήμερα πήρα το τρένο και έρτασα στην Αθήνα, νύχτα, χωρίς λεπτά... Γύριζα στους δρόμους απελπισμένη. Έτσι θα γύριζα ως το πρωί...

«Η Ίσμηνη σάπασε για λίγο και σήκωσε τα μάτια της, τα δυο μεγάλα μαύρα μάτια της, που φωτίζαν το ώραιο νεανικό πρόσωπό της. Έμοιαζε τή στιγμή εκείνη μ' ένα άγνο κοριτσάκι, που περιμένει δυο παρηγορη λόγια, μια προστασία από εκείνο τόν αυστηρό άντρα, που καθόταν πίσω από τό γραφείο του.

«Λοιπόν; τή ρώτησε ο αστυνόμος και η φωνή του τήν έκανε ν' ανατριχιάσει.

Χαμήλωσε πάλι τα μάτια και τραυλίζει:

«Σας τα είπα όλα... Δεν σας έκρυψα τίποτα...»

«Δεν μου είπες όμως τί γύρευες σκαρφαλωμένη στην καγκελλόπορτα εκείνου του σπιτιού. Πάγες να κλέψης τίποτα;

«Ήθελα να μπω μέσα στο περιόδι, να κωθώ σε καμιά γυνιά ώπου να ημερώσω. Δεν είχα που να πάω... Πιστέψτε με και λυπήθητε με.»

«Καλά... Απόψε θα μείνεις εδώ κι' αύριο, αν όσα μου είπες είναι αλήθεια, θα φροντίσω να σε στείλω στον πατέρα σου... τής απάντησε ο αστυνόμος.

«Οχι... φώναζε η Ίσμηνη. Προτιμώ να πεθάνω! Δεν είναι που δεν θέλω να πάω, αλλά φοβάμαι πως θα πάω ο άντρας μου να με ζητήσει εκεί. Ο πατέρας μου δεν θα με πιστέψει και θα τόν αφήσει να με πάρει πάλι μαζί του!»

Τό ίκετευτικό της βλέμμα, η απειγνωμένη έκφραση του προσώπου της συγκίνησαν τόν αστυνομικό, που τήν πλησίασε και τή ρώτησε:

«Τί ξέρεις να κάνεις; Αυτή ήταν η δουλειά μου πριν...»

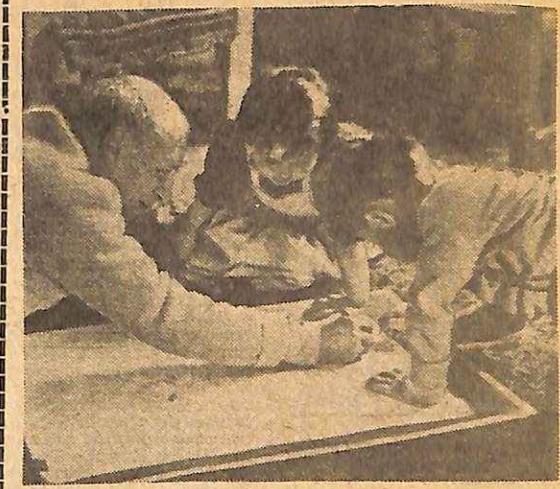
«Καλά, καλά... Τότε θα φροντίσω για σένα... Θα γράψω νύχθη εδώ ο πατέρας σου... Θα του εξηγήσω τήν κατάσταση σου και θα με πιστέψει, έμένα! Όσο για κείνον, θα σου τόν συγγιρίσω μια χαρά!»

Τό ίκετευτικό της βλέμμα, η απειγνωμένη έκφραση του προσώπου της συγκίνησαν τόν αστυνομικό, που τήν πλησίασε και τή ρώτησε:

«Τί ξέρεις να κάνεις; Αυτή ήταν η δουλειά μου πριν...»

«Καλά, καλά... Τότε θα φροντίσω για σένα... Θα γράψω νύχθη εδώ ο πατέρας σου... Θα του εξηγήσω τήν κατάσταση σου και θα με πιστέψει, έμένα! Όσο για κείνον, θα σου τόν συγγιρίσω μια χαρά!»

«Η φωνή και τό χαμόγελο του αστυνόμου έδωσαν θάρρος στην Ίσμηνη. Άρπαξε τό χέρι του και τόν φίλησε ενώ δυο δάκρυα ευγνωμοσύνης κυλούσαν απ' τα μάτια της δυστυχισμένης κοπέλλας.

ΚΑΘΕ ΠΑΙΔΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΖΩΓΡΑΦΙΖΗ

Ο διάσημος ζωγράφος Πάμπλο Πικάσο δήλωσε ότι για τα παιδιά του, το πιο διασκεδαστικό παιχνίδι είναι η ζωγραφική! «Κάθε παιδί, πρόσθεσε, ξέρει να σχεδιάζει, αλλά σπανίως οι γονείς του δίνουν προσοχή στην κλίση του αυτή». Στη φωτογραφία μας ο Πικάσο «παίζει» με τόν γιο του Κλωντ και τήν κόρη του Παλόμα. Ο διάσημος ζωγράφος, τού οποίου και ο πατέρας ήταν ζωγράφος, ελπίζει πως ο γιός του θα συνεχίσει τήν παράδοσι...

ΓΥΑΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΥΦΛΟΥΣ

Τα περίεργα αυτά γυαλιά αποτελούνται από τρεις διαφορετικούς φακούς, που τοποθετούνται ο ένας επάνω στον άλλο σε απόσταση 1)5 δύο εκατοστών. Τα γυαλιά αυτά κατασκευάστηκαν από τόν Αμερικανό οφθαλμολόγο δόκτορα Ουίλλιαμ Φάνινγκλμπερτ του Πανεπιστημίου της Κολούμπια και διευκολύνουν τούς τυφλούς που δεν βλέπουν πια πέρα από δύο εκατοστά, να διαβάσουν εφημερίδες, να παρακολουθούν τήν τηλεόρασι κλπ.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΞΕΡΕΣΕΙΣ

Μία αμερικανική βιομηχανία κατασκευάζει τελευταία για τούς ερασιτέχνες ζωγράφους τής υπαίθρου τόν ειδικό φάρδο όκρίθιντο, που προσαρμόζεται γρά στη μέση με μία μεταλλική ζώνη, σε τρόπον ώστε ο ζωγράφος να μπορεί να κάμει τή δουλειά του, παντού όπου θα εύρισκε ένα αξιο λόγου τοπίο.

MIPANTA

